

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Hertz, Henrik.; [udgivne af Poul Hertz].

Udvalgte dramatiske Værker

Vol. 6

Kjøbenhavn : Gyldendal, 1897

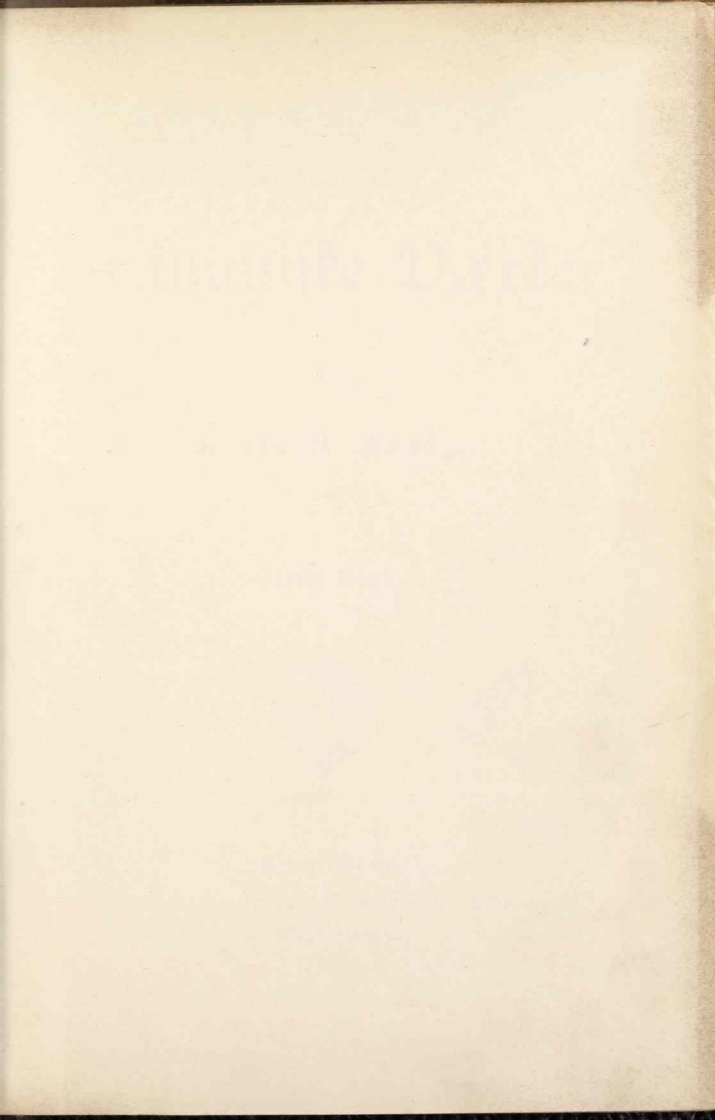
8 bd.

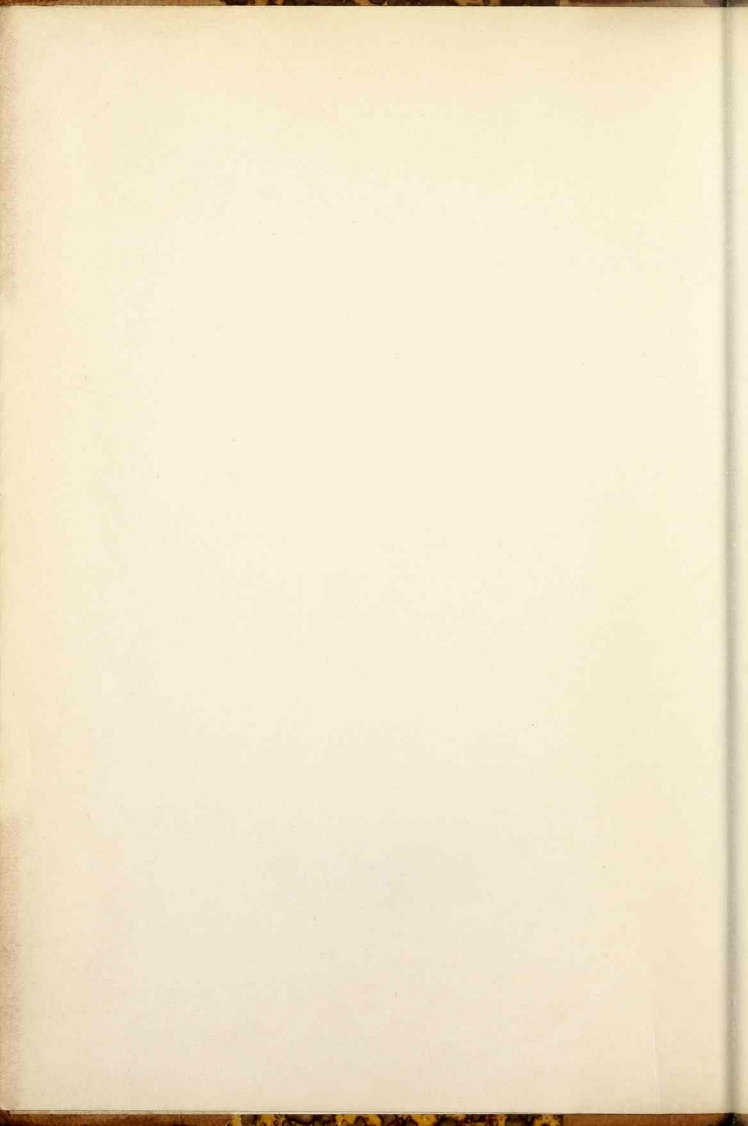
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Udvalgte
Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Sjette Bind.

Kjøbenhavn.

Gyldendalske Boghandel (Reitzelske Afdeling).

Fr. Vagges Bogtrykkeri.

1897.

Indhold.

	Pag.
Tonietta	1.
Audiensen.	153.
De Deporterede	247.

Tonietta,

romantisk Bystespil i fire Acter.

1

Skrevet 1849.

Opført første Gang paa det kongelige Theater den 31te
October 1849.

I. romant. Lytspil i 4 Acter. Kbhvn. 1850.

Dram. Bærker. 12te Bind.

I. rom. Lustspiel. Aus dem Dänischen von J. D.
Ziegler. Kopenhagen 1853.

I. rom. Lustspiel nach dem Dänischen von E. Jonas.
Kopenhagen 1850.

Personerne.

Lady Algernon.

Sir William, Baronet, hendes Broder.

Mistress Emmeline North, en ung Enke.

Tonietta.

Mr. Mathews, Lady Algernons Gartner.

Betty, hendes Kammerjomfru.

Teresa, Eierinde af en Locanda (Gjæstgiversted).

Casario, Vagtmester ved Dragonerne.

Fra Severino, Munk.

Gaetano, }
Ignazio, } Landmænd fra Albano.

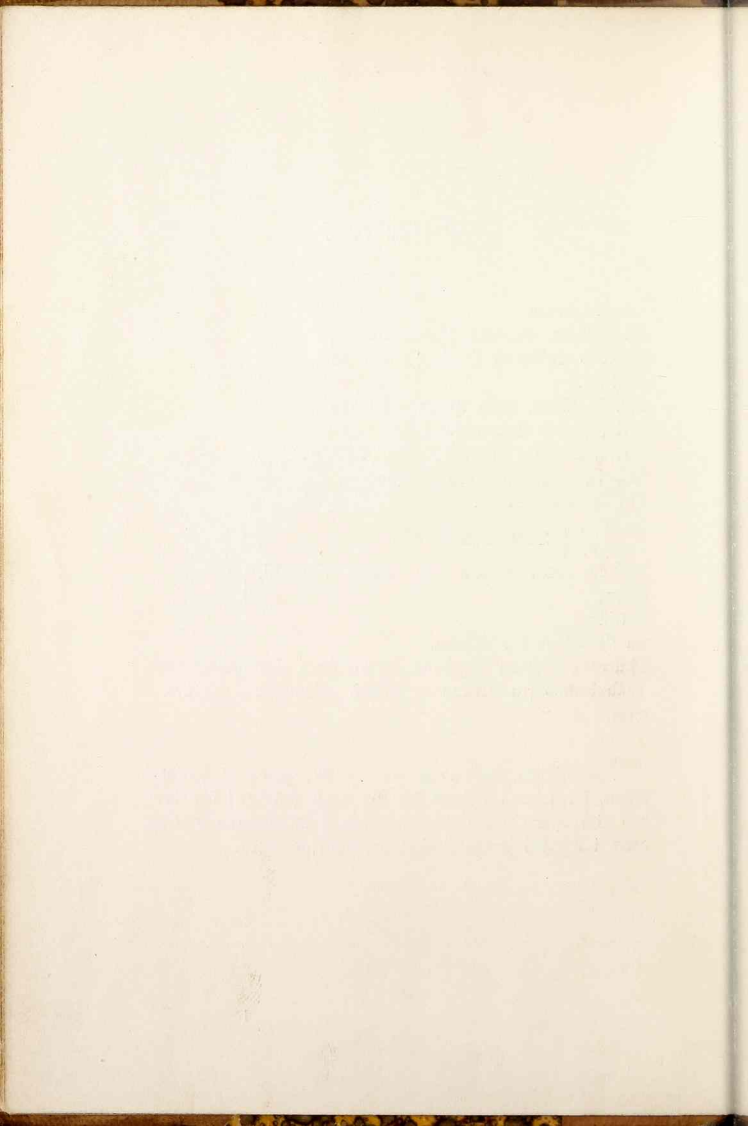
Stefano, under Navn af Hestehandler Antonelli, } fra Byen
Peppo, }
Battista, } Fondi.

En Landmand fra Albano.

Tjenere hos Lady Algernon og Tjende i Teresas Locanda.

Landmænd fra Albano og Fondi. Romerske Dragoner.

Handlingen, der varer fra om Morgenens til henimod Aften, foregaaer i Albano (en By nogle faa Miil fra Rom) paa Vinhøstens Tid 1846, dels paa Lady Algernons Villa, dels i Teresas Locanda samt tæt udenfor Byen.

Forste Act.

En Sommerhalle paa Lady Algernons Landsted i Albano. Baggrunden aaben med slanke Piller, ombundne med Viinløv, og Udsigt til Albanerbjergene. Ved en af Siderne et Madonnabillede med friske Blomster foran det, eller hængte i en Krands om Rammen.

Første Scene.

Naar Tæppet gaaer op, sees Lady Algernon sidde tilvenstre (for Skuespillerne); bag hendes Stol Betty. Foran denne staaer Gartneren Mr. Mathews. Tilhoire, ligeledes i Forgrunden, Tonietta; i Nærheden af hende, men mere mod Baggrunden, Gæstgiversten Teresa. — Bag denne igjen adskillige af Ladyens Tjenere.

Betty.

Deres Naade skal ikke reflectere paa, hvad Mr. Mathews paaستااer. Han har kastet Had paa den stakkels Tonietta. Da hun kom i Huset hos os, agerede han forliebt i hende og gjorde smaa Hanebeen. Men hun gav ham en god Dag, hvori hun efter mit

Jugement gjorde fuldkommen Ret; og derfor har han nu et ondt Die til hende. Mr. Mathews har baaret sig accurat ligedan ad med mig.

Mr. Mathews.

Miss Betty har en Tunge som en Ragekniv, det er bekjendt blandt Alle, der have den Ære at kjende hende. Man pleier derfor aldrig at bryde sig det allerringeste om hendes Jugement.

Betty.

Saa, Mr. Mathews? Men det er jo skammeligt —

Lady Algernon.

Die dog stille, Betty, og lad Mathews forklare sine Ord. (Til Mathews). De formoder altsaa, at Tonietta er vidende om, hvo der har forsøgt at gjøre Indbrud hos os inat?

Mr. Mathews.

Beg formoder det ikke, Deres Raade, men jeg er aldeles overbevist derom. Hun veed det, hun kjender dem. Naar hun vilde tale, kunde vi gribe En og Hver af de Slynkler, der gjøre Landeveiene og Husene usikre.

Lady Algernon.

Men tager De ikke feil? og hvormed vil De bevise en saa haard Bestyldning?

Mr. Mathews.

Meget simpelt. Der er en Laage paa den høie Havemur ud til Veien. Deres Naade har forbudt at aabne den, fordi alskens Paf pleiede gjennem den at liste sig ind til os. Hvor samvittighedsfuldt jeg har overholdt denne Befaling, derfor er min Character Borgen.

Betty.

Og læg til: Deres Frygt.

Lady Algernon.

Men Betty! — (Til Mathews). Nu, og denne Laage?

Mr. Mathews.

Den har den smukke Signora Tonietta iafte silde aabnet for Kjæltringpaffet.

Lady Algernon

(forbauset).

Og det tør De paastaae?

Mr. Mathews.

Det tør jeg næsten gjøre min Sed paa.

Betty.

O, hvor vil Deres Naade tillade, at dette Menneske udspyer sin Gift paa den uskyldige Pige.

Lady Algernon.

Men hvis han kan bevise, hvad han siger —

Betty.

Det kan han ikke. — Mr. Mathews, behag at bevise Deres affkyelige Bagtalelse.

Mr. Mathews.

Med Fornøielse —

Betty

(afbrydende ham).

Med Fornøielse! — Er det ikke opvækkende, Deres Raade! Burde han ikke i det mindste, sige: med bløddende Hjerte? Naar man skal føre Ufskyldigheden i Ulykke —

Mr. Mathews.

Jeg er ikke ganske saa følsom og medlidende som Miss Betty. Naar jeg skal afløre Utafnemmeligheden og Sletheden, og vaage over Hendes Raades Sikkerhed, saa bløder mit Hjerte ikke.

Lady Algernon.

Bryd Dem ikke om hende, men tæl kun.

Mr. Mathews.

Altsaa — da jeg igaar Estermiddag var sysselsat i Haven og, for at naae en vantreven Green, jeg vilde kappe, kom til at staae høit oppe paa en Trappestige —

Betty.

Saa antog alle Menneſker Dem for en Fugleſtræmsel.

Lady Algernon.

Men, Betty, nu bliver jeg vred.

Mr. Mathews.

— Saa faldt mit Die over en Tazus-Hæffe hen paa Havelaagen. Den var aaben. Tonietta stod udenfor og gestikulerede og talte ivrigt med et Fruentimmer. Jeg saa dem begge saa tydeligt, som jeg seer Dem i dette Dieblik. Thi det andet Fruentimmer var Eierinden af et Gæstgiversted her i Byen, hvor mistænkelige Folk af alle Slags søge hen, med andre Ord, den værdige Dame, som staaer der.

(Peger paa Teresa).

Teresa.

Det er ikke sandt, Signor'!

Mr. Mathews.

Jeg sprang strax ned og raabte i Graastand til Tonietta, at det var skammeligt, hun overtraadte Deres Naades Befalinger, og at hun strax skulde gjøre mig Regnskab for sin Opførsel. Men hun smaaet Laagen i, og værdigede mig ikke engang Svar paa mine grundede Bebreidelser.

Betty.

Det var vel ogsaa Umagen værdt at svare paa.

Lady Algernon.

Tonietta, er det sandt, at du mod min udtrykkelige Befaling har aabnet Laagen?

Tonietta.

Jeg har ikke aabnet den.

Lady Algernon.

Har du da heller ikke igaar talt udenfor med denne Kone?

Tonietta.

Jeg har ikke talt med Teresa.

Lady Algernon.

Men Mathews paastaar det.

Teresa.

Men han lyver, Signora.

Mr. Mathews.

Tillader Deres Naade, at jeg fortsætter mit Beviis? — Igaar Aftes silde, da Alle havde begivet sig til Ro, forlod jeg Hovedbygningen for at begive mig over til Havepavillonen, hvor jeg og nogle af Folkene i denne Tid have Natteleie. Hvem troer nu Deres Naade, at jeg traf i Haven? Tonietta. Hun kom netop fra den Kant, hvor Laagen er, skyndte sig forbi mig og vilde igjen ikke svare, da jeg ønskede at vide, hvad denne Nattepromenade havde at bethyde.

Betty.

Det Beviis var især Guld værd.

Mr. Mathews.

Taalmodighed. — Jeg havde imidlertid fattet

Mistanke, ladede mit Gevær og gav et Par af Tjenere et Bink om at holde sig parate, hvis Noget skulde indtræffe. — Endelig, ved Midnat, da Indbruddet fandt Sted, og jeg, ligesom Vinduesstodden i den venstre Fløi blev slaaet ind, foer herop med vore Tjenere, hvem traf jeg da paa Trapperne? Igjen Tonia. Og mens vi Andre knap havde faaet Tid til at fæste de nødvendigeste Klædningsstykker om os, mens endnu Ingen i Hovedbygningen havde mærket Noget, var hun oppe og ligesaa omhyggelig paaflædt som i dette Dieblif.

Lady Algernon.

Er det sandt, Tonia? og hvorledes blev du saa hurtig paaflædt?

Tonia.

Jeg bruger ikke saa lang Tid til at klæde mig paa som Mr. Mathews.

Betty.

Hahaha! nei, det vil jeg troe. Han bruger en halv Time alene til at sætte sit Kalvekryds. Jeg er vis paa, at Mr. Mathews ikke er rykket ud mod Gavthvene inat uden at skifte Chemise.

Mr. Mathews.

Jeg vil nu spørge Deres Naade, om ikke alle disse Omstændigheder forekomme ogsaa Dem i høi Grad mistænkelige.

Lady Algernon.

Desværre. (Affides). Jeg er næsten bange for at faae for Meget at vide.

Betty.

Mistænkelige? Men hvorfor omtaler Mr. Mathews ikke med et Ord, at det var Tonietta — thi det er min Mening — der løste Rænehunden og luffede den ind i Haven, og at just det var Grunden til, at Indbruddet blev forpurret?

Mr. Mathews.

Derjom hun virkelig har løst Hunden, dengang jeg om Aftenen traf hende i Haven, saa spørger jeg: hvorfor løste hun den saa længe iforveien? Saa har hun jo netop, som jeg paastaar, været vidende om Indbruddet.

Teresa

(sagte til Tonietta, som usformærket nærmer sig).

Saa du har løst Hunden? Det er godt. Det skal vi huse dig.

Tonietta

(ligeledes sagte).

Gaae din Vel.

Lady Algernon.

Men tael du, Tonietta! Du maa jo bedst vide, om det var dig, der løste Rænehunden.

Tonietta.

Jeg har ikke løst Hunden. Den var løs. Den rendte ind med mig i Haven.

Lady Algernon.

Jeg er ganske forvirret over alle disse Modsigelser.

Mr. Mathews.

Denne Forvirring vil maaskee hæves, naar De vil behage at examinere den værdige Gæstgiverske Teresa. Jeg har raadet Deres Naade at lade hende falde, fordi hun vist kan give gode Oplysninger.

Lady Algernon.

Sa, lad mig da tale med hende.

Mr. Mathews

(til Teresa).

Hendes Naade ønsker at tale med Dem.

Teresa.

Med mig? Hvorfor ikke det? Med mig kan Enhver tale. (Træder hen til Ladyen). Signora har ladet mig falde, og jeg er kommet. Men, reent ud sagt, det var mere, end jeg behøvede. Jeg har gjort det af Høflighed.

Lady Algernon.

Bliv endelig ikke vred, at jeg har uleiligtet Dem herhid. Men der var Et og Andet, hvorom jeg gjerne vilde søge Underretning hos Dem.

Teresa.

Et godt Ord igjen. Signora kan frit spørge. Jeg skal svare.

Lady Algernon.

Saa siig mig da, om Tonietta i den senere Tid pleier at komme i Deres Locanda.

Teresa.

Tonietta? Hun er jo saa godt som opdraget i mit Huus. Hun har rendt ud og ind der, fra det hun var saa stor. — Og hun skulde ikke komme til mig?

Tonietta

(gjør, uformærket for Andre end Teresa, en utaalmodig, heftig Bevægelse).

Teresa.

Men lad mig see . . . I den senere Tid, mener Signora. Det er ganske rigtigt — hun har i lang Tid ikke været hos mig. Det falder mig først nu ind.

Lady Algernon.

Det vilde ogsaa være mig hjært, og jeg skulde gjerne vise mig erkjendtlig derfor, om De, saa meget det staaer i Deres Magt, vilde forhindre hende fra at komme i Deres Gjæstgiversted.

Teresa.

Og maatte jeg spørge, hvorfor?

Lady Algernon.

Nu, et Sted, hvor saa mange Slags Mennesker,

saa mange unge Karle bestandig søge hen, kan ikke være godt for et ungt Fruentimmer.

Teresa.

Jeg vil sige Dem Noget, Signora. Det kommer Altsammen an paa, af hvad Dei man er gjort. Duer en ung Pige ikke, saa er der Fare for hende, om hun saa kun seer eet Mandfolk for sig, ja, om det saa kun var ham, som staaer der.

(Vegende paa Mr. Matthews).

Betty.

Sahaha! det er godt sagt.

Teresa.

Men har hun en god, sund Natur — og det antager jeg om Tonietta — saa kan hun uden Fare komme i min Locanda, og om det saa var hver Dag. Hun har ingen Skade deraf.

Lady Algernon

(lidt empfindtlig).

Ja, af den Mening er jeg ikke. Men desuden — man paaftaaer dog almindeligt, at der er ikke altid det bedste Selskab i Deres Locanda, at mistænkelige Folk har Tilhold der —

Teresa.

Mistænkelige Folk? Det kan gjerne være. Jeg kender ikke Alle, der tage ind hos mig. Har En saa Meget i sinomme, at han kan betale Natteleje

og om Aftenen en Vøgsuppe eller et Fad Macaroni, en Polenta og en kogt Høne, saa siger jeg: „Sæt Jer ned og spis! det er Jer vel undt.“ — Resten bekymrer jeg mig ikke om. Hvad han bruger sin Kniv til udenfor mit Huus, det vedkommer ikke mig.

Lady Algernon.

Men skal man aabne sine Døre for flette Mennesker?

Derefa.

Jeg vil ikke stride med Dem — jeg har heller ikke Tid dertil; jeg maa hjem til mit Værtskab. Men Signora maa være billig. Fattige Folk som vi maae vende en lille Sølvmont tre Gange, inden vi give den ud; men vi kan ikke gjøre os saa mange Skrupler, naar vi skal tage den ind. Der var Luigi, Hønseskræmmeren. Han spiste daglig hos mig, naar han gjorde Indkjøb her i Byen. Skulde jeg nu gjøre Ophævelser, fordi han var mistænkt for et Overfald paa nogle Rejsende? Det vedkom mig ikke. Hos mig førte han sig godt op, spiste med Appetit, hvad jeg satte for ham, betalte prompt, og tog Hatten af og slog Kors, hver Gang han gik forbi Madonna-billedet. Mere forlanger jeg ikke af en god Christen. (Ephbig). Der er fornemme Folk, der ikke engang gjøre saa meget. — En god Morgen, Signora! (Afside, fornoiet). Det Rjetterpaf! Den fik hun dog, inden jeg gik!

(Gaaer).

Lady Algernon

(til Mathews).

Man kommer ingen Bei med de Menneſker.
 Lad kun Folkene gaae igjen. (Efterat Mr. Mathews, Betty
 og Tjenerne ere gaaede, og da Tonietta ligeledes vil gaae). Nei, bliv
 du, Tonietta. Tag dig en Stol og ſæt dig hen hos
 mig. Jeg vil tale med dig.

Tonietta

(tager hurtig en lavere Tabouret, ſætter ſig ved hendes Fødder og
 betragter hende ufravendt under det Følgende).

Lady Algernon.

Min kjære Tonietta, jeg vil ikke gjerne gjentafde
 i din Grindring, hvad jeg hidtil har gjort for dig.
 Du har nu været næften et Aar i mit Huus. Da
 jeg tog dig til mig, da var du en forvildet Pige,
 der hverken kjendte til Orden eller Reenlighed, og
 neppe kunde ſtaa ſtille paa eet Sted. I Meget har
 du forbedret dig, ſkjøndt ikke ſaa meget, jeg ønskede;
 men jeg har dog i det Hele været ret tilfreds med
 dig. Nu er der i den ſenere Tid kommen ſlemme,
 forbryderiſke Menneſker her til Byen. Jeg har derfor
 ſtrengt forbudt dig al Omgang med dine forrige Be-
 kjendte, og iſær forbudt dig at løbe til Fontainerne
 og Oſtierne, men frygter meget for, at du har
 overtraadt mit Forbud. Altså derfor vel paa, hvad
 jeg nu ſpørger dig om, og ſvar mig oprigtig. Hvad
 vi længe have frygtet for, er inat ſkeet: man har
 prøvet at gjøre Indbrud hos mig, berøve mig min

Giendom, ja maaskee Livet. Fatter du, at det er en stor Uret?

Tonietta.

Sa, det er Uret.

Lady Algernon.

Og du har ikke været underrettet om iforveien, at det vilde skee? (Da Toniaetta vil rejse sig). Nei, bliv kun her. — Du kan jo have erfaret dette ved en Hændelse; deri er der intet Ondt. Tael derfor oprigtig.

Tonietta

(rejser sig, men bliver staaende foran hende).

Jeg har ikke vidst Noget.

Lady Algernon.

Tonietta, der er sendt Bud til Rom om Militair-Udsætning. Om Lidt ankommer den. Bliver Mathews ved sin Mistanke, saa drages du ind med i Sagen. Men vil du nu betro dig aabent til mig, saa skal jeg befale ham at tie.

Tonietta.

Jeg veed Intet.

Lady Algernon.

Ikke? — Saa tilstaae mig da blot, at du igaar Aftes har talt med Gjestgiversken ved Havelaagen.

Tonietta.

Jeg har ikke talt med Teresa.

(Her træder Sir William ind og bliver staaende i Baggrunden).

Lady Algernon.

Det er ikke Sandhed, du siger. Du har talt med hende. Jeg vilde sør skaane dig, men jeg saae dig selv fra mit Vindue, da du gik ned i Haven henimod Laagen. Hvad vilde du der paa den Tid? (Da Toniaetta tier). Du vil altsaa heller holde med de flette, forbryderiske Menneſter end befrie mig for min Angst, befrie mig for den Fare, jeg bestandig svæver i. Skam dig! Du lønner kun daarligt min Godhed. Gaae op paa dit Bærelse. Jeg er vred paa dig, ret vred. Jeg vil i lang Tid ikke see dig.

(Toniaetta gaaer langſomt ud).

Anden Scene.

Lady Algernon. Sir William.

Sir William

(der nu træder frem).

Men, Alice, jeg kjender dig ikke igjen. Saa streng mod den ſtakkels Toniaetta!

Lady Algernon.

Du kan troe, jeg har selv værſt deraf. Men jeg har jo al mulig Grund til at vredes.

Sir William.

Det kan jeg ikke indsee. Hvor kunne vi forlange, at hun skal forraade de Menneſker, hun er opdragen iblandt, og til hvilke hun paa ſaa mange Maader er knyttet, — hvis hun forreſten virkelig har Noget at forraade.

Lady Algernon.

Hvis hun har Noget at forraade! Men vilde da ikke ſaa hendes haardnakkede Taushed være høiſt ſtrafværdig?

Sir William.

Ikke ſaa ſtrafværdig, ſom du mener. Men forreſten — det forekommer mig, at du ſtaaer i ſaa ſtor Gjæld til denne Pige, at hun burde være fri for en ſaadan Miſtanke.

Lady Algernon.

Det tør jeg ikke nægte, og denne Modſigelſe i hendes Adfærd forvirrer mig idelig. Men ſæt dig i mit Sted, kjære William. Hvor lidt har dog al den Umag frugtet, jeg har gjort mig for at vinde hendes Tillid og Kjærlighed. Hun vil i intet Punkt nærme ſig os, ikke engang forandre ſin Dragt, ſaa meget jeg ogſaa har paalagt hende det.

Sir William.

Men hvortil en Forandring, der ikke vilde klæde hende? Lad hende blive, ſom hun er. Juſt ſaaledes

behager hun mig meest, i denne smukke, muntre albanesiske Dragt, og med dette selsomme, gaadefulde Bæsen, der idelig giver mig Stof til Estertanke og Lyst til at fordybe mig deri. Hvad kan du forlange Mere af hende? Jeg synes, hun springer paa dit Vink, og lytter til hvert af dine Ord, som om det var en af hendes Munkes Benedictioner.

Lady Algernon.

Men skal jeg da sidde stille og lægge Hænderne i Skjødets, naar hun søger til Steder, hvor flette Mennesker, Banditter og hemmelige Medlemmer af en Røverbande have Tilhold?

Sir William.

Banditter! Røverbander! — Ja, nu har jeg i det sidste Aar gennemstreift netop de meest berhyggede Egne ligesaa Biterbo til Mola di Gaeta. Jeg har flere Nætter og Dage en suite opholdt mig i og ved Radifocani, Aquapendente, og hvad alle disse Navne-reder hedde. Kjæltringsaf har jeg fundet nok af; men Banditter og Røverbander, især af den Kaliber, man træffer i vore Romaner og i de franske Melodramer, har jeg Intet seet til. Naar der i England eller Frankrig skeer et Indbrud som inat her hos os, saa har man et Par flette Individer, afstraffede Forbrydere eller deslige mistænkte. Men skeer det Samme i Italien, saa drømmer man strax om hele Skarer af phantastisk klædte Røvere, om et ordnet Selskab med en tapper Anfører.

Lady Algernon.

Men hvorfra skulde da Rytet her i Egnen være kommet?

Sir William.

Fra de reisende Vediggjængere, fra vore kjære Landsmænds forstyrrede Hjerner. Alt, hvad man veed, er, at Veien fra Rom til Neapel er usikker, at der gives enkelte smaa Hobe, der lure paa Landeveiene og tage Leiligheden iagt. Men man feiler meget, naar man vil sætte disse Mennesker i Classe med de grundfordærvede Landeveis-Gavtyve. De italienske Briganti ere sjelden Vagabonder, men som oftest bosatte Landmænd, der i deres Hjem ere agtede af deres Jævnlige, uagtet man ret vel kjender deres Streiferier. De kunne være arbeidsomme og i andre Retninger veltænkende, de bedste Mænd og Fædre. Det er Mangel paa ret Oplysning og maaskee den ulykkelige Mening, at de kunne kjøbe sig Syndsforladelse hos deres Munk, det er dette, der nærer en Udsteielse, som Lovens Slaphed ikke kan standse. Og nu desuden denne bevægede Tid! Den nye Paves omfattende Reformer have allerede vaft megen Modstand, meest hos Geistligheden og Munkene. Under Skin af politisk Reaction har i Provindserne meer end een Voldsomhed fundet Sted, som de Geistlige slet ikke have seet ugjerne.

Lady Algernon.

Men, William, hvorledes kan du tale saaledes?

Vi har jo nylig i vor egen Familie havt et Exempel paa, hvad man hertillands er udsat for. Blev ikke Reisevognen, hvori vor Cousine Emmeline var, plyndret paa Veien til Neapel! Og hende selv vilde de jo føre med sig, og at hun blev frelst, var jo næsten et Underværk.

Sir William.

Ja, Underværket var ikke saa stort. Men sandt er det, hun havde Lykken med sig.

Lady Algernon.

Til mig skrev hun, at det netop var lykkedes hende at undslippe og skjule sig, da hun blev opdaget af en af Røverne, men at det ogsaa var ham, der frelst hende og bragte hende i Sikkerhed.

Sir William.

Ja, det er ganske rigtig.

Lady Algernon.

Men er det ikke at undres over! — Har hun ikke siden faaet Leilighed til at erfare Noget om denne Person, og vise sig erkjendtlig?

Sir William.

Hun har ikke erfaret Andet, end at han hedder Gaetano fra Forli — i denne By har han nemlig opholdt sig en Tid; og at han kan træffes her i Albano, naar man spørger efter ham i Teresas Locanda.

Lady Algernon.

Ser i Albano! — Saa har han maaskee været med ved Indbruddet inat!

Sir William.

Nei, det har han dog ikke. Fra igaar Morges lige til nu for en Time siden har han været paa Jagt med mig — han er en udmærket Skytte. Vi overnattede i Bellettri.

Lady Algernon.

Du kender ham da?

Sir William.

Ja, nu har jeg gjort hans Bekjendtskab. Emmeline havde, ved sin Tilbagekomst fra Neapel, givet mig i Commission at spørge ham op, og, som Tegn paa hendes Erkjendtlighed, overlevere ham 200 Scudi. Jeg har opfyldt hendes Ønske, men Pengene vilde han ikke modtage.

Lady Algernon.

Men, kjære William, jeg synes, det var dig, der raillerede med de romantiske Røverhistorier; men man kan jo ikke ønske sig nogen bedre end denne.

Sir William.

Saamænd, kun med den Forskjel, at Helten i Historien er slet ingen romantisk Røver. Han er en ung Mand af ikke almindelige Egenskaber, af aaben

Character og med en Videbegjerlighed og Eyst til at udbanne sig, som man ikke ofte finder hos vore kjedsommelige Tourister, der oversvømme Italien. Men han er forresten meget lidt forskjellig fra de bedre Landmænd, du kjender her i Egnen. Som disse er han ligefrem, naturlig i sin Tale og uden Ostentation i sit Væsen. Kun i hans Diefast og nu og da i hans Ord sporer man, at han ikke er født i saa simple Aar.

Lady Algernon.

Det er han altsaa ikke?

Sir William

(leende).

Nei, det er han ikke, og det er jo ogsaa ganske romantisk. Han er virkelig en Søn af en fornem Adelsmand; men dennes Familie har ikke villet anerkjende ham. Det er en lang Historie, som det nu kjeder mig at fortælle. Kun saa Meget vil jeg tilføie, at Emmeline og jeg allerede have gjort flere Skridt hos Bedkommende i Rom, for at bevirke, at han sættes ind igjen i sine Rettigheder; at hun hverken har sparet Penge eller sin Indslydelse — du veed, hun har en høi Stjerne hos Statssecretairen — og at Sagen vel muligt bliver afgjort i disse Dage. — Men det er sandt, du veed da, at vor Cousine kommer ud til os idag.

Lady Algernon.

Jo, det glæder jeg mig meget til. Du tager vel til Rom og henter hende?

Sir William.

Om en halv Time, tænker jeg.

Tredie Scene.

De Forrige. Betty. Siden Fra Severino.

Betty.

Deres Naade vil undskyldes. Den gamle Munk, der hver Uge pleier at modtage en Understøttelse, er her udenfor.

Lady Algernon.

Mr. Jenkins kan give ham — han veed Bested. (Bet Betty vil gaae). Vent lidt — der falder mig Noget ind. Lad kun Fra Severino komme; jeg vil tale med ham. Og gaae saa op til Tonietta og beed hende trine herved. (Betty gaaer). Tonietta har altid vilst denne Munk stor Hengivenhed. Maaskee han kunde bevæge hende til en aaben Tilstaaelse.

Sir William.

Herregud, Alice, skal nu den stakkels Pige plages paany!

Lady Algernon.

Kjære William, lyffes det mig ikke at bryde

den unaturlige Skorpe, der ligger om hendes Bæsen, og der ofte ængster mig, saa kan hun ikke blive i mit Huus. Lad mig derfor gjøre, hvad der staaer i min Magt.

Sir William.

Som du vil, men jeg er bange for, at den Bei, du slaaer ind, ikke vil føre dig langt. Vel er hun af indesluttet Natur og fordybet i sit eget Bæsen. Hun er som det luffede Blomsterbæger, hvis Aabning vi see imøde med Henrykkelse. Vil man fremskynde den ved kunstige Midler, kan man let fordærve Blomsten og forspilde sin egen Glæde.

(Gaaer, idet Munken træder ind).

Fjerde Scene.

Lady Algernon. Fra Severino.

Lady Algernon

(uden at bemærke Munken).

Fordærve hende? Det vilde jeg mindst af Alt, saa kjær denne forunderlige Skabning er mig. Men det har jeg ved dette Skridt heller ikke at befrygte. (Bliver Fra Severino vaer). Træd kun nærmere, Herr Pater.

Fra Severino

(der har holdt sig i ydmyg Graastand).

Naadige Signora har onsket at tale med den stakkels, fattige Munk —

Lady Algernon.

Ja, hvis jeg turde stole paa Deres velvillige Bistand, kunde De gjøre mig en meget stor Tjeneste.

Fra Severino.

Signora har at befale — det er ikke Andet end min Skyldighed, saa meget Godt I har beviist vort Kloster, der i disse vanskelige Tider, Gud bedre det, er haardt nok betrængt.

Lady Algernon.

Sagen angaaer den unge Pige her fra Egnen, jeg har optaget i mit Huis.

Fra Severino.

Ei, ei — Tonietta!

Lady Algernon.

Det kan nu være en fire, fem Aar siden, da jeg første Gang blev opmærksom paa denne Pige. Jeg traf hende, under mine første Ophold her i Byen, hvor jeg gik og stod. Hun valgte gjerne en Plads et godt Stykke foran mig, og saae eller egentlig stirrede uafbrudt paa mig med sine dunkle, gjennemtrængende Dine. Undertiden, naar jeg var kommen forbi, løb hun paa en Sidevei forud, valgte sig igjen en Plads og saae paa samme Maade paa mig. Denne stadige Opmærksomhed — jeg tilstaaer min Svaghed — smigrede mig, og jeg savnede det smukke Barn, naar jeg ikke saae hende. Nu veed De, at

jeg længere hen valgte Albano til mit Opholdssted og købte denne Villa. For omtrent et Aar siden vilde jeg med nogle Damer og kun ledsaget af min Huushovmester og to Tjenere gjøre en Udflugt til Olévano. Paa Veien mellem Frascati og Palestrina saae vi Tonietta, der nu var en udvoxen ung Pige, staae paa et Steengjærde. Hun syntes at vente paa os, sprang strax ned og befalede Kudsken med saa, bestemte Ord at vende om og kjøre tilbage. „Veien var ikke sikker,“ det var Alt, hvad vi kunde faae ud af hende. Man havde vel i mange Tider ikke hørt noget om Usikkerhed paa Veiene, men jeg og mit Selskab følte os dog ængstlige, og vi lod virkelig vende om. Dagen derpaa erfoer vi, at en Reisevogn var plyndret i Nærheden af Palestrina, og siden den Tid har i disse bevægede Tider Usikkerheden taget til, endog her i den nærmeste Omegn.

Fra Severino.

Ei, det var jo meget besynderligt! (Ussides). Den Fandens Tøs, har hun været paa Spil der!

Lady Algernon.

Af Erkjendtlighed for denne væsentlige Tjeneste fik jeg Øyst til, om muligt, at frelse dette Pigebarn, der drev omkring her, forvildet og forsømt. Jeg optog hende i mit Huus og gjorde mig al Umag for at vænne hende til de nye Omgivelser. Dette er desværre ikke ganske lykkedes mig. Hun er af ordknapp

Natur, har mange Baner fra sit ældre Liv, og — hvad jeg især beklager — er ikke altid tilbøielig til at vise Oprigtighed og tale Sandhed. Her er det nu, jeg vil ty til Deres Hjælp, kjære Pater. Af flere Grunde maa jeg antage, at hun iforveien har haft nogen Kundskab om Indbruddet hos mig inat. Men hun nægter det haardnakket. Dael nu De med hende og viis hende det Syndige i denne Nægten. Det vil hjælpe mere, end hvad jeg siger.

Fra Severino.

Ja, hvis Signora mener, at jeg —

Lady Algernon.

Der kommer hun. Jeg vil lade Dem alene med hende. Gjør Dem Flid, og jeg skal vise mig erkjendtlig derfor.

(Gaaer).

Femte Scene.

Fra Severino. Tonietta. Senere Sir William.

Fra Severino.

Naa, er du der, Tonietta — ja det er jo en slem Casus — den fremmede Dame har bed't mig snalke med dig, du veed nok selv — det er en vanstelig Casus, en casus mixtus, som vi Værde sige, en casus mixtus, duplex refixus — ja det for-

staaer du ikke. Seer du, jeg kan nok gjette, hvordan det hænger sammen — for jeg veed Ingenting, kan du nok begribe. Altsaa først, du har holdt reen Mund?

Tonietta.

Jeg maatte love dem det derovre. Jeg maatte gjøre min Gød derpaa.

Fra Severino.

Saa? Du har svoret? Ja, det gjør en stor Forskjel. — Ved hvem har du svoret?

Tonietta.

Ved Guds Moder i Minoriternes Kirke.

Fra Severino.

Den Gød er hellig; den kan du min Sjæl ikke bryde. Det vilde være en stor Synd. Nei, saa maa du tie. Og desuden — vi kan ikke bringe saa mange Menneſter i Ulykke for disse Fremmedes Skyld. Bliv du kun ved, og siig, du veed Ingenting. Ihs — der kommer Nogen.

(Sir William træder ind, med en Plaid eller Støvlaabe over sig).

Sir William.

Nu, min kjære Pater, har I faaet Noget ud af den slemme Tonietta?

Fra Severino.

Nei, hun paastaar standhaftig, at hun Ingen-

ting veed, og heller ikke har kjendt nogen af dem, der var her inat, naftet jeg har talt saa bevægeligt og indtrængende til hende, som jeg kunde. Og jeg maa selv antage, at det er rimeligt, hvad hun siger. Det har vist været nogle Kjæltringer fra en anden Egn.

Sir William.

Det Samme siger jeg. I er en brav Mand.
(Giver ham nogle Penge). See, der har I Noget til Eders Kloster.

Fra Severino.

Den hellige Franciscus velsigne Excellenza!

Sir William.

Og gaae saa ned i Haven. Der træffer I min Søster. Siig hende Alt, hvad I har sagt mig.

(Fra Severino gaaer).

Tonietta, jeg tager nu til Rom. Har du ikke et Grinde til mig?

Tonietta.

Jeg har intet Grinde.

Sir William.

Er der slet Intet, du kunde ønske, jeg skulde bringe dig med derfra?

Tonietta.

Jeg trænger til Intet.

Sir William.

Det er ikke sandt; du trænger til en ny Klædning efter Egnens Skik, som den, du har paa. Min Søster seer ikke gjerne, at du gaaer i denne Dragt, og derfor har du geneert dig for at bede om en ny, det har jeg godt mærket. Du har slyet og forandret paa den gamle, hvad du kunde. Men nu bringer jeg dig en heel ny Klædning med. Jeg veed, hvor man skal købe den. Datteren der i Huset har samme Høide og Figur som du. Tobby skal strax ved min Ankomst ride tilbage; med ham sender jeg dig den. Og saa maa du strax tage den paa, til jeg kommer tilbage i Eftermiddag. Jeg har stor Lust til at aftegne dig i den nye Dragt.

Tonietta.

Det har I prøvet saa tidt og til ingen Nytte.

Sir William.

Det er sandt, naar jeg saa paa dig, glemte jeg at tegne. Det er ogsaa bedre at see paa dig selv end paa dit Portrait. Har du aldrig siddet for nogen Maler?

Tonietta.

Der var engang En, der vilde have mig til Model for nogle Aar siden; men jeg kunde ikke holde ud at sidde stille saa længe, og saa løb jeg fra ham.

Sir William.

Men du har jo ofte siddet stille for mig.

Tonietta.

Ja, fordi — fordi . . . nu, naar det kunde for-
nøje Eder, at jeg gjorde det —

Sir William.

Uendeligt! Det kan du nok vide. Hvert Dieblit,
jeg er i din Nærhed, sætter jeg Priis paa.

Tonietta.

Er det sandt, I har været paa Sagt igaar hele
Dagen med Gaetano fra Forli?

Sir William.

Hvoraf veed du det?

Tonietta.

Der er En, der har fortalt mig det.

Sir William.

Ja, mig kan det være det Samme, hvoraf du
veed det; men min Søster vilde nok examinere dig
nøiere. — Hvad synes du om Gaetano?

Tonietta.

Han er skuffelig. Det er smukt af Eder, at I
er saa god imod ham. Han er Eder ogsaa meget
hengiven. Han er ganske anderledes end de Andre.

Sir William.

Hvilke Andre?

Tonietta.

Nu, Fjokkene her i Egnen.

Sir William.

Nei, det meente du ikke. Du tænkte paa Stefano og hans Kammerater.

Tonietta

(med Hestighed).

Stefano! Det Afstum! Tael ikke om ham! Han duer ikke. Han er fra Fondi. De, som komme derfra og fra Istri, de duer ikke. Han har forført Mange her i Byen.

Sir William.

Han skal ikke forføre Mange til, haaber jeg. — Men, for at tale om andre Ting, der er Noget, jeg maa bede om Tilgivelse for. Jeg har imorges, da jeg kom hjem, beluret dig, mens du holdt din Morgenbøn og knælede for Madonna derhenne. Hvad bad du om saa længe og saa ivrigt?

Tonietta.

Jeg havde Meget at tale med Madonna; der var saa Meget, der laae mig paa Hjertet.

Sir William

(smilende).

Troer du, det hjælper, naar du beder til denne smukke Copie efter Sassoferrato?

Tonietta.

Jo, det hjælper — det har ofte hjulpet mig. Engang nikkede hun til mig. Naar hun ikke er for-
nøiet med mig, seer hun streng ud. Ellers er hun
altid mild. — Til hvem beder I da? Til St. Alberto?
Gaae heller til St. Giuseppe; de roser ham Alle.
Han har Meget at sige hos den hellige Jomfru.

Sir William.

Hvis han havde Meget at sige hos dig, skulde
jeg bestemt bede til ham.

Tonietta.

Saaledes maa I ikke tale. Med de Hellige
kan man ikke spøge. Hvorfor er I, der er saa god,
ikke ogsaa from?

Sir William.

Nu, man viser maaskee allermeeft Fromhed, naar
man stræber efter at være god.

Tonietta

(estertantfom).

Mener I? Ja, hos os — Nogle ere undertiden
fromme, der ikke ere saa meget gode.

Sir William

(affides).

For Exempel Munkene. (Høit). Troer du da,
det kan være godt?

Tonietta.

Jeg veed det ikke. Jeg har tænkt saa meget derover. Jeg har bedet Madonna oplyse mig. Men hun vilde ikke, og saae alvorlig ud.

Sir William.

Saae hun anderledes ud end nu? Det synes mig, hun seer altid eens ud.

Tonietta.

Det kommer af, at I ikke seer paa hende med de rette Øine. O, jeg kjender hver Fold hos Madonna her i Huset. Hun skjuler Ingenting for mig. Zgaar var hun hele Dagen sørgmodig. Ak, hun har vist havt Modgang! Der er' saa Mange, der gjøre hende imod. (Ræder for Billedet og strækker Hænderne iveiret). O, hellige Guds Moder! Tab ikke Taalmodigheden over de sthygge Menneſker! Det er jo din himmelske Bestemmelse at bære over med os og være langmodig. Saa maa du ikke være nedslaaet og bedrøvet! Tael med din Søn! Lad ham trøste dig, den Eenbaarne, den Belsignede!

Sir William.

Reis dig, Tonietta! Du forvirrer mig. Jeg er nærved at troe, at dette Billede bevæger sig og svarer dig. Hvad er du for en forunderlig Pige? Hvad er det for Følelser og Forestillinger, der røre sig hos dig? Vil det maaskee aldrig lykkes mig at

drage dig over i mine Tankers Kreds og gjøre dig fortrolig med mine Ideer?

Tonietta.

Alt, jeg bliver aldrig som I og Eders!

Sir William.

Lad saa være! Jeg er tilfreds med dig, som du er. Det er maaskee meest saaledes, med alle dine Selsomheder, at du fængsler mig, udfylder mine Tanker og forstjønner mine Drømme. Nej, jeg ønsker ikke, at du skal være anderledes, end du er! — (Vender sig om). Der kommer allerede Nogen for at forstyrre os, og — det er sandt — Bognen venter paa mig. Saa Farvel, Tonietta! Tidlig paa Eftermiddagen kommer jeg igjen. Vil du imidlertid tænke paa mig?

Tonietta.

Jeg vil bede for Eder.

Sir William.

Saa gjør det. Næsten forekommer det mig, at jeg kan trænge dertil.

(Gaaer).

Tonietta

(seende ud til Haven).

Det er Ladhen, og Dragonerne fra Rom, de har havt Bud efter. Det var godt, de kom.

Sjette Scene.

Tonietta. Lady Algernon. Betty. Mathews.
 Bagtmester Cæsario, ledsaget af to Dragoner, der for-
 blive i Baggrunden. — Nogle af Ladhyens Tjenere.

Cæsario.

Naadige Signora kan være uden Frygt. Jeg har allerede lagt Planen til aldeles betryggende Dispositioner, der sandsynligviis i meget kort Tid ville ende hele Felttoget. Jeg agter paa eengang at angribe Høverne fra tre forskjellige Sider, omringe og med eet Slag tilintetgjøre dem.

Lady Algernon.

Men vil dette være Dem muligt? Man har sagt mig, at Deres Følge bestaaer af sex Mand.

Cæsario.

Det er fuldkommen sandt. Sex Mand er saa godt som Intet, ja det er Intet. Men naar jeg commanderer dem, blive de en Magt. Naturen har givet mig et ualmindeligt Anfører-Talent, der igjen, naar jeg selv skal sige det, understøttes af sjeldne Talegaver. Hermed kan en Anfører bevirke det Utrolige. Men forresten udgjøre jeg og mine Følf kun Fortrædet. I Eftermiddag ankommer min Ritmester med en halv Escadron.

Lady Algernon.

Men for det Første bliver De jo her til Villaens Beskyttelse?

Cæsario.

For det Første. Men jeg agter snart at gaae offensivt tilværks. Egnen her er mig bekendt, da jeg engang har ligget i Cantonement her. Jeg kjender hvert Bærtshuus, hvert Viinhuus, alle Osterier og Locandaer. Jeg nævner disse Steder, eftersom de meget ofte ere Smuthuller for Oprørere og Forbrydere. Min Plan, saaledes som jeg allerede har nedskrevet den, er useilbarlig. Naadige Signora maa vide, at jeg ligesom min berømte Navne, Cæsar Julius Cæsar, efter hvem jeg er opkaldt, har besluttet at udarbeide Mindefkrifter over dette og mine andre Felttog. „Cæsario“ — hedder det deri — „fører sine Tropper en skjøn Morgenstund langs Aaen, der løber udenom Byen. Broen, der fører til Bjergene, finder han besat af en stærk fjendtlig Piquet.“

Mr. Mathews.

Der er ikke længer en Bro paa dette Sted.

Cæsario.

Ingen Bro? Godt; saa lader jeg en Bro slaae.

Mr. Mathews.

Men der er sjelden Vand i Aaen, mindst paa denne Aarstid.

Cæsario.

Saa maa der ledes Vand ind i Aaen fra en af Søerne. Jeg kan ikke undvære Broen. I en Krigsplan griber det ene Led ind i det andet. Intet kan undværes uden at forstyrre hele Planen. For at anføre et Exempel: paa et bestemt Punkt i Attaquen hører det til min Disposition, at Hesten skydes under mig. Skulde det tilfældigviis ikke skee, saa skyder jeg den selv. Paa det Sted maa jeg have Hesten skudt under mig. Altsaa: „Under en levende Kugleregn af de Fjendtlige lader Cæsario sine Tropper flaae en Bro over Aaen. Broen forceres, vi gjøre et Indhug, Fjenderne kastes paa alle Punkter og tvinges til at lade os i Besiddelse af det omtvistede Terrain. Tropperne udhvile sig dernæst paa et styggefuldt Sted, og Cæsario indtager den Frokost, der er given ham med fra den høimodige, engelske Dames Kjøkken.“

Lady Algernon

(smilende).

Derpaa skal det i det mindste ikke komme an.

Cæsario.

Jeg er overbevist derom. — Naadige Signora har forøvrigt ikke Mistanke om, at En eller Anden, der hører til Huset, har inat været Røverne behjælpelige ved Indbruddet?

Lady Algernon

(hurtig, med et Blik til Matthews).

Nei, Ingen.

Tonietta

(affides).

O, hvor hun er god imod mig!

Cæsario.

Ja, det er min Pligt at anstille de skarpeste Undersøgelser. Her i Byen skal nu og da opholde sig en vis Stefano, en farlig Person, der er Sjælen i alle disse forbryderiske Bevægelser. Men han skal ikke undgaae mig.

Lady Algernon.

Og dertil vil jeg onske Dem Lykke. Men jeg maa nu forlade Dem, for at give min Huushovmester Ordre at sørge for Dem og Deres Følge.

(Gaaer).

Cæsario.

Og jeg vil foreløbig undersøge Localiteterne i Byen.

(Gik gaae).

Betty.

Herr Bagtmester!

Cæsario.

Jeg er til Eders Tjeneste.

Betty.

Jeg vilde blot sagt, at naar De kommer tilbage fra Deres seierrige Felttog ved Middagstid, saa skal jeg som Mhyladys Kammerjomfru sørge for, at et fortræffeligt Maaltid er beredt for Dem og Deres Følk.

Cæsario.

Tillad mig en Bemærkning: en Krieger har ingen bestemt Middagstid. Det vil derfor være meget hensigtsmæssigt at holde Maaltider parat til enhver Tid. Denne Gjæstfrihed skal da foreviges i mine Mindekrifter paa en passende Maade. „Ved Hjemkomsten“ — saaledes vil der omtrent komme til at staae — „regaleres de tappre Krigere med et fyrsteligt Maaltid. For Cæsario sættes en fiin og kostbar Viin fra Montefiascone, og Mhyladys skjønnede Kammerjomfru viser ham den meest udsøgte Opmærksomhed.“

(Gaaer, fulgt af de to Dragoner).

Betty.

Nu, Mr. Mathews, i Deres Sted tog jeg en Hest fra Mhyladys Stald og fulgte med Dragonerne, naar de drage ud.

Mr. Mathews.

Jeg vil ikke staae Mijs Betty iveien.

Betty.

Hvad skal det sige?

Mr. Mathews.

Jeg skulde tage meget feil, om Miss Betty ikke har større lyst til at følge med Dragonerne end jeg.

Betty.

Ja, hvorfor ikke? Vagtmester Cæsario er en smuk, beleven Mand, og meget galant mod Damer. Han er ikke, som Mr. Mathews, en engelsk Bulbider.

(Alle gaar, med Undtagelse af Tonietta).

Tonietta

(efter et Ophold).

Ja, lad dem kun undersøge og spørge — hos Teresa, hos Giulio Sandro, hos hvem de vil. Jeg skal Intet forraade; det har jeg lovet, om jeg ogsaa — ja, om jeg ogsaa seer, at min Belgjørerinde for deres Skyld er i Angst Nat og Dag. Ak, hvor hun er ædelmodig! Mig vilde hun ikke forraade, men jeg — (kaster sig lidenskabeligt paa Knæ foran Madonna-Billedet). O, søde, hellige Madonna! kom mig til Hjælp! Vær mig, hvordan jeg skal bære mig ad! Hvorfor tier du, saa meget jeg nu har anraabt dig? Vil du ikke for min Skyld, saa hav Medhyk med den fremmede Dame. Hun er saa god og saa smuk — o, hun ligner dig! Hun har dine himmelske Dine. Hjælp mig! Hvad vedkommer mig Stefano, Peppo og de Andre. Men jeg har svoret hos Minoriterne — og jeg har engang sagt Nei her i Huset — og jeg kan nu ikke faae Tilstaaelsen over Læben — Nei, jeg kan ikke! Kun du kan løse min Tunge. Giv mig et Vink, et Blik,

og jeg forstaaer dig. — — Du vil ikke? Du bryder dig ikke om mine Bønner? (Reiser sig og vedbliver med stigende Hæftighed). O, det er Uret! Du er ikke saa god mod mig som før, ikke som den fremmede Dame. Hun har Grund til at være vred paa mig, du ikke. Men hun er mild og kjærlig. Som hun skulde du være. Men du er alvorlig, streng — du slaaer Haanden af mig. Naar du ikke forandrer dig, saa forlader jeg dig, og gaaer til Madonna i St. Páolo. Jeg sætter ikke mere Blomster for dig, jeg tænder ikke Lys for dig — du skal hænge i Mørke, du skal være ligesaa forladt og bedrøvet som jeg. (Tager Billedet ned og sætter det hen ombendt). Du skal staae mod Bæggen. Ingen skal see paa dig, Ingen hilse dig, Ingen — (idet hun igjen hurtig og ligesom i Angst tager Billedet frem og kysker det) af, hellige Madonna! tilgiv mig! Jeg veed ikke, hvad jeg siger. Du er jo min eneste Trøst. (Hænger Billedet op igjen og knæler). Nei, jeg skal hver Dag give dig Blomster og skinnende Lys. Forlad mig kun ikke! Hav Medynk med mig og beed, beed for mig!

Syvende Scene.

Tonietta. Lady Algernon.

Tonietta

(Der har reist sig igjen, bemærker den indtrædende Lady).

Der er hun!

(Gaaer langsomt til den modsatte Udgang).

Lady Algernon.

Er du der, Tonietta? Bliv — jeg har søgt dig. Nagtet jeg er vred paa dig, vil jeg dog endnu engang tale med dig angaaende det hæslige Indbrud inat. Militairet fra Rom er, som du nu seer, ankommet, og i Eftermiddag komme flere. Her vil skee strenge Undersøgelser, og jeg frygter, at du selv ikke rigtig har betænkt Følgerne af din bestandige Nægten. Derksom Mistanken skulde ledes hen paa dig, saa vil du bringes i Forhør, og jeg kan da Intet gjøre for dig. Men vil du være oprigtig og tilstaae, hvad du maaskee har vidst om denne Sag, saa skal jeg sørge for, at du kommer bort herfra itide, enten til Neapel eller til Florents, hvor jeg har flere Bekjendte. Veed du nu ikke med dig selv, at du er aldeles uskyldig, saa betro mig det. — Hører du, Tonietta? Stirr ikke saaledes paa mig. — Har virkelig Intet været dig bekjendt derom?

Tonietta

(der ligesom fortryllet og ufravendt har seet paa Ladyen).

Jeg har ikke vidst Noget.

Lady Algernon.

Jeg lover dig helligt, at jeg skal anvende al min Indflydelse for, at der handles mildt mod de Skyldige. Vi ønske dem ikke bragte i Ulykke, blot at de forlade Egnen her. Frygt derfor ikke for dine Venner, men siig mig, om du har seet og kjendt Noget af dem?

Tonietta

(som før).

Jeg har ikke seet dem, ikke kjendt dem.

Lady Algernon

(affidés).

Det er forunderligt! Skulde vi virkelig gjøre hende Uret? Ja, Fra Severino var jo af den Mening. (Høit og blidt). Tag mig ikke mit Spørgsmaal ilde op. Jeg vil allerhelst troe, at du er uskyldig. Er dette Tilfældet, saa har du Intet at befrygte, og jeg skal være din ivrigste Forsvarer. (Kysjer hende). Nu, kjære Barn, vær ikke saa nedslaaet. Jeg mener det godt med dig, og du veed jo, hvor kjær du er mig. — Saa lade vi den Sag være glemt, og tale ikke mere derom.

(Gaaer).

Tonietta

(synker ned for Madonnas Billede).

Hellige Guds Moder, hjælp mig!

Anden Act.

Gjæstestuen i Teresa's Locanda. Paa Siderne Borde med Bænke og Stole. Baggrunden optages af et stort Kjøkken med flere Ild paa Arnestedet og alt hertil Hørende.

Første Scene.

Teresa og nogle af hendes Folk i travl Virksomhed foran Ildstederne og Kjøkkenbordet, en Virksomhed, der under hele Acten ikke ganske ophører. — Siden Toniaetta.

Teresa.

Giovannino, du maa skynde dig. Vi maae nu være færdige. Her er ikke Tid til at slaae en Gladde af. (Aaaber ud mod en Sidedør, men uden at forlade sin Plads). Enrichetta! glem ikke de smaa Kamre ud til Veien; de skal luftes ud, og der maa lægges rene Lagner paa Sengene. Vi vente tre Beturiner fra Piperno. — Hvad siger du? Haster det ikke? Nu har jeg hørt det før. Jeg siger, det haster. Dagen er lang, men din Dovenskab er endnu længere. — Hvem kommer der?

Naa, der er hun jo! — Paolo, see imens til Det, jeg har her paa Ilden. (Gaaer den indtrædende Tonietta imøde). Du er allerede her? Og hvad er det? Hvad har du i den Kurv der?

Tonietta

(med en rummelig Hantekurv i Haanden).

Ja, nu skal du see. Du vil vist blive forundret. Det er en heel ny Klædning til mig.

Teresa.

En Klædning? Kom, sæt Kurven her paa Bordet, og lad os see derpaa. (Nabner og efterseer Kurven). Men, Barn, det er jo mageløst! Hvad det er smukt — og hvilket Tøj! det kan ikke være bedre og finere. Af hvem har du faaet alt dette?

Tonietta.

Af den unge Sir William, Myladys Broder.

Teresa.

Naa, ham — ja, det er en honnet Karl; Gaetano har fortalt mig om ham.

Tonietta.

Han er i Rom nu, men han har sendt det med en Rideknægt. Han har selv kjøbt det Altsammen.

Teresa.

Seg veed nok, hvor han har kjøbt det. Man faaer det fiint og kostbart der, men det er dyrt.

Tonietta.

Åh, det bryder han sig ikke om!

Terefa.

Fordi han har nok af Pengene, saa er det ingen Kunst. — Nei, jeg kan ikke blive mæt af at see derpaa. Alt er, som det skal være. Ingenting mangler. Du kan staae Brud i den Dragt, hvad Dieblig det skal være. See bare disse Solstjeder, hvor svære! Naa, han har ikke narret dig! — Og see der, to Pile til Haaret! Åh det fineste Guld — og hvilket Arbeid! — Dem kan du strax tage paa. Kom, lad mig sætte dem ind — tag de andre ud. (Anbringer Pilene i Toniettas Nattehaar). Det glimrer som Fryndserne paa Madonnas Billede hos Kapuzinerne. — Men der ligger et Brev i Kurven. Hvad staaer deri?

Tonietta.

Det veed jeg ikke. Jeg kan ikke læse Skrift. — Kan du?

Terefa.

Åh — da jeg var i din Alder, kunde jeg maafee nok. Nu har jeg glemt de Narrestreger. Men vent — Fra Severino kommer her om Lidt; saa kan han læse det for os. — Men, hvad jeg vilde sagt, den engelske Dames Broder — hvad er det nu, han hedder?

Tonietta.

Sir William.

Teresa.

Denne Signor William, han behager mig. Men hun selv — nu har jeg idag talt med hende — hun er ikke af mine Folk.

Tonietta

(fort).

Du kjender hende ikke.

Teresa.

Kan være. Men det høver mig ikke, hvad en Pige derfra har fortalt mig, at hun saadanne bestandig vasser og pjadsker om sig, og hendes Folk ligedan. Det er intet godt Tegn hos disse Fremmede, at de bestandig maae holde sig saa rene.

Tonietta.

Men Keenlighed er dog en god Ting. Man befinder sig vel derved, og seer bedre ud.

Teresa.

Saa, jeg veed nok — jeg har nok mærket, at du ogsaa har begyndt med denne evige Vassen — for mig gjerne! Men en sund, rasst Tøs som du behøver det ikke. Og vil du sige mig, hvad det skal gjøre godt for? Jeg har aldrig vasket mit Ansigt med min gode Billie.

Tonietta.

Men du kan troe, man ... man bliver mere hvid og skjær derefter.

Teresa.

Hm! saa det er det, du tænker paa? Du er fjed af dit smukke, soelbrændte Ansigt? Du vil være hvid og rød som den engelske Signora og hendes Kammerjomfru? — Lad det fare, Barn! Her imellem Bjergene voxer der andre Urter. Enhver skal blive, som Vorherre har skabt ham. — Naa, der har vi Fra Severino.

Anden Scene.

De Forrige. Fra Severino.

Fra Severino

(ved Indtrædelsen gjørende Korsets Tegn).

Pax vobiscum!

Teresa.

Taf. — Kom, sæt Jer ned. I er nok træt.

Fra Severino.

Om jeg er? Jeg har været ude at samle ind til vort Kloster.

Teresa.

Saa kommer I vel heller ikke tomhændet tilbage.

Fra Severino.

Aa, Gud bedre det! Tiderne ere ikke nu som før. Den nye Pave har store Synder paa sin Samvittighed. Folk har faaet saa mange Grillen om Frihed og Lighed i Hovedet, at de ikke har Tid at tænke paa Klostrene.

Tonietta.

J er ikke gaaet tomhændet fra den fremmede Signora, hos hvem jeg er.

Fra Severino.

Nei, det er sandt. Hun er en ædelmodig Dame. Men hun hører nu til Kjætterne.

Tonietta

(uvillig).

Altid skal de kaldes for Kjættene!

Teresa.

Fordi de er' Kjættene. Hvem kan for det? — Høre de Messen som vi? Gaae de til Skrifte som vi? Nei; og jeg vil bare sige dig een Ting: de troe ikke paa Helgene og Martyrer, ja, de har slet ingen. Er det ikke en Ynk? Naar jeg har ondt for Brystet, saa veed jeg, at jeg skal bede til Santa Agatha. Gaaer en Karl paa Tagt, saa slaar han først et Kors for St. Umberto. Feiler min Hest, min Hund eller mine Kreaturer Noget, saa beder jeg den hellige Antonio at hjælpe dem. Men Kjætterne, de ere selv

ligesom Dyr; de tænke hverken paa den hellige Zomfru eller paa Martyrerne.

Tonietta

(vender sig fra Teresa).

Der er Noget, I skal forklare mig, Fra Severino.

Fra Severino.

Hvad er det, du vil vide?

Tonietta.

Jeg har engang seet en ung Dame fra England hos Ladhyen. Hendes Haar var guldgult som Solstraaler, hendes Dine blaa som den klareste Himmel, hendes Ansigt havde en Farve som en mild Morgenrøde, hendes Hals, Bryst, Hænder, Alt saa hvidt, saa gjennemsigtigt som Luften paa en Sommerdag. Hvoraf kommer det? Hvem er hos os saaledes?

Fra Severino.

Om — hvoraf det kommer...?

Tonietta.

Kommer det af Opdragelsen, af Sindelaget? Disse Fremmede, de veed Mere end vi; de ere ikke saa heftige, deres Natur er stillere. Er det ikke dette, der gjør Diet blaat, Huden hvid og giver Kinden en Rødme som Rosen? De er' ikke Dyr, som Teresa mener, men de er som Planter; men vi er' heftige og uregjerlige som Dyrene.

Fra Severino.

Nei, vist ikke — nu skal jeg sige dig, hvordan det hænger sammen. Seer du, alle disse Fremmede er ganske rigtig, som Teresa sagde, Kjættene. De ere ufuldkomne Mennesker, de komme ikke engang i Skjærsilden. Men de har det ligesom Muskateldruerne, der ere lyse og klare, mens de ere umodne og sure. De blive aldrig modne; der er et koldt Klima i deres Hjerter. Vi derimod ere de mørke, saftige, modne og søde Druer. Safterne gjære og bruse hos os. Undertiden — det forstaaer sig — springer en Druer for Tiden, før den er bleven liflig Viin; men saa tager den hellige Jomfru den op i sin Himmel og laver en Most deraf (smadser med Munden) en Most, siger jeg dig, for sin egen Mund.

Teresa.

Det var godt sagt, og I har fuldkommen Ret. — Men det er sandt, Tonietta, du har jo et Brev, som Fra Severino skulde læse for dig. (Til Munten). Det er fra den engelske Dames Broder.

Fra Severino.

Naa ham! Ja kom kun med det. (Teresa tager det fra Kurven og giver ham det). Men saa maa I give mig et Glas Viin; ellers bliver jeg saa tør i Halsen.

Teresa

(raabende hen mod Baggrunden).

Giovannino, lad dem bringe en Halvflaske Viin herind.

(Under det nærmest Følgende bringes Vinen).

Fra Severino

(til Tonietta).

Naa, hør nu godt efter. (Væser). „Kjæreste Tonietta! Rose fra Albano!“ — Rose fra Albano? Kaldes du saadanne hos Englænderne?

Teresa.

Om hun kaldes saadanne! Et net Spørgsmaal! — Det er et smukt Udtryk, en Vignelse, en . . . nu, det er just saaledes, en ung Karl skal tale til en smuk Pige. Jeg kan godt lide det. Rose fra Albano! Hun skal hedde saaledes for Fremtiden.

Fra Severino.

Sa ja da. (Væser). „Mens jeg venter paa Tobby, den Slyngel . . .“ Hvem er Tobby?

Tonietta.

Hans Ridsknægt.

Fra Severino.

Er det en Slyngel?

Tonietta.

Nei — han mener det ikke heller. Han holder meget af Tobby. Bliv kun ved.

Fra Severino

(Læsende).

„Mens jeg venter paa Tobby, den Elvangel, vil jeg forslaae Grillerne ved at skrive til dig. Mine Tanker sysselsætte sig dog allerhelst med dig. Snat drømte jeg om dig. Det forekom mig, at jeg som en Orn havde Rede paa det høieste Punkt af Bjergene ved Albano. Der sad jeg og saae ud, og ventede, du skulde komme. Men du kom ikke. Jeg fløi da ned til Bhen og traf dig i en Kirke. Du kom ud og rakte mig Haanden. Jeg greb dig, og vilde just svinge mig i Luften, da jeg uheldigviis vaagne. Tænk dig, hvilken Lykke at føre dig gjennem den klare Luft, og høit over de utaalelige Menneſker, der ere min Plage.“ — Det er noget underligt Pasſiar, han der skriver.

(Drifter).

Teresa.

Nu, saadanne skrive formodentlig de unge Folk i hans Hjem. (Til Tonietta). Fortæl mig siden, hvad der staaer mere i Brevet.

(Gaaer hen til Arneſtedet).

Tonietta.

Staaer alt dette i Brevet? Kan man tale saaledes, kan man saaledes rive hen, naar man skriver?

Fra Severino.

Na ja, den Kunst er ikke saa stor. Men vil du høre Mere?

Tonietta.

Er der Mere?

Fra Severino.

Ja, saa min Sjæl er der — en heel Side.

Tonietta.

Væs det kun Altsammen.

Fra Severino

(læser).

„Tonietta! jeg har Noget paa mit Hjerte, som jeg længe har grublet over og nu ikke længere gider bære paa. Jeg vilde have sagt dig det mundtligt. Men Ingen kan tale til dig, som til andre unge Piger. Jeg er standset foran din luffede Mund som foran en luffet Helligdom. Hvor dvæle dine Tanker? Er det kun hos dine Venner i Egnen eller hos de Hellige i Himlen?“

Tonietta

(affides).

O, hvor han kan tale, naar han skriver?

Fra Severino

(driftende).

Teresas Viin bliver god iaar; det kan jeg allerede smage nu. Jeg har en fiin Tunge.

Tonietta.

I glemmer Brevet.

Fra Severino.

Ja, ja, giv Tid. Hvor slap jeg nu — naa her. (Læser). „Lad det da være sagt, siden det dog engang maa siges. Tonietta, jeg elsker dig. Her har du min Tilstaaelse —“

Tonietta

(Snapper Brevet fra ham).

Hvad er det, I læser? Staaer det i Brevet?

Fra Severino.

Hvor skulde det ellers staae?

Tonietta.

Men . . . men, hvem kommer det ved?

Fra Severino.

Hvem det kommer ved? Ja, mig kommer det ikke ved. Men det staaer der nu engang.

Tonietta.

Det er ikke sandt, det staaer der ikke.

Fra Severino.

Hvad er det for Snak! Kan jeg ikke læse saadan en smuk, tydelig Haandskrift? Han skriver jo, som det var trykt.

Tonietta.

Men det maa Ingen læse —

Fra Severino.

Saa, vil du nu, at jeg skal læse Brevet eller ikke?

Tonietta.

Nei, I maa ikke læse det.

Fra Severino.

Men saa faaer du jo ikke Indholdet at vide.

Tonietta

(Hjæpende med sig selv).

Det er sandt — nu . . . saa læs det da — (giver ham Brevet igjen). Men I . . . I skal springe over . . .

Fra Severino.

Na Slidderfladder, jeg maa læse det Ene med det Andet.

Tonietta

(utaalmodig).

Men saa skal I læse . . . sagte; der skal Ingen høre det uden jeg — og I skal læse hurtig, og I skal ikke bryde Jer om, hvad der staaer.

Fra Severino.

Du er nok ikke ret klog. Jeg vil læse som jeg har Lyst. (Læser). „Synet af dig er mig saa nødvendigt som fri Lust og et sundt Aandedræt. At høre dig tale, at forfriskes af hele dit Væsens Selsomhed, det er min Lyst og Glæde, og at erholde et mildt Ord af din strenge Mund, det er min Lykke.“

(Dritter).

Tonietta

(affides og stampende med Foden).

Er det ikke skjændigt, at han skal læse alt dette?

Fra Severino

(vedblivende at læse).

„Dengang du forleden paa min Anmodning bøn-
faldt Madonna for mig slemme Synder, da bad du
hende røre mit Hjerte og vise mig min sande Lykke.
Den Hellige har opfyldt din Bøn. Det er gjennem
dig selv, hun har rørt mit Hjerte, og hun har lært
mig, at min eneste, sande Lykke, det er at tilbringe
Livet ved din Side.“

Tonietta.

Sid dog ikke saadanne, mens I læser! Sæt ikke
det Ansigt op! Blicher I da ikke rørt over, hvad
han, en Mand som han, dér har skriftet for os?

Fra Severino.

Nei, jeg gjør ikke. Det har jeg hørt saa tidt.

Tonietta

(vil igjen inappe Brevet).

I maa ikke læse Mere — det er utaaleligt.

Fra Severino.

Men der er kun to Linier tilbage.

Tonietta.

Maa — saa læs da dem med.

Fra Severino

(Læser).

„Tænk nu paa, hvad jeg har skrevet. Svar mig derpaa — idag, imorgen, naar du vil. Saa længe jeg daglig kan være i din Nærhed, har jeg Taalmodighed.“ — Der er hele Brevet.

(Lægger det sammen).

Tonietta.

Giv mig det nu.

Fra Severino.

Egentlig skulde du ikke have det, da du slet ikke har opført dig godt.

Tonietta.

Jeg vil have det. Giv mig det strax. Det er min Eiendom, som Ingen har Ret til uden jeg.

(Tager det fra ham og gaaer ud).

Fra Severino.

Det er et Potters Pigebarn! Det sprutter som Krudt og Salpeter.

(Teresa træder frem igjen i Forgrunden).

Teresa.

Naar, hvad stod der saa Mere i Brevet?

Fra Severino.

Han frier til hende.

Teresa.

Hvad? Han frier til hende? Men det er jo en stor Lykke for Pigen.

Fra Severino.

Maaskee. Men jeg maa nok nu til at gaae min Bei. Jeg har endnu et Par Steder, hvor jeg skulde samle ind. Farvel.

(Gaaer).

Teresa

(falder).

Tonietta! — Naa, der er hun. (Til Tonietta, der træder ind). Altsaa det stod der i Brevet! Han frier til dig. Nu, det er ikke saa forunderligt. Du er smuk nok dertil, og er godt voget. Men tag dig nu iagt! Det er ikke saa lige sagt, at han mener det ærligt. Lader du dig narre af hans Løfter og Foræringer — det siger jeg dig, saa maa du ikke komme over min Dørtærskel.

Tonietta

(idet hun tager Hantekurven og sætter tilrette deri).

Skjot du dig selv.

Teresa.

Sa ja, nu har jeg advaret dig. Bruger du ikke din Forstand, saa kommer du til at fortryde det — maaskee mere, end du troer. Men er du klog, kan det blive din Lykke. Den er heller ikke for stor til dig; man har seet saadanne Noget før, og du des-

uden — nok sagt. Det kan vi altid tale om. (Da Tonietta vil gaa med Kurven). Naa naa, det har jo ikke saa stor Hast. Du maa ikke gaa; jeg har endnu en Høne at plukke med dig.

Tonietta

(fort).

Hvad vil du?

Teresa.

Det er altsaa virkelig dig, der inat løste Vænfunden? En smuk Historie! Hvis nu Stefano og hans Kammerater vare blevne grebne og satte fast —

Tonietta

(med Hestighed).

De skal lade Englænderne i Fred, det har jeg sagt dem. Kommer der Nogen af dem igjen, saa tager jeg selv et Gervær og skyder paa dem. At jeg ikke gjorde det inat, kan Stefano takke Madonna derhjemme for. Mit Die faldt paa hende, og hun formildede mig.

Teresa.

Ja, men vogt dig! Stefano har allerede Mistanke til dig.

Tonietta.

Det bryder jeg mig ikke om. Han kan opgive det Liv, han fører. Det har Gaetano gjort. Jeg har ikke vidst det før, men nu veed jeg, at det er

Uret, stor Uret, at ligge paa Vanderveien og tage fra de Reisende.

Tereſa.

Uret, ſiger du. Ja, ſaaledes kan de Fornemme og Rige tale, der ikke trænge dertil. De kan holde ſig fra den Leveviis. Men den Fattige, der knap har fra Haanden til Munden, der er hindret og ſtandſet i Alt, hvad han vil foretage ſig, fordi han mangler Midler til at ſætte det igjennem; den Fattige, der ikke kan giſte ſig, fordi han ikke har Tag over Hovedet, ingen Meſſe kan betale for ſine afdøde Forældre, hverken klæde ſig eller ſin Kone eller ſine Børn — han ſkulde ikke have Lov til at tage Lidt af den Riges Overflødighed? Troer du, han gjør det af Lyſt? Troer du, Francesco, den døvne Krabat, der ſom ung Mand ikke var til at ſaae op af Dynerne, troer du, han vilde reiſe ſig med Solen og ligge og lure paa Veien til Fondi, naar Nøden ikke drev ham? Men han har en ung, ſmuk Kone, hun vil gjerne gaae klædt ſom andre ſtiffelige Folk; han har en deilig, lille Pige, der er opkaldt efter Santa Eufemia hos Auguſtinerne — jeg har ſelv ſtaaet Jadder til hende. Og derfor tager han, hvor han kan komme til. Og jeg ſiger, han gjør Ret deri. Fattigdom er en Forbandeſe; Enhver ſøger at frie ſig derfor, ſaa godt han kan. — Og hvem er da diſſe Reiſende, hvis Pengesfriin de lette en Smule paa Veien? Det er Fremmede fra et koldt, ſkummelt

Land, der komme til os for at see Solen skinne og varme sig; lad dem betale derfor, det er ikke andet end billigt. Det er Kjættene — ja, see kun paa mig — det er Kjættene, som vi taale, fordi de er' rige; lad dem dele med os, det er ikke andet end billigt. — Uret, siger du? Naal!

Tonietta

(idet hun vil gaae)

Adieu, Teresa.

Teresa.

Vent endnu et Øieblik, du kan gjøre mig en Tjeneste, og med det Samme faae at vide, hvad Fattigdom er, dersom du ikke allerede veed det. Naar du gaaer herfra gjennem Viinhaverne, saa kommer du forbi det lille Huus med de tre Pinier, hvor nu Annunziata boer, du veed, den stakkels Enke med det syge Barn. Jeg har her (tager en mindre Kueb fra et Sted i Nærheden) sat Noget hen til hende, noget gammelt Tøi til Barnet, men det er godt og stærkt, og en Dunk af vor nye Viin. Vi — jeg kan lægge en Gjedefost til og noget røget Kjød. Saa! Man skal tænke paa sin Næste. Bring hende det og hils hende fra mig. (Tonietta gaaer, ledsaget til Døren af Teresa). Det var godt, hun gif. Jeg seer, der kommer en heel Klynge ind til os, og Stefano er maaskee iblandt dem.

Tredie Scene.

Teresa. — Stejano, Peppo, Battista og Flere fra
Fondi. Ignazio og nogle andre Landmænd fra Albano.
Fra Severino. Alle komme ind i hoiroftet Samtale. —
Siden Gaetano.

Ignazio

(ved Indtrædelsen).

De ere ankomne; jeg veed det bestemt.

Battista.

Det troer jeg ikke.

Ignazio.

Han troer det ikke! — Men jeg har selv seet
dem.

Teresa.

Hvad er der paafærde?

Ignazio.

Der er bleven indquarteret hos Englænderne en
Bagtmester og sex Mand Dragoner.

Peppo.

De skal ikke gjøre os Noget. Naar det behøves,
kan vi snart faae Bugt med dem.

Ignazio.

Men endnu i Eftermiddag ankommer der en
halv Escadron, der skal indquarteres rundt om i

Egnen og Byen, især paa de offentlige Steder.
Teresa, for sin Part, faaer bestemt ti Mand.

Teresa.

Ti Mand? Saa er jeg ruineret. De æder mig
hele Huset op. Men er det ogsaa sandt? Hvad siger
du, Stefano?

Stefano.

Jeg troer nok, det kan være sandt.

Teresa.

Men I, Fra Severino, I har jo været hos
Englænderne imorges. Har I ikke seet Dragonerne?

Fra Severino.

Dengang var der Ingen af dem. Men En af
Folkene derhenne hvistede til mig, at de ventede dem
ganske vist.

Teresa.

Hvad vil de da? Hvad er deres Hensigt?

Stefano.

Formodentlig lufte din Locanda, arrestere En-
hver, de har den ringeste Mistanke til, og indespærre
dem for Livstid i Kastellet i Rom, eller maaskee for
Nemhedens Styld hængende eller stude dem.

Ignazio.

Den nye Pave skal have svoret paa, at Lande-
veien fra Rom til Terracina og overhovedet alle

Beie skulde inden sex Maaneders Forløb være saa sikkert som Gaderne i Rom.

Teresa.

Det vil jeg først see, før jeg troer det. Gaderne i Rom ere heller ikke saa sikre. Pius den Niende er en stor og klog Mand. Han kjender os Allesammen fra Grunden, han veed, hvad man kan tillade os, og hvad man kan forbyde os. Landeveien har været fri fra umindelige Tider. Han lader os beholde den — pas paa! Jeg var med i Rom, da vi skreg for ham, da vi gav ham det ene Evviva efter det andet, da han velsignede os — og hvordan velsignede os? Saa længe Verden staaer, har man ikke hørt og seet en saadan Velsignelse. Jeg siger Jer, han rører ikke Landeveien; han lader, som han slet ikke veed, der er en Landevei til.

(Gaetano træder ind).

Flere Landmænd.

Der er Gaetano! Lad os høre, hvad han siger.

Ignazio

(til Gaetano).

Har du hørt, at der er kommet Dragoner hertil?

Gaetano.

Det var jo at vente, om ikke idag, saa imorgen. Det Indbrud inat hos Englænderne, hvad skulde det ogsaa til? Det var aldrig skeet, havde jeg været her,

og I kan heller ikke paa nogen Viis forsvare det. Der var ingen Udsigt til, at det vilde lykkes, og de Mennesker have ikke fortjent det af Jer. De gjøre vel mod hele Egnen.

Ignazio.

Gaetano har Ret.

Peppo.

Savist har han Ret. Han vil ikke fordærve det med de fine Folk. Han tænker, han kan endnu blive optagen i sin egen fornemme Familie.

Gaetano.

Deri tager du dog feil. Det var ikke det, jeg tænkte paa. Det er andre Ting, der i den senere Tid ere løbne mig rundt i Hovedet. Om vore Handlinger have været rigtige for, under den forrige Pave, det veed jeg ikke. Men skeet er skeet, og Meget taler til vor Undskyldning. Alle Veie vare spærrede for den simple Mand, Enhver var ham imod, de Mægtige skaltede og valtede, som de havde lyst, og Underflæk og Bestikkelse hørte til Dagens Orden. Men nu, under Pius den Niende, er der gaaet en ny Tid op for Italien. Han er en Bestjærmer for den Ringeste som for den Høieste. Han taaler ikke Uret, hverken at vi gjøre den, eller at Andre gjøre den mod os. Jeg mener, at nu har Enhver af os Udsigt til, ved redeligt Arbeid at kunne friste Livet paa

en god Naade, og være betrygget for Udsugelser. Vilde I lyde mit Raad, da skulle de, der ikke ere her fra Egnen, gaae Enhver til Sit, og vi Andre holde os til vort daglige Erhverv.

Teresa.

Naa naa! saa meget hafter det heller ikke. Man kan først see Tiden an.

Peppo.

Det mener jeg med. Det er ikke sagt, at Pius den Niende sidder saa længe paa den pavelige Stol. Mer end eet Sted har der allerede været Uroligheder. Det er ikke Alle, der vil vide af hans Reformers.

Teresa.

Uroligheder? (Til Gaetano). Hvor da?

Gaetano.

Det kan Stefano og Peppo nok bedst fortælle dig. De kom jo begge igaar Morges hjem fra Faenza, hvor der er Oprør.

Stefano.

Igaar Morges kom vi hjem, men ikke fra Faenza.

Teresa.

Men hvad har de da gjort der?

Gaetano.

Som sagt, der har været Oprør mod Paven. Prolegaten fra Ravenna maatte besætte Byen med Militair. Der er et Partie, der frygter for Pavens mangfoldige, vise og heldbringende Foranstaltninger som for Ulykker, som om vor hellige Religion var i Fare derved.

Teresa

Fra Severino, nu skal I sige os Eders Mening. Hvad mener I om den nye Pave?

Flere Stemmer.

Ja ja — Fra Severino skal tale!

Ignazio

(til Munken).

Staae her op paa denne Stol, saa har det mere Art.

Fra Severino

(staaende paa en Stol).

J vil vide min Mening om Paven? Godt; I skal faae den. — Reent ud sagt, Børn, jeg holder ikke af alle hans mange, nye Anstalter. Hvad skal det til? Man kommer kun ud af sit gamle, gode Trit, og til ingen Nytte. Pius den Niende har forbudt sine Nepoter at opholde sig i Rom. Lad gaae! det kan der være Grund til. Han giver hver Dag Audiens, og til Alle uden Forskjel; Enhver, der vil, kan komme med sine Besværinger. Vil I sige mig, om der er Mening i den Sag? Har den hellige Fader

Tid til at høre paa Beres Klager over Prisen paa Brød, Olie og tør Fisk? Er han ikke Sanct Pietros Statholder? Skal han ikke fra Morgen til Aften bede til Madonna og Martyrerne for hele Christenheden?

Flere Stemmer.

Han har Ret.

Fra Severino.

Desuden raisonnerer jeg som saa: Naar den hellige Jomfru, naar St. Franciscus, St. Medardus, og hvem I vil nævne, havde ønsket Reformer her i Landet, troer I da ikke, de kunde have sat det igjennem? Hvem behøvede de at spørge? De havde sagt: „Fra idag skal Det være saaledes, Det saaledes“ — og det var skeet, saa let og hurtigt som I kan æde en Polenta, naar I ere ret sultne. Men de Hellige have ikke sagt det — og hvorfor? Fordi Ingen af dem skjottede om Reformer. Det er jo saa klart som den lyse Dag. St. Franciscus og alle de Andre, tiligemed den velsignede Madonna, tænkte ved sig selv: „Det er nu saalænge gaaet godt paa den Maade, hvorfor saa komme med noget Nyt? Nu faae vi til rette Tid vore Alterlys og vor Røgelse. Den giver os nye Messeklæder, Den betænker paa anden Viis vore Kirker og Klostre — hvem siger, at alt dette vil blive saaledes ved, naar først det Nye føres ind? Gaae bare til Franskmændene“ — det er den hellige Jomfrues egne Ord, jeg nu siger Ber — „gaae bare til Franskmændene! Hos dem kommer der hvert Die-

blik noget Nyt op, snart en ny Konge, naar de have nok af den gamle, snart en ny Forfatning. Snart vil de være Republikanere, og det i alle Couleurer, snart veed de selv ikke, hvad de vil være. Men hvad er Franskmændene? De er' Hedninger, slet ikke Andet end Hedninger. I hele Deputeertekammeret i Paris er der ikke ti Christne, og ikke To, der tænke paa at forære mig et Børlys." — Saaledes taler den hellige Zomfru, og hun fjender den Sag bedre end vi Alle. Basta!

(Stiger ned).

En Mængde Stemmer.

Han har Ret i, hvad han siger. Evviva Fra Severino!

Stefano.

Lad mig lægge et Ord til det, han har sagt. Dersom Pius den Niende virkelig hylde de nye Ideer, saa kan han ikke misbillige, at ogsaa vi gjøre det. Hvad er det, vi klage over? Det er over vor fortrykte Stilling, vore knappe Raar, mens Tusinder, der ikke arbejde og ikke engang vide, hvad Arbeid er, leve i Overflodighed og Herlighed. Vi forlange derfor, at de skulde dele deres Rigdomme med os, at der skal være Fællesskab i Eiendom, at Den, der har Arbeidet, ogsaa har Lønnen derfor.

Peppo, Battista og nogle Flere.

Ja, det forlange vi.

Gaetano.

Nei, det forlange vi ikke; thi det var en stor Uretfærdighed. Er ikke den Riges Midler hans Eiendom, som det Videt, vi eie, er vor? Vi vilde dele med ham? Nei, vi vilde selv være rige; og vee saa Den, der forlanger, at vi skulde dele! Spørg Teresa, hvad hun vil sige, om En, der eier noget Mindre end hun, paastaar, hun skal opgive sine Indtægter og give ham en Part deraf.

Teresa.

Nei, stop! Jeg taffer for mig. Den Indretning duer ikke. Og nu skal I høre op. Man kommer ingen Vel med den Taler.

Ignazio.

Det er ogsaa bedre, at vi nu gaae og forhøre os lidt nærmere angaaende Dragonerne. Kom I med mig, Fra Severino; og følg du med, Gaetano! — Kommer nu, Allesammen!

(Alle forlade Scenen, med Undtagelse af Teresa og Stefano).

Fjerde Scene.

Teresa. Stefano.

Teresa.

Du gaaer ikke med de Andre?

Stefano

(der gaaer heftig op og ned).

Nei, jeg har Noget at sige dig.

Teresa.

Naa?

Stefano.

Det gaaer ikke godt med Gaetano. Han kan ikke blive her iblandt os Andre. Vi ere ikke sikkre paa, at han med det Allerførste bliver vor Angiver.

Teresa.

Og det kan du troe?

Stefano.

Det kan jeg, og med Grund. Han eftersporer mine Beie, han vover at sætte mig irette, naar mine Handlinger ikke finde hans Bifald. Det taaler jeg ikke. Enten han eller jeg skal afveien. Jeg forlanger, at vi Alle skulde blive enige om, at han endnu idag skal forlade Byen, forlade hele Kirkestaten. Lad ham tage til Florents eller hvorhen han vil. Men her i Albano vil jeg være uforstyrret — jeg har mine Grunde dertil. I Eftermiddag vil vi samles hos dig, og saa skal det afgjøres.

Teresa.

I dit Sted lod jeg den Plan fare. Du sætter det ikke igjennem. Gaetano er afholdt af de Andre herfra Byen, han er en kjæk Karl, han taler godt for sig — alene med sine Ord kan han faae dem, hvorhen han vil. De har desuden Alle Respekt for ham, fordi han er kommen af en fornem Familie. Han har et Bæsen, et . . . nu, kort sagt, han har

Noget i sine Manerer, som gjør, man maa lytstre ham. Det har du ikke; du kan ellers være en brav Karl.

Stefano.

Han er kommen af fornem Familie! Den Snak har jeg hørt saa tidt. Dommerne erklærede jo Egte-
skabet for ugyldigt og begge Børnene for uægte.

Teresa.

Fordi de var' bestukne. Kjender ikke jeg den Sag bedre? Den gamle Greve, der boede nede ved Søen, var gift, siger jeg dig, lovlig gift med Gaetanos Moder, den høie Veronica. Men hun var en simpel Pige her fra Byen, og derfor blev det holdt hemmeligt. Da Greven døde, indsatte han baade Gaetano og det andet Barn til Arvinger af hans Navn og Formue. Det vilde Familien ikke taale; det kom til Proces, og hvem skulde saa forsvare de stakkels Børn? Det ene, siger man, blev bragt af Dage; Gaetano frelst Livet, men heller ikke Mere.

Stefano.

Nu, lad saa være! Det er en Sag, jeg ikke bryder mig om. Men vil han være Kammerat med os Andre, saa skal han ikke sætte de Frygtssomme blandt os Griller i Hovedet. Siden Mastai Ferretti er bleven Pave, er der ingen Vej at komme med Gaetano.

Tereſa.

Det kan man ikke regne. Alle unge Menneſker ere Thy og Flamme, naar de tale om Paven. Nu er engang Maſtaï ved Roret, ſaa ſkal man forholde ſig med ham.

Stefano.

Ved Roret? Hvor længe, troer du, det vil vare? Han vil blive ſtyrtet, ſaa viſt ſom jeg ſtaaer her, og det af dem, der for Diebliffet ere meeſt ivrige i at holde Fortaler over ham.

Tereſa.

Det ſynes mig ikke rimeligt.

Stefano.

Du kan ſtole paa mine Ord . . . jeg er inde i Meget . . . der arbeides paa Pavens Fald.

Tereſa.

Naa, ſaa har du nok alligevel været i Faenza, ſom Gaetano paafod.

Stefano.

Det har jeg ikke ſagt — men det vedkommer i alle Tilfælde ikke ham. Hovedſagen er, at jeg ikke vil lade mine Veie krydſe enten af Gaetano eller af Rogen. Han har gjort det een Gang — aldeles utvivſomt. Det var ham, der hjalp den unge Engländerinde til at undſlippe os. Det er kun derfor, at Baronetten derhenne giver ſig ſaa meget af med

ham, rider og jager med ham. Jeg veed det — jeg har ladet dem belure. Og betænk nu, hvilke Løsepenge vi kunde have ventet for denne Fangst! Jeg trænger til Penge, jeg har i denne Tid Meget at bruge dem til. Anslaget inat er ogsaa mislykkedes . . .

Teresa.

Deri har Gaetano da ikke Skyld.

Stefano.

Nei, men et andet Forræderi. Tonietta — ja, vidste jeg saa sandt, at hun havde forraadt os inat . . .

Teresa.

Det troer jeg ikke. Det bilder du dig ind.

Stefano.

Det var umuligt ellers, at dette Anslag kunde mislykkes. Alting var beregnet. To af Folkene hos Englænderne vare paa vor Side, Gaetano, som jeg ingen Tro har til, var fraværende —

Teresa.

Ja, derfor kan et Anslag nok mislykkes; det har man seet før.

Stefano.

Men Tonietta vil ikke lystre os. Enhver Underretning, vi bad om, nægtede hun at give.

Teresa.

Det kunde I heller ikke forlange. Hun nyder

Godt af dem herhenne. Et Menneske kan ikke være saaledes, mindst et saa ungt Fruentimmer.

Stefano.

Ja, hun har Medhold hos dig, det veed jeg nok.

Teresa.

Medhold? Fordi jeg ikke vil taale, at du og Peppo commandere over hende. Hvad Tonietta angaaer, vil jeg have et Ord at sige med, det kan jeg lade dig vide.

Stefano

(heftig).

Og jeg kan lade dig vide, at naar hun en anden Gang gjør mig Knuder, saa tager jeg hende fra Englænderne og sætter hende hen, hvor jeg har lyst.

Teresa.

Stefano, du har sagt, du vil tale med mig. Hvad vil du? Gjør det kort.

Stefano.

Du har Ret. Jeg har Andet at tage vare end at stjændes. — Saa hør da. Jeg har en Plan, jeg vil betro dig, og hvormed du kan være mig behjælpelig — Hvem kommer der?

Teresa

(seer ud ad Vinduet).

Der? Ved Santa Eufemia! det er Dragonerne. Nu har vi da Troen i Hænderne.

Stefano.

Hvem er det, der gaaer foran?

Teresa.

Ja, ham kjender jeg jo godt. Det er en Bagtmester, der har ligget her i Byen med Regimentet for nogle Aar tilbage. — See der, han kommer herind.

Stefano.

Hvad er det for en Aarl?

Teresa.

Saa vidt jeg husker, saa er han en stor Aarl og en Vindmager, men han har Hjertet paa det rette Sted.

Femte Scene.

Teresa. Stefano. Cæsario, fulgt af fire Dragoner.

Cæsario

(til Teresa).

3 er Værtinden her i Huset?

Teresa.

Til Tjeneste, Signor Bagtmester.

Cæsario.

Eders Navn?

Teresa.

Jeg bildte mig ind, at 3 ikke havde glemt en gammel Bekjendt.

Cæsario.

Meget rigtigt — nu gjenkjender jeg Eder. I hedder Teresa. — Nu vel da, mine høie Foresatte, Hans Hellighed, Paven, Monsignor' Marino, Generalpolitidirector af Rom, samt Signor' Amati, Ritmester ved Dragonerne, have paalagt mig at indlede de strengeste Undersøgelser angaaende denne Byes Indbyggere, i Særdeleshed hvad en vis Stefano betræffer, der er et slet Subject, har forført Byens unge Mandhjon, og er grovelig mistænkt for at have taget virksom Deel i forskjellige Oprør i Hans Helligheds Provindser.

Teresa.

Stefano kjender jeg slet ikke.

Stefano.

Stefano har vist aldrig været her i Byen. Det er en af de mange Fabler, man udbreder om ham.

Cæsario

(til Teresa).

Hvem er den Person?

Teresa.

Det er en Hestehandler. Hans Navn er Antonelli.

Cæsario.

Naa, det er ham. Man har allerede udenfor meldt mig, at han var herinde; ham vil jeg tale med. (Til Stefano, mens Teresa begiver sig til Baggrunden). Det er over-

draget mig af min Regiments-Chef at gjøre et Indkjøb af Heste her i Egnen, navnlig Officeers-Heste, og I kan derved komme til at gjøre en god Handel. Man har sagt mig, at I skal være i Besiddelse af to udmærkede Ridehopper.

Stefano.

Intet er visjere, Signor' Vagtmester.

Cæsario.

Der ere blankbrune og uden Aftegning?

Stefano.

Netop.

Cæsario.

Med lige Kryds og med en god Sadelryg?

Stefano.

Jo.

Cæsario.

Med en velssluttet Krop og en godt ansat Hale?

Stefano.

Ganske saaledes.

Cæsario.

Benene stærke, velstillede og jirlige?

Stefano.

Netop som I ønsker dem.

Cæsario.

Med lette, regelmæssige Bevægelser og et libligt Temperament?

Stefano.

Just derved udmærke de sig.

Cæsario.

Og I indestaaer for, at disse Hopper hverken have Kuller eller Feil ved Mandedrættet?

Stefano.

Derfor indestaaer jeg.

Cæsario.

Alt ingen af dem er Bindsluger eller har andre skjulte Feil?

Stefano.

Nei, hvor kan I troe!

Cæsario.

Og saadanne tvende Hopper har I?

Stefano.

Til Eders Tjeneste, Signor Vagtmester.

Cæsario.

Saa gratulerer jeg Eder.

(Gaaer hen og beseer Kjøkkenbordene i Baggrunden).

Stefano

(forbløffet, affides).

Hvad nu? Holder han mig for Nar? Den

Hund, den Pralhans! Om mine Hopper er' Vindslugere? Ja, du er selv den arrigste Vindsluger, der er til. Men bi du!

Cæsario

(til Dragonerne).

Jeg kan nu forlade mig; Jeg skal ride hen til Tørvet, holde stille der og ikke vige fra Pletten, før jeg kommer.

(Dragonerne gaae).

Stefano

(affides).

Gødt; nu har jeg ham. Jeg tænker, at nogle af mine Kammerater ere her i Nærheden.

(Gaaer hen til Vinduet og vinker ud).

Cæsario

(der er kommen frem igjen med Teresa)

Ja, min kjære Teresa, jeg har jo allerede spiiist Frokost een Gang idag; men hos den engelske Dame, hvor jeg er indquarteret, og hvor jeg, sandt at sige, behandles med udmærket Artighed, spises der fordømt silde til Middag, saa en lille Forfriskning kunde ikke være afveien.

Teresa.

Hvad ønsker J?

Cæsario.

Na, kun en Bid Brød, slet ikke Andet; jeg vil ikke fordærve mit Middagsmaaltid — ja, har J en god Øst at give mig til . . .

Teresa.

Det tænker jeg.

Cæsario.

Saa er jeg meer end fornoiet — med mindre
 I er forshyuet med Salami, denne fortræffelige Pølse
 fra Benedig.

Teresa.

Den er jeg forshyuet med.

Cæsario.

Saa er Altting godt — det Gnefte skulde være,
 om der netop var Skinke her i Huset. Albano er
 berømt for sin Skinke.

Teresa.

Saa meget I behøver, har jeg. (Vissedes til Stefano).
 Hvad skal jeg gjøre? Jeg kjender ham. Han betaler
 ikke en Døit.

Stefano

(sagte).

Siig ja til Alt.

Cæsario

(da Teresa vil gaae).

Vent lidt. Det falder mig nu ind, at jeg faae
 to tilberedte Kyllinger derhenne paa Bordet. Lad
 mig faae dem med, men godt stegte. Naar I saa
 giver mig en Bouteille Viin til, lidt Salat med god
 Olie, og lidt Confect eller andet Sød, saa er det
 ikke værdt at gjøre Mere deraf.

(Teresa gaaer hen til Baggrunden).

Sjette Scene.

De Forrige. Peppo, Battista og flere Landmænd fra Fondi og Albano, nogle med Geværer, træde ind og sætte sig ved Bordene eller nærme sig Forgrunden.

Cæsario

(til Stefano).

Hvem ere de mange Folk, der komme ind der?

Stefano.

Det er de Folk, jeg har til at passe mine Heste.

Cæsario.

Har I saa mange? Og hvorfor ere de bevæbnede?

Stefano.

Vandeveien er saa usikker i den senere Tid. Af den Grund maa ogsaa jeg bestandig gaae med Pistoler hos mig. Vil I see, Signor Bagtmester.

(Tager en Pistol ud af Brystlommen).

Peppo

(paa Cæsarios anden Side, ligeledes tagende en Pistol frem).

Og jeg er i samme bedrøvelige Nødvendighed.

Cæsario.

Hvem er I?

Peppo.

Jeg er Messir Antonellis første Staldmester.
Mit Navn er Peppo.

Cæsario

(affides).

Jeg troer ikke, det er rigtig fat her; og jeg er
afftaaret fra mine Tropper.

(Vil gaac).

Stefano.

Vent lidt, Signor Bagtmester.

Cæsario.

Hvad vil I?

Stefano.

J har bestilt Frokost; men det er Skif her i
Huset at betale Alting forud.

Cæsario.

Saa? Men hvad vedkommer det Jer?

Stefano.

Jeg er Terezas Ladværge, besørger hendes Penge-
Affairer, holder hendes Regnskaber i Orden, og der-
for indkasserer jeg ogsaa for hende.

Cæsario.

Har hun til Indkassator taget en Hestehandler,
der trækker om fra Sted til Sted?

Stefano.

Ja, jeg er ikke altid Hestehandler — det er kun,
naar jeg ligger paa Reiser. Ellers, som f. Ex. nu,

naar Handelen ikke vil gaae, saa lader jeg mig bruge til at indkassere Penge og andre Sager af Værdi.

Cæsario.

Der gaaer et Kys op for mig. I er den berøgtede Stefano, jeg søger efter.

Stefano.

Og om nu saa var?

Cæsario.

Død og Helvede! Er det Ier?

(Trækker blant).

Stefano

(mens alle de Andre nærme sig).

Spar Eders Tapperhed! Her vilde den dog ikke hjælpe Ier stort. Eders Folk ere henne paa Torvet, og efter Eders vise Befaling „vige de ikke fra Pletten.“

Cæsario.

Saa siig til, hvad vil I mig?

Stefano.

Som sagt, indkassere for Værtinden. Det Hele er en Bagatel, som det knap er værdt at tale om. Lad see, I har begjært Skinke — ja, det skulde være det Gæste; den er dyr for Tiden. Er det ikke sandt, Peppo?

Peppo.

Jo, der er slet ingen at faae. Al Skinke gaaer

til Rom. Den nye Pave skal være en stor Elsker deraf, og nu vil alle Menneſter ſpiſe Skinke, af Hoiagtelse for Paven.

(Ulmindelig Latter).

Cæſario.

Nu, for Satan, hvor meget er det da?

(Tager en Pung op).

Stefano

(tager Pungen fra ham og putter den i Lommen).

Ja, jeg er bange for, at den Pung vil gaa med. Troer du ikke, Peppo?

Peppo.

Mindre kan det ſlet ikke være.

Cæſario

(affibes).

Fordømt! Det ſkal hænde mig!

Stefano.

Men Keſten, I har at betale, er ſaa godt ſom Intet — ja, det er rigtignok ſandt, I har beſtilt Salami fra Benedig, og den er forbandet koſtbar; den ſkal føres hertil paa Arelen, og det er ſaa dyrt.

Cæſario.

Ja, nu har jeg ikke en Skilling hos mig.

Stefano.

Har I ikke rede Penge, ſaa — I tog for et

smukt Uhr op . . . (til Peppo). Kan vi ikke nok tage Uhret isteden?

Peppo.

Na jo, paa Bagtmesterens Vresord, at det er ligesaa meget værdt som en Pølse fra Venedig.

Stefano.

Altjaa Uhret, Signor Bagtmester —

Cæsario

(afsidet).

Jeg er nærved at springe i Flint! — men de har mig i deres Magt. (Høit). Her er det. Men jeg forbeholder mig Ret til at indløse det. — Er der saa mere?

Stefano.

Nei, næsten slet Intet — ja, Guds Død, I har forlangt to stegte Kyllinger —

Cæsario.

Men jeg renoncerer paa dem.

Stefano.

Men nu blive de allerede stegte. En Mand af Vre som I —

Cæsario.

For Djævelen da, hvad koste de Kyllinger?

Stefano.

Saa, det er endnu det dyreste af Alt. Er det ikke sandt, Peppo?

Peppo.

Jo, ganske vist.

Stefano.

Der hører I. Men for Jer er det en Bagatel. Jeg seer, I har en smuk, sølsforgylt Kjede om Halsen. Den kan vi til Nød hjælpe os med. Altsaa —

Cæsario.

Der har I den. (Affid.:s). Min Kjede! min kostbare Kjede!

Stefano.

Saa har jeg den Ære at qvittere, og ønske Eder et velsmagende Maaltid.

De Andre

(leende).

Et velsmagende Maaltid!

Stefano.

Og skulde der være nogle af mine Ridehopper, I havde Lyst til, saa venter jeg Eders Ordre. Bindslugere er der ikke iblandt dem; men derpaa har I nok heller ingen Mangel ved Eders Regiment.

(Han og de Andre gaar bort med Latter).

Cæsario.

Himmel og Jord, det skal jeg taale! Teresa!

(Teresa, der har opholdt sig i Baggrunden, og ved hemmelig Latter tiltjeudivet sin Deltagelse i det Foregaaende, lader, som hun nu kommer udefra).

Tereſa.

Ja — ja! Hvad er der paaſærde!

Cæſario.

J er en Forræderſke! J har ikke ſagt mig, at Heftehandleren er den berøgtede Stefano.

Tereſa.

Han Stefano? Hvem har bildt Jer det ind?

Cæſario.

Han har ſelv ſagt det.

Tereſa.

Saa har han havt Jer tilbødſte og givet ſig ud for Stefano. Jeg veed ikke Andet, end at han hedder Antonelli og er Heftehandler.

Cæſario.

Men han paaſtod, han var Ederſ Lavværg og Fuldmægtig, og indkaſſerede en ſkammelig Betaling for Frekøſten.

Tereſa.

Hahaha! Men ſaa har J jo ladet Eder narre! Jeg bruger ingen Lavværg, og mine Penge indkaſſerer jeg ſelv. Hvor kan en Mand ſom J lade Eder ſaaledes tage ved Næſen?

Cæſario.

Ja, vent — Hævnen kommer, for J tænker det

— og skræffelig! — Lad mig nu for det Første faae min Frokost. Jeg veed, jeg har betalt den.

Teresa.

Mig har I ikke betalt Noget.

Cæsario.

Hvordan? Ikke engang Frokosten —

Teresa.

Jo, naar I betaler den, saa er der Intet iveien.

Cæsario.

Betaler den? Ved min høie Navne, Cajsus Iulius Cæsar, den skal betales! Vent kun!

(Gaaer).

Teresa.

Hahaha! Naa, det har Stefano gjort godt! Det vilde jeg ikke undvære for fem af de nye Solvmonter.

(Gaaer ind).

Tredie Act.

Sommerhallen hos Lady Algernon.

Første Scene.

Mistress Emmeline, i Ridedragt, kommer ind, fulgt af
Mr. Mathews. Siden Sir William.

Emmeline.

Men, Mr. Mathews, hvad hjælper det mig,
at der er to andre, fortræffelige Dame-Rideheste i
Stalden, naar jeg netop har lyst til at ride paa den
sorte Gulliver?

Mr. Mathews.

Jeg maa endnu engang bede Mistress North
med Gunst lægge Mærke til, hvad jeg har tilladt mig
at yttre. Gulliver har altid været vild og uregjerlig,
men paa den senere Tid bliver den sty og steiler for
den ubetydeligste Gjenstand, der kommer den iveien.

Emmeline.

Den er sty? Og steiler? Det er jo udmærkede

Egenskaber. En frem Hest kan jeg eengang for alle ikke ride paa. Lad De mig faae Gulliver.

Mr. Mathews.

Men hvor kan jeg forsvare, at De efter al Sandsynlighed bliver kastet af og skamslaet?

Emmeline.

De skal heller ikke forsvare det. Overlad det til mig.

(Sir William træder ind).

Sir William.

Hvad skjændes I om?

Emmeline.

Mr. Mathews vil ikke lade mig faae Gulliver til at ride ud paa.

Sir William.

Deri har han ganske Ret. Den maa holdes inde en Tid og begynde sin Opdragelse forfra. Den lægger dig i Græsset, førend du kommer uden for Byen.

Emmeline.

Na vist ikke. Der er endnu aldrig nogen Hest, der har kastet mig af.

Sir William.

Jaa, jeg veed ikke, hvad du kalder det, at du to Gange er styrtet med din Hest; det har jeg selv seet.

Gulliver faaer du ikke; det forbyder jeg glatvæk.
Men blev ikke din egen Hest ført ud med os?

Emmeline.

Min Arabella? Jo, men den har jeg selv bragt
ned i Stalden. Der skal den staae under Dækkener
til i Morgen.

Sir William.

Saa lad ham give dig Victory. Det er et Dyr
af et udmærket Temperament; den kan give dig nok
at bestille.

Emmeline

(til Mathews).

Nu, saa lad det blive derved.

(Mr. Mathews gaaer. Sir William kaster sig i en Stol).

Ja, du er en galant Cousin. Paa Veien hertil
var du adspredt og gav mig ikke et klogt Svar. Nu
sætter du dig hen og strækker dig.

Sir William.

Jeg er træt. Jeg var paa Jagt hele Dagen
igaar.

Emmeline.

Du var paa Jagt med den unge Mand —
hvad er det nu, han hedder?

Sir William.

Det veed du ligesaa godt som jeg.

Emmeline.

Det er om ham, jeg vil tale med dig. Jeg har for det mulige Tilfælde, at der kunde reises en Anklage mod ham angaaende hans foregaaende Liv, sikret ham Benaadning. Men nu skal han selv sige os, hvad der kan gøres for hans Fremtid. Efter Alt, hvad du har meddelt mig, er det ikke nok, at han erholder sit Navn og sin Formue igjen. At dette vil skee, er jeg ganske vis paa, og venter Underretning derom endnu idag. Men, som sagt, Alt dette er ikke nok. Han maa strax ind i en ny Virksomhed, jeg tænker en Ansættelse i Armeen. Men jeg maa høre hans egen Mening om den Sag.

Sir William

(affides).

Hvor kan Tonietta være henne? Jeg har slet ikke talt med hende, siden jeg kom hjem.

Emmeline.

Herregud, William, hør dog efter og reis dig.

Sir William

(staaer op).

Jeg hører efter — jeg har mærket mig hvert Ord. Du mener, at jeg paaany skal tilbyde Gaetano de tohundrede Scudi . . .

Emmeline.

Na, det har jeg slet ikke sagt, der kan du see.

Jeg vil selv tale med ham, og du skal skaffe mig ham i Tale.

Sir William.

Naa jaaledes! — Ja, det er en smal Sag. Jeg har allerede sendt Bud til ham. Om en lille halv Time skal han møde mig udenfor Byen ved Viinhaverne. Følg saa med mig nu.

Emmeline.

Godt, det vil jeg. Jeg gaaer kun ind og siger din Søster Bæst.

Sir William.

Ja — men tænk dog lidt efter, Emmeline. Jeg er for Alvor bange for, at den arme Fyr har forset sig paa dine smukke Dine. I det mindste taler han om dig med en meget mistænkelig Henrykkelse; og det skal ikke curere ham, at han nu igjen træffer sammen med dig.

Emmeline.

Saa vil jeg tage et Bind om mine smukke Dine, naar jeg taler med ham.

Sir William.

Ja, du stoler paa, at Kjærligheds-Guden finder allerlettest Bei gennem Bindet.

Emmeline.

Det veed jeg ikke. Men nu er det engang

besluttet, at jeg vil tale med ham, og nu maa det skee. (Det hun vil gaae). Det er sandt, hvad er det for en ung Pige, jeg har seet her i Huset?

Sir William.

Hun er her fra Byen; min Søster tager sig af hende. — Jeg saae, du talte med hende, da vi kom hertil. Hvad synes du om hende?

Emmeline.

Siig ikke, at jeg talte med hende, men til hende. Hun svarede mig ikke, men nœiedes med at stirre paa mig, som om jeg var et udenlandsk Dyr.

Sir William.

Saaledes er hendes Maade. — Men hvad synes du om hende?

Emmeline.

Som det lader, er hun en tilluftet Spændebog. Skulde det engang lykkes mig at faae den op, saa skal jeg læse den og sige dig min Mening om dens Indhold.

(Gaaer).

Sir William

(ene).

Det er et stygt Ord, „at gifte sig“. Det er, ligesom det slog alle vore Følelser ihjel eller dog afrev deres ætheriske Vinger og trak os ned fra vor sværmeriske Flugt. Hvad er det for rædsomme Menesker, de af mine Bekjendte, der ere gifte! Og Nogle

af dem vare dog ret flinke Folk for den Tid. Men Tonietta — vil jeg finde Nøglen til dette gaadesfulde Bæsen, det er kun Kirken, der giver mig den. Hvilken henrykkende Tanke! At see denne erotiske Plante udvikle sig under alle disse trykkende Forhold og med al sin Eiendommelighed! Hun vil hverken sænke mig eller selv synke ned i Trivialitetens Strøm. Hun — ja, der kommer hun, og jeg kunde spare mine dybsindige Betragtninger. Synet af hende forjager dem som sædvanligt alle.

Anden Scene.

Sir William. Tonietta. Siden Mistress
Emmeline.

Sir William
(gaaer Tonietta imøde).

Jeg har ikke hilst paa dig efter min Hjemkomst; men du seer, jeg har holdt mit Løfte. Du har jo faaet den Klædning, jeg har sendt dig?

Tonietta.

Jo, og jeg takker Eder derfor. I er altfor god imod mig.

Sir William.

Vist ikke. Og du har ogsaa faaet — nu, det kan vi altid tale om. Men Klædningen, har den passet dig?

Tonietta.

Jeg har ikke prøvet den endnu.

(Mistress Emmeline træder ind).

Emmeline

(til Sir William)

Nu har jeg talt med din Søster om Sammenkomsten.

Sir William.

Og hun havde Intet derimod?

Emmeline.

Ikke det Allerringeste — ja, hun sagde: „Det kan vel ikke nytte at ville raade dig derfra“ — og dertil svarede jeg strax: Nei. Saa blev det derved. Er du nu færdig?

Sir William.

Gaae kun forud. Jeg vil blot hente min Ridepidst. (Til Tonietta). Prøv denne Klædning snart. Jeg længes efter at see dig deri.

Emmeline

(affædes til Sir William, idet han vil gaae).

Tag dig iagt! Du kunde let forsee dig paa hendes smukke Dine.

Sir William.

Saa vil jeg gjøre som du og gaae med Amors Bind om Dinene.

(Han og Emmeline gaae hver til sin Side).

Tonietta

(enc).

Det var altsaa den unge, smukke Enke, der saa tidt har været talt om. Ja, hun er som de Andre: blond og blændende. Det er, som om Verden horte hende til, som om Alle maatte lægge sig for hendes Fødder. — Bagved Teresas Dueslag voxer en Cactus mellem Senegræs, Skræpper, vild Havre og andre onde Urter. Den har med sine stærke Blade skudt dem alle tilside, som om den ikke engang mærkede dem, er voxet op over dem alle og over Dueslaget, og ghynger nu paa sine høieste Blade de røde, straalende Blomster i den frie Luft. Som den ere hine Fremmede; vi ere de onde Urter. — Hvorfor er der denne Forskjel blandt os Mennesker? Hvorfor er jeg født i Dunkelhed, har Intet seet for mig, Intet lært, hvorfor ere alle Mine af ringe Stand, og ikke agtede af Nogen? Var det ikke muligt, at der kunde være eens Kaar for Alle? Denne Tanke, der forfølger mig overalt i dette Huus — nei, det var vel ikke muligt!

Han har drømt om mig inat. Al, jeg drømmer hver Nat om ham. Han frier til mig. Her staaer det i hans Brev. Jeg kan ikke læse det, men jeg kan hvert Ord udenad. Det er, som om han selv havde siddet ved Siden af mig og sagt mig Alt, og jeg havde svaret ham. „Tonietta, jeg har Noget paa mit Hjerte, som jeg længe har grublet over, og nu ikke længere kan bære paa.“ — „Sir William, tael kun! Jeg skal være meget opmærksom.“ — „Tonietta,

jeg elsker dig; der har du min Tilstaaelse." — "Sir William, jeg —" Nei, det skal aldrig komme over mine Læber, aldrig! Teresa siger, at Fattigdom er en Forbandelse. Paa mit Liv har den hvilet fra Barndommen. Han skal ikke formæle sig med den Ringe, den Forstødte, med hende, der hverken har Slægt eller Venner.

(Idet hun vil gaae, standjes hun af Mr. Mathews).

Tredie Scene.

Tonietta. Mr. Mathews. Siden Sir William.

Mr. Mathews.

Nei, bliv et Dieblif — jeg har Noget at tale med Dem om. Jeg skal nu vise Dem — og Gud ske Lov, denne Gang har jeg Vidner — at mine Ord have ikke været grebne ud af Luften. (Der kommer Sir William ind og bliver ubemærket i Baggrunden) Har jeg nu ikke selv med to af Folkene seet Dem gaae gjennem Viinhaverne over til Teresas Locanda og med en Hantekurv i Haanden? Er det ikke omfider lykkedes mig at komme paa Spor efter, at Deres Nægten kun har været Fripostighed, at . . .

Tonietta.

Hvad vil I mig? Jeg har Intet at skaffe med Eder.

Mr. Mathews.

Nei, De skal smukt blive — jeg lader Mhylady falde. Jeg vil vide, hvad De har fort ud af Huset i denne Hantekurs —

Sir William

(trædende frem).

Mr. Mathews —

(Ved at see Sir William gaaer Tonietta ud forbi Mathews).

Mr. Mathews.

Naadige Herr Baronet —

Sir William.

Mr. Mathews, jeg troer ikke at tage feil, naar jeg forudsætter, at De er meget tilfreds med, at min Søster giver Dem aarlig et betydeligt Gehalt og Alting frit her i Huset, imod at De med en Mængde Folk under Dem har den ringe Uleilighed at sørge for hendes Have, forsyne hende med Frugter og Blomster, og forresten leve efter Deres Bequemmelighed.

Mr. Mathews.

Om jeg er tilfreds? Sir William bør være overbevist om, at jeg er dybt gjennemtrængt af Taknemmelighed over Deres høimodige Søsters Velgjerninger.

Sir William.

Nu vel, saa bør jeg som min høimodige Søsters

Broder underrette Dem om, at hvis De for Fremtiden med et Ord, ja blot med en Mine vover at fornærme den unge Dame, der nylig forlod Dem, og behager at blande Dem i hendes Affairer, saa lader jeg Dem øieblikkelig transportere til Civita Vecchia, sætte paa et af Hendes Majestets Skibe, der netop ligger der, og føre videre til Irland, til Tipperary, hvor De har hjemme. Vil De huske derpaa.

(Gaaer).

Fjerde Scene.

Mr. Mathews. Betty.

Betty

(kommer ud fra en Sidedør).

Hahaha! det er dog en god Ting med Nøglehuller og Døre paaklem — ellers havde jeg aldrig hørt denne mageløse Tale og heller ikke seet det Ansigt, De satte op. Hahaha! — Ja, Mr. Mathews, den Granat, der i dette Dieblif sprang over Deres Hoved, den har jeg længe luret paa.

Mr. Mathews.

Miss Betty, jeg er sønderknuust —

Betty.

Er De da saa blind, at De slet ikke mærker, her i Huset er der Ingen, der skjætter om, at Tonietta

sættes i Miscredit, hverken Mylady eller hendes Broder eller jeg? Og eftersom De er en saa god Stoverhund, er De da slet ikke kommet paa Spor efter, at Sir William har et godt Die til den unge Pige?

Mr. Mathews.

Jeg har været en Daare — jeg har Ingenting mærket — jeg overlever det ikke.

Betty.

Naa naa, vær ikke saa modfalden. Naar De vil lade mig raade, saa skal Alt blive godt igjen.

Mr. Mathews.

Miss Betty, jeg vil være Dem evig taknemmelig —

Betty.

Ja, men De maa lade mig raade. Det har De ikke villet før, og derfor er det gaaet galt. Kom nu. Det var dog ikke værdt, at De allerede nu skulde vende tilbage — hahaha — til Tip — Tip — hvordan hedder det nu? — Tipperary, hvor De har hjemme, og paa et af Hendes Majestets Skibe.

(De gaar).

Femte Scene.

Egn udenfor Albano, Iuffet og fenggefuld.

Stefano og Peppo komme ind. Siden Battista.

Stefano.

Seer du, Peppo, jeg blev allerede igaar underrettet om, at man hos Englænderne derhenne venter den unge Dame, der undslap os ved Gaetanos Forræderi. Hun er Enke og skal være meget rig. Nu idag er hun ankommen, og jeg har i den Anledning lagt en Plan.

Peppo.

Lad høre.

Stefano.

Jeg kan ikke taale den Tanke, at Gaetano, ved at hjælpe hende paa Flugten, har havt mig tilbedste og berøvet mig en rig Fangst. Jeg vil hærne mig paa ham og med det Samme redressere dette Uheld. Jeg vil opfange hende her. Lykkes det mig, saa kan jeg slaae to Fluer med eet Smæk. Efter al Sandsynlighed vil Gaetano, naar han faaer det at vide, forløbe sig saa svært imod os, at jeg med god Grund kan gjøre det af med ham.

Peppo.

Nu godt. Men den unge Dame, hvordan vil du faae fat paa hende?

Stefano.

Jeg har faaet at vide, at hun, alene med en lille Jockey, i dette Dieblif gjør en Ridetour udenfor Byen. Her gjælder det at vove, for at vinde, og jeg har derfor samlet dig og de Andre, jeg kan stole paa, her i Nærheden og givet Hver sin Post.

Peppo.

Skal vi da ved høilys Dag føre hende til Bjergene?

Stefano.

Det gaaer ikke an. Jeg har en anden Udvei, der er dristig, men nem. Teresa er allerede underrettet om, hvad jeg har isinde. Hun har vel gjort mange Indbendinger, men jeg har hende i min Magt, og hun var nødt til at give efter. I sin Have har hun et stort og hjøligt Forraadskammer, der er anlagt under Jorden, med et Vindue oventil. Hun bruger det til at gjemme Urter og Frugter, men især Viin i; det er derfor, hendes Viin holder sig saa godt. Nu er dette Rum tomt, og man kan godt opholde sig deri. Jeg har selv engang tilbragt en Nat der, da man var efter mig; og Teresa har desuden lovet at bringe nogle Bequemmeligheder derned. Til dette Sted kan Englønderinden bringes gjennem Viingaardene, hvor der efter Ahe Maria ikke er et Menneske. At vi har skjult hende paa dette Sted, lige ved Byen, vil Ingen falde paa. Gjør hun Modstand paa Beien derhen, saa true vi hende med Pistolen.

Peppo.

Na ja, det lader sig maaskee gjøre. Skulde det mislykkes, saa er der jo Intet tabt. Vi kan let undslippe.

(Battista kommer).

Battista.

J maae være opmærksomme. Fra Høien saae jeg den unge Dame ankomme. Men hun er ikke alene. Baronetten er med hende.

Stefano.

Fordømt! Saa gaaer det Hele maaskee i Lyset!

Peppo

(peger ud til venstre).

Vil du see, dernede paa Veien kommer Gaetano.

Stefano.

Han her? Saa har han sikkert aftalt at mødes med dem. Lader os skjule os, og passe vel paa. Vi maae handle efter Omstændighederne. Lykken kan maaskee endnu være os gunstig.

(De gaae. Strax efter træder Gaetano ind, fra venstre Side).

Sjette Scene.

Gaetano. Siden Sir William og Mistress Emmeline.

Gaetano

(seende sig om ved Indtrædelsen).

Her er han heller ikke — og ellers er han dog

altid saa punktlig. Jeg vil gaae op paa Høien. Der kan jeg see, om han er i Nærheden.

(Gaacr. Sir William og Emmeline træde ind fra højre Side).

Sir William.

Her pleier han at møde mig. Lad os blive her.

Emmeline.

Som du synes. Men, William, nu saa jeg gjerne — ja, reent ud sagt, jeg saa gjerne, at du gif din Bei.

Sir William.

Inden han kommer?

Emmeline.

Nei, bliv til han kommer. Men saa skal du smukt stige tilhest igjen, ride herfra og lade mig alene.

Sir William.

Er det dit Alvor?

Emmeline.

Paa Cavalleers Parole. Jeg har vel intet Hemmeligt at tale med ham; men det er mig imod, at en Trediemand er tilstede. Vær derfor elskværdig og bryd dig nu ikke videre om mig. Min lille Jockey er i Nærheden til min Beskyttelse.

Sir William.

Jor mig gjerne. Men overvei det dog nærmere. Det synes mig ikke ret tilraadeligt, at du er ene.

Emmeline.

Hvorfor da ikke? Har jeg ikke befundet mig ene med denne unge Mand, da jeg var i hans Magt og det var ham let at misbruge den, hvis han havde villet. Dengang jeg med Angst og Uro ventede to Timer i den Klippehvelving, hvori han havde skjult mig, og han kom tilbage som min Frelser, da var han ydmyg og besejdet, opmærksom paa hvert Blik af mig. Mens vi reed til Byen Sessa, undslap der ham intet raat, intet stødende Ord. Der var saa megen naturlig Fiinhed i den Maade, hvorpaa han afviste mine Yttringer af Taknemmelighed, — og jeg skulde nu mistroe ham, jeg, der skylder ham saa uendelig Meget? Jeg vil være ene med ham, om ikke af anden Grund, saa for at vise ham min Tillid.

Sir William.

Du har maaskee Ret. Fare seer jeg heller ikke, der kan være. Gaetano er brav og vil ganske vist ikke skuffe din Tillid.

Emmeline.

Derom er jeg forvisset, og desuden — ja, der kommer han vist. Betsignede William, bliv nu ikke længere end nødvendigt.

(Bød Gaetano's Indtrædelse trækker hun sig noget tilbage).

Gaetano

(træder hurtig ind, uden strag at bemærke Emmeline).

Saa er det dog Eder! Jeg tvivlede, da det forekom mig, der holdt flere Heste nede paa Veien.

Sir William.

Jeg kommer heller ikke ene idag. Jeg selv seer mig desværre ikke istand til at nyde godt af Eders Selskab. Men jeg bringer Eder Erstatning i mit Sted. (Emmeline nærmer sig). Ikke sandt, I kjender denne Dame?

Gaetano.

I her, Signora! Skal jeg virkelig opnaae den Lykke at see Eder igjen!

Emmeline.

Jeg har selv længtes efter at mødes igjen med min Redningsmand, at takke ham for hans ædelmodige Bistand i min yderste Nød.

Gaetano.

I har ikke Grund til at takke mig. Jeg skal have ondt nok med at forsvare, at det dengang var mig muligt at staae Eder bi. Havde jeg ikke selv deeltaget i et Overfald, som jeg nu blues over —

Emmeline.

Deri kan Meget tale til Eders Undskyldning. Men at I under saadanne Omstændigheder havde Hjerte til at . . . at — ja, William, det er vist Synd at opholde dig.

Sir William

(smilende).

Ja, du har Ret; det er Synd, at jeg bliver. —

Vær nu ikke vred, min hjære Gaetano, at jeg forlader Eder. Men vi sees snart.

(Gaeter).

Emmeline.

Jeg ønskede gjerne at tale aabent og oprigtigt med Eder og af Eders egen Mund erfare, hvormed Eders Fremtid kunde være bedst hjulpen.

Gaetano.

Jeg giver min Skjebne i Eders og Sir Williams Hænder. Jeg selv har desværre hidtil ikke vidst ret, hvad der var til mit Gavn.

Emmeline.

Lad mig da meddele Eder, hvad min Cousin og jeg hidtil have udrettet for at gjengive Jer Eders Families Navn og Formue. Som I veed, har Hans Hellighed Paven selv givet Befaling til, at den hele Sag skal undersøges paany, og der er Ingen, der tvivler om dens gode Udfald. Det bedste Berviis derpaa er, at de af Familien, der ibrigst have nægtet Eders Ret, underhaanden have gjort os et Tilbud om Forlig. De ville indrømme Jer en betydelig Deel af den Formue, der tilkommer Eder, naar I vil opgive de andre Fordringer. Men vi have gennem Eders Sagfører afflaaet det.

Gaetano.

Og derfor er jeg Eder høilig takstydig. Heller

opgive min Formue end det Navn, der ved Fødselen tilkommer mig for Gud og Menneſker.

Emmeline.

Men nu har jeg en lille Betænkelighed, og I maa ikke blive vred over, at jeg ligefrem yttre den. Min Fætter William er af den Mening, at I, naar Eders Affairer ere alle bragte i Orden, ſkal ſøge en Anſættelſe i Armeen, helſt i en Nabostat. Et Offi-
ceerspatent er let nok at erholde. Men nu tænker jeg ſom ſaa: I har hidtil levet efter Lyſt og Til-
bøielighed. Det Liv, I har ført med Stefano og hans Kammerater, maa have været fuldt af Afveg-
ling, rigt paa Farer og Eventyr. At ſpille høit
Spil, at ſætte ſin Tilværelſe paa eet Terningkast,
det er friſtende. Hvis I nu ikke ſaa let kunde finde
Jer i en Militairs ſtrengere Pligter, ſaa var det jo
ikke værdt at vælge denne Vej. Jeg i Eders Sted
vilde, oprigtig talt, ſavne det muntre, ubundne Liv,
I har ført.

Gaetano.

Jeg ikke, Signora. I kan troe mig paa mit
Ord. Jeg har aldrig været vel tilmode paa vore
Tog. Af mig ſelv var jeg heller ikke falden derpaa.
Men Stefano kom hertil. Han er klog og vidſte,
hvem han ſkulde henvende ſig til. Han ſkaffede ſig
Underretning om min retfærdige Grund til Harmen,
at jeg fra Barnsbeen havde været ſkjendig forfulgt
og forurettet af mine nærmeste Slægtninge; og Ste-

fano forstod at vinde mig. Han gav mig Udsigt til Hævn. O, hvor sødt klinger ikke Ordet Hævn for et ungt, uerfarent Gemyt! Min første Deeltagelse i denne Ulovlighed var ved et Overfald nærved Ronciglione paa min Faders Halvbroder. Han var min uforsønligste Fjende og Hoved-Drivsfjedren i alle Forfølgelser imod mig. Det var min Agt at give ham Døden, men han undslap. — Efterhaanden fik Stefano mig loffet videre. Han forestillede mig, at jeg ved dette Liv kunde vinde Pengemidler til engang at sætte min Ret igjennem. Gud og de Hellige maa vide, hvortil han endnu havde bragt mig! Men da undte min Lykke mig at træffe Eder, Signora, at kunne vise Eder en væsentlig Tjeneste. Det fortryllende Syn af Eder og den glade Bevidsthed at have gjort en god Gjerning bevirkede en hurtig og lykkelig Forandring hos mig. Jeg var ikke mere at overtale til at tage Deel i noget Streiftog, og jeg gjorde, hvad der stod til mig, for at det Antal unge Mænd herfra Bhen, Stefano havde forført, kunde bringes til samme Beslutning. Den ufortjente Godhed, Eders ædle Slægtning, Sir William, har viist mig, hans lærerige Samtaler, det virksomme Liv, han viste mig Udsigt til, alt dette har tjent til at styrke mig i min bedre Beslutning, og jeg frygter ikke for noget Tilbagefald. (Ænænde). Det er Eder, skjønn Signora, Eder, jeg skylder denne lykkelige Forandring. Kunde jeg med mit Liv vise Eder min Taknemmelighed!

Emmeline.

Reis Eder — og tael ikke saaledes! I har betalt Eders Gjæld til mig længe forud. Jeg glæder mig til at kunne bidrage Mit til, at en Mand af en saa vakker Tænkemaade gjengives Samfundet, og jeg . . . jeg er glad over det Uheld, der bragte Eder i min Nærhed. — Men tillad nu, at jeg forlader Eder. Vi vil, under mit Ophold her i Byen, oftere kunne mødes i Sir Williams Selskab, og kunne da nærmere tale om Eders Anliggender. — Nei, I skal ikke følge med mig. Min lille Jockey holder her i Nærheden. Jeg er strax hos ham. (Gulser med Haanden). Til vi sees igjen!

(Gaaer, til højre Side).

Gaetano.

Var det et Syn? En Drøm? Var det virkelig hende, mine Tanfers idelige Gjenstand? — O, det henrivende Bæsen! Men jeg — tør jeg løfte mine Dine op til hende!

(Gaaer, til venstre).

Syvende Scene.

Stefano, Peppo, Battista og flere Andre komme hurtigt, men med Forsigtighed fra forskellige Skolesteder i Baggrunden, og see ud til begge Sider af Scenen.

Peppo

(til venstre).

Han gaaer ned ad Huulveien. Vi har Intet mere at frygte af ham.

Stefano

(tilhøire).

Og hun bereder sig til at stige tilheft. Hun er alene — jeg seer Intet til den unge Englænder. Godt; Lykken føier os. Skynder Jer nu og fordeler Jer paa de aftalte Punkter. Lad ingen Uvedkommende vove at nærme sig! Hun er i vor Magt!

(De gaae skyndsomt. Efter en kort Pause høres et Skud; hvorpaa Scenen forandres).

Ottende Scene.

Sommerhallen hos Lady Algernon.

Lady Algernon træder ind, fulgt af Tonietta. Siden Sir William og derefter Betty.

Lady Algernon.

Du har Intet seet til Emmeline og min Broder?

Tonietta.

Nei. Jeg var nede ved Beien. Man kan see et langt Stykke op. Men der var Intet at see.

Lady Algernon.

Nu, de komme vel. Men jeg har saa godt som endnu ikke talt med vor Cousine.

(Sir William træder ind).

Der er jo William! — Er Emmeline endnu dernede?

Sir William.

Emmeline? Det veed jeg ikke. Er hun ikke her?

Lady Algernon.

Hvor kan hun være her? Hun skulde jo komme med dig.

Sir William.

Nei, vi reed Hver sin Vej. Det var hendes egen Villie. Jeg havde bestemt ventet, at hun allerede var kommet. Hvor kan det være —

Lady Algernon.

Du gjør mig ganske urolig. Her kan dog vel Intet være at befrygte?

Sir William.

Oh nei, hvad skulde det være! Men dog er det besynderligt.

(Vil gaar).

Lady Algernon.

Hvor vil du hen?

Sir William.

Jeg vil — jeg veed ikke, der kommer en Uro over mig — jeg troer, jeg vil strax ride ud efter hende.

(I det han vil gaar, træder Betty hastig ind).

Betty.

Naa, Gud hjælp os, naadige Mylady, nu seer

det net ud — nu er man da ikke sikker paa sit Liv ved hvoilys Dag.

Lady Algernon.

Hvad er der skeet, Betty?

Betty.

Det er den lille John, der er kommen — han, Mistress Norths Jockey — og den stakkels, søde Dreng græder — Mylady skulde blot see, hvor han græder . . .

Lady Algernon.

Men hvorfor græder han?

Betty.

Han fortæller, at Mistress North er bleven snappet op udenfor Byen af Røvere, der strax jog afsted.

Lady Algernon.

Snappet op?

Sir William.

Na, hvilken Snak!

Betty.

— Og der befalede ham at ligge stille som en Muus med Ansigtet mod Jorden, indtil de vare borte — nei, først gav de ham et Brev med, og saa befalede de ham at ligge stille som en Muus —

Sir William.

Et Brev?

Betty.

Ja, det er kun en Pap Papir; her har jeg det.

Sir William

(der tager mod Brevet).

Udskriften er til mig. Det er skrevet med Blyant, og knap læseligt. Lad see. (Læser). „En, I kender godt, har fundet det meest stemmende med sin Fordeel at bemægtige sig den unge engelske Dame, I fornylig ledsagede. Hun er ført til Bjergene. Hvis I ønsker at udløse hende, da indfind Eder om en halv Time i Teresas Locanda, og bring tyvetusind Scudi med. Køber I dette Brevs Indhold for det ankomne Militair, da vil den unge Dame øieblikkelig komme til at boe med Livet for Eders Ubefindighed.“

Lady Algernon.

Men det er jo forfærdeligt!

Sir William.

Ja, du har Ret — det er forfærdeligt — men det er dog ikke sagt, at det hænger saaledes sammen. „En, jeg kender godt —“ Hvo skulde det være? Gaetano? Det er ikke tænkeligt!

Lady Algernon.

At Gud, William, siig ikke det! Du har før spottet med min Ungstелighed. Men hvor kan du stole saa meget paa En —

Sir William.

En, der med største Opoffrelse har frelst hende een Gang. Hvor kan jeg saa give en saa affsthyelig Tanke Rum hos mig? Nei — men ligegyldig, hvem det er — den arme, arme Emmeline! Det er jo en utrolig Ulykke! — At man ogsaa har vant sig til at give efter for alle hendes Indfald! Havde jeg blot ikke forladt hende! Jeg bebrejder mig det bittert. — Til Bjergene er hun fort! Hvad kan hun ikke der være udsat for?

Lady Algernon.

Ja, betænk, hvis hun skulde blive der i længere Tid —

Sir William.

Det maa hun ikke — jeg vil strax gaae hen til Locandaen — (standsar). Men Løsesummen! Hvo kan i den korte Tid skaffe en saa stor Sum tilveie! Vi maatte jo have Bud til vor Banquier i Rom. Vige-meget! Jeg kan tilbyde, at de kunne tage mig i Underpant saalænge. Emmeline maa for enhver Priis sættes i Frihed, og det endnu iaften.

(Hil gaae).

Lady Algernon.

Vent, William — (med et Blik paa Tonietta). Kunde du ikke raadføre dig med Nogen, der maafee . . . der maafee vidste en Udvei?

Sir William

(Kaster ogsaa et fløgtigt Blik paa Tonietta, der under det Foregaaende har seet bleg og stille ned for sig, og som i dødelig Angst).

Nei, jeg veed Ingen. Følg med mig. Lad os først tale med den lille Sohn og høre, hvad han fortæller.

(Han og Lady Algernon gaar, fulgt af Betty).

Tonietta

(ene).

Hende er det, han elsker, hende, den fremmede Dame, ingen Anden! O, nu seer jeg det først! Derfor er han som ude af sig selv. Mig har han kun af Medynk viist lidt Godhed, mig har han — — Men har han ikke skrevet til mig, at han elsker mig, at han inat har drømt om mig — (Kaster sig ned for Madonnas Billede). O, Madonna! straf denne Falskhed! Taal ikke, at han løser hende ud, at han befrier hende! Lad hende blive, hvor hun er, mellem Bjergene — (Springer op). Jeg vil selv derop. Jeg vil tvinge dem til at beholde hende. Hun skal blive der — inat, imorgen, bestandig. Og vil de ikke, saa skal de komme til at frygte min Hævn!

(Alar ud).

Fjerde Act.

Sommerhallen hos Lady Algernon.

Første Scene.

Lady Algernon. Mr. Mathews og Betty komme ind.

Lady Algernon.

Jeg har slet ingen Ro paa mig. Overalt følger mig Billedet af den stakkels Emmeline, der i dette Dieblik maaskee ligger i en elendig Klippehule, blandt raa Mennesker, udsat for Gud veed hvilke Fornærmelser. (Til Betty). Har du seet noget til Tonietta?

Betty.

Hun gik ud for lidt siden.

Lady Algernon
(til Mathews).

Har De igjen bemærket, at hun gaaer over til Teresa?

Mr. Mathews

(forlegen).

Siden jeg sidst saa hende — eller troede at see hende gaae derover, har jeg Intet bemærket.

Betty.

Mr. Mathews har sagt til mig, at han frygter for, at han har gjort den stakkels Pige Uret, at hans Mistanke har været altfor overilet.

Lady Algernon

(affibez).

Gid det var saa vel. Men jeg har en hemmelig Anelse, der modfiger det.

Betty.

Der, seer jeg, kommer Tonietta.

Lady Algernon.

Saa kan du gjerne forlade mig. Men du og Mathews maae dog ikke gaae fra Huset.

(Mr. Mathews og Betty gaae).

Anden Scene.

Lady Algernon. Tonietta.

Lady Algernon.

Du har været ude?

Tonietta

(i mørk Stemning).

Jeg var inde i Minoriternes Kirke.

Lady Algernon.

Du har ikke haft Leilighed til at erfare noget om Emmeline?

Tonietta.

Der er Ingen, der veed Noget.

Lady Algernon

(hurtig).

Du har da virkelig søgt Underretning?

Tonietta.

Jeg har spurgt Nogle, som jeg tænkte kunde vide det.

Lady Algernon.

Maaskee Teresa?

Tonietta.

Derfor hun veed det, saa siger hun det ikke.

Lady Algernon.

Troer du ikke, Emmeline er ført til Bjergene?

Tonietta.

Det er hun ikke; det veed jeg bestemt.

Lady Algernon.

Hvorhen da?

Tonietta.

Det er der Ingen, der veed.

Lady Algernon.

Og du har ellers ingen Mistanke? Du troer ikke, at denne Gaetano —

Tonietta.

Nei.

Lady Algernon.

Men han er den, der har været sidst sammen med hende. De var' alene. Hvor let har ikke hendes Skjønhed og Udsigten til en betydelig Fordeel kunnet friste ham!

Tonietta.

Ja, det er sandt, hendes Skjønhed er fristende!

Lady Algernon.

Og alligevel —?

Tonietta

(bitter).

Gaetano er brav. Han er ikke som mange Andre. Hendes Skjønhed, Rigdom og høie Stand friste ham ikke til at gjøre sig skyldig i en Falskhed.

Lady Algernon

(efter en Pause).

Tonietta, jeg troer ikke, jeg tager feil: der er Noget i denne Sag, du skjuler for mig, Noget, der

... der sætter dit Sind i Bevægelse. Jeg veed ikke, hvad det er, og vil ikke presse dig til at betro mig det. Men i hvad det saa er, lad det ikke hindre dig i at gjøre en god og barmhjertig Gjerning, hvis du formaaer det. Sæt dig i Emmelines Sted: som værgeløst Fruentimmer ene blandt de fremmede Mænd, afflaaren fra Slægt og Venner, i piinlig Uro over, hvad det næste Dieblif vil bringe — kan ikke denne Tanke bevæge dig? (Da Tonietta tier). Saa hør mig da, og døm selv, hvor bedrøvet jeg maa være over den Ulykke, der har truffet hende. For ti Aar siden blev min afdøde Egtfælle falskelig anklaget for Underslæb paa hans Post i Ostindien. Der var Ingen, der antog sig hans Sag; han selv var bunden til sit Embed, og Sagen blev ført for Parlamentet i England. Der var dengang en Cavallerie-Oberst derovre, der levede i Uvenskab med ham, jeg veed ikke af hvilken Grund. Han kunde som saa mange Andre have tiet stille og maaskee hemmelig glædet sig over sin mægtige Uvens Fald. Men langt fra! Med Opoffrelser reiste han den lange, lange Vej til England, bragte klare, overtydende Beviser med, og bevirkede hans fuldstændige Retsfærdiggjørelse. Denne Mand var Emmelines Fader. Og nu er hans Datter, hans eneste Barn, bragt i slette Mennefers Vold, tildeels, — jeg tør ikke nægte det — ved min og min Broders utidige Eftergivenhed. Hvis en eller anden Voldsomhed blev udøvet mod hende — og hvor let er dette ikke muligt! — jeg kunde aldrig tilgive

mig det, jeg vilde bebreide mig det hele mit Liv. Hun maa hjælpes — og det maa skee hurtigt, og — en indre Stemme siger mig det — du kan hjælpe hende. (Ræsten knælende). Saa viis Medsynd, om ikke for hendes, saa for min Skyld.

Tonietta

(falder paa Knæ for hende).

O, tael dog ikke saaledes! Jeg holder det ikke ud. Jeg fortjener ikke al den Godhed, I viser mig. Mit Hjerte har været opfyldt af Had og stygge Følelser. Men jeg kan ikke hade noget Menneske, naar jeg seer paa Eder, naar jeg hører Eder tale. — Ja, jeg vil hjælpe, hvis jeg formaaer det. Det kan jo ogsaa være det Samme med mig — om ogsaa . . . af, om mit Hjerte brister derved.

Lady Algernon.

Fat dig, min Pige! hvorfor saa heftig!

Tonietta.

Bær ikke vred paa mig! Jeg har ikke været, som jeg skulde — jeg har ofte overtraadt Eders Befaling, ikke altid sagt Eder Sandhed — o, jeg har sørget derover Nat og Dag! Jeg vilde tilstaae det, men jeg kunde ikke — jeg havde svoret — de tvang mig hos Minoriterne . . . Men det skal blive anderledes! Siig mig kun, hvad jeg skal gjøre, lær mig, hvad der er det Rigtige, og jeg adlyder Eder. — Vil I see, hvor mildt Madonna derhenne seer paa mig — deret

første Gang i lang Tid. Jeg forstaaer først nu, hvad hun har ønsket: hun vilde, jeg skulde skrive for Eder. Hun vil nu staae mig bi — det veed jeg vist.

Lady Algernon.

Forunderlige Barn! — Men siig mig blot, om du virkelig troer, du kan hjælpe Emmeline.

Tonietta.

Jeg vil prøve derpaa. Der er kun Een, der kan erfare hendes Opholdssted og befrie hende, det er Gaetano. (Reiser sig hurtig). Jeg vil strax søge ham op. Han skal hjælpe os . . . og han gjør det. — O, min Belgjørerinde! vær nu ikke længer bedrøvet! Tonietta giver gjerne sit Liv for at see Eder glad.

(Aler ud).

Lady Algernon

(ene).

Hvad kan det være, der sætter hende saa stærkt i Bevægelse? Nu, jeg er i alle Tilfælde glad over den smukke Forandring hos hende; at hun dog een gang viser mig Aabenhjertighed og Tillid. — Men jeg vil dog vide, hvor hun gaaer hen.

(Gaaer).

Tredie Scene.

Gjæstestuen i Terejas Locanda.

Tereja og Ignazio komme ind.

Tereja.

Pas paa, hvad jeg siger dig: Stefano driver det saa længe, til han bringer sig selv og os Andre i Ulykke.

Ignazio.

Jeg frygter selv for det.

Tereja.

Jeg har advaret ham og raadet ham fra det. Men han er ikke af de Folk, der lade sig raade.

Ignazio.

Du har Ret, det er for galt. Saadan et fiint Stykke Fruentimmer, hun kan af Skræk tage sin Død derover.

Tereja.

Naa, det er jeg just ikke bange for. Det er et smukt, prægtigt Fruentimmer, og fornuft seer hun ikke ud. Veed du, hvad hun gjorde? Da de omringede hende, og hun mærkede, det var et Overfald, saa rev hun Pistolen fra Battista og skød den af paa ham. Der feilede kun lidt, saa havde han ligget paa sine Gjerninger, og velfortjent.

Ignazio.

Ja, disse Fremmede, Mod har de. Men hvor har Stefano skjult hende?

Teresa

(fort).

Det veed jeg ikke. Han vil ikke sige det. — Men lyd nu mit Raad, Ignazio: du og de Andre herfra Byen skulde see at komme i Sikkerhed, og det snart. Lad dem fra Fondi betale Gildet; dem tilkommer det.

Ignazio.

Det vil jeg — det er det rigtigste . . . uagtet jeg er bange for, at flere af Byens unge Folk hænge saa fast ved Stefano, at de ikke tage mod Raison.

Teresa.

Dem maae det gaae, som det kan. Men, som sagt, gaae nu du, og denne Bei. Jeg seer, Stefano og hele hans Compagnie kommer der anstigende.

(Ignazio gaaer. Teresa seer ud ad Vinduet).

So, det er ganske rigtig nogle unge Folk herfra Byen, der følge med ham og de Andre. Nu bilder de dem ind, at der venter dem Guld og grønne Skove.

Fjerde Scene.

Teresa. Stefano med Peppo og andre af sine Kammerater samt nogle af Byens unge Mænd træde støiende ind. — Siden Battista og Sir William.

Stefano.

Lystig, Kammerater! Vi har havt Lykken med os, vi har Ret til at gjøre os lystige. Teresa! — Hvor er du? Skaf Viin til os Allesammen. Lad Bordet rykkes hen her i Midten af Stuen.

Teresa.

Hvorfor kan Bordet ikke blive paa sin Plads?

Stefano.

Fordi jeg vil have det flyttet. (Raaber hen til Baggrunden). Giovannino, tag En til Hjælp og ryk Bordet, sæt Bænke og Stole til; men skynd dig, eller jeg slaaer dine Rygstykker fordærvet.

Teresa.

Hvad er det for en Blæst, du gjør? Hvorfor skal der vendes op og ned paa Huset?

Stefano.

Jeg venter Besøg og vil modtage det med Anstand. (Efterat Bordet er flyttet, tager han og de Andre Plads derved. Viin sættes frem). Hør, Peppo, der gaar store Planer

rundt i mit Hoved. Naar man faaer Penge, faaer man Dristighed.

Peppo.

Det er sandt. Men jeg vil dog først see Pengene.

Stefano.

De er' saa sikke, som om de laae her paa Bordet. En saadan smuk, fiin og riig Dame lader man ikke i Stikken.

(Battista kommer ind).

Battista.

Den unge Englænder er derude og forlanger at indlades.

Stefano.

Seer du, Peppo, der har vi allerede Solvffibet.
(Til Battista). Lad ham komme.

(Battista aabner Døren for Sir William, der træder ind).

Sir William.

Jeg er bleven stævnet herhid ved en skreven Seddel. Til hvem i denne Kreds skal jeg henvende mig?

Stefano.

Hvad er Eders Grind?

Sir William.

Det veed I. En ung Dame, en Slægtning af mig, er bleven opfanget tæt uden for Byen. Jeg onsker at frie hende ud af Eders Magt.

Stefano.

Det kan vel muligt skee, hvis I opfylder den Betingelse, der er stillet Eder.

Sir William.

Den skal opfyldes, naagtet Eders Fordring er uhørt og ublu.

Stefano.

Ublu? (Staaer i Bordet). Bogter I ikke Eders Tunge, saa fordobler jeg Summen. Det er anden Gang, denne Dame er i min Magt. Første Gang undslap hun ved et Forræderi. Intet er mere billigt, end at der nu betales dobbelte Løsepenge for hende.

Peppo og endeel Andre.

Ja — ja! saaledes er det Ret!

Sir William.

Vær I kun rolige. Summen skal udbetales Eder, dog kun paa det Vilkaar, at jeg inden Aften og allerhelst nu, i dette Dieblis, kan føre min Slægtning med mig.

Stefano.

Inden Aften kan det skee. — Har I bragt Pengene med Eder?

Sir William.

Tager I mod engelske Banknoter?

Stefano.

Nei — enten Guld eller romerske Scudi.

Sir William.

Saa maae I vente, indtil vi faae Bud til Rom.

Stefano.

Godt; og saa bliver den unge Dame i mit Bærge, indtil Budet er kommet tilbage.

Sir William.

Det skal hun ikke. Vil I ikke troe mit Ord eller min Forskrivning, saa vil jeg som Gidsel træde i hendes Sted. Men hun maa være fri inden Aften.

Stefano

(idet han vender sig fra ham).

Jeg har allerede sagt Eder min Mening: hele Summen udbetalt, eller hun bliver.

(Der høres en Tummel ved Indgangen. En, der har staaet Bagt udenfor, stødes baglænds ind, og Gaetano træder hurtig ind).

Femte Scene.

De Forrige. Gaetano.

Gaetano

(endnu i Døren).

Fra Døren, siger jeg. (Træder frem). Hvad er det for Skændigheder, I paany have bedrevet? Her,

tæt udenfor Byen skal den Reisfarende ikke være sikker
for Eders Overfald!

(Stefano, Peppo og de Andre slaar en høi Latter op).

Gaetano.

Hvor er hun, den fremmede Dame? Hvor har
I skjult hende? I skal give hende fri, og det paa
Stedet.

(Stefano, Peppo og de Andre lee igjen høit).

Gaetano.

Stefano, jeg raader dig, opir mig ikke. Jeg
taaler ikke, at I begaae denne Uret.

Stefano.

Det gjør mig lige Skjel, enten du taaler det
eller ikke. Det er ikke dig, der bliver spurgt.

Gaetano

(bliver Sir William vaer, og iler hen til ham).

Og I, Signor, er her? I veed det allerede?

Sir William.

Desværre.

Gaetano.

Frygt ikke. Hun skal gjengives Eder, om det
saa skal koste mit Liv. (Til Stefano). Jeg spørger dig
for sidste Gang, vil du give hende fri?

Stefano.

Nei.

Gaetano

(tager en Pistol frem og lægger an paa ham).

Vil du eller ikke?

(Peppo og flere Andre, der have omringet dem, tage Gaetano bagfra om Haandledet og bryde Pistolen fra ham).

Gaetano.

Affskum!

Stefano.

J skal binde ham og kaste ham hen som en Hund i en Krog.

Gaetano.

Mig vil J binde? Mine Venner, kommer mig til Hjælp!

En Landmand fra Albano

(til Peppo).

Slip ham! Gaetano skal ikke bindes!

De Andre fra Albano.

Nei, det taale vi ikke.

Stefano.

Lad gaae! Han er mig vis! (Til Gaetano). Men du seer, at vi her ikke bryde os stort om dine Trusler. Hold dig i Skindet og vær glad ved, om jeg lader dig i Fred.

Peppo.

Vogter Eder — der kommer Nogen.

Battista

(der har staaet ved Døren).

Det er Tonietta.

Sjette Scene.

De Forrige. Tonietta.

Teresa

(gaaer fra Baggrunden Tonietta imøde og søger at hindre hende fra at træde ind).

Hvad vil du her? Bliv du derude. Her er intet Ophold for dig.

Tonietta.

Lad mig — jeg kommer ikke for min egen Skyld.

Stefano

(til Teresa).

Hvortil de Ophævelser? Hun skal ind.

Tonietta

(træder frem).

Stefano og I Andre! Jeg kommer for at advare Jer. I har endnu ti Minutter til at undflye til Bjergene. Byen er opfyldt af Dragoner; de ere Alle ankomne.

Stefano og de Andre.

Dragonerne?

Tonietta.

Som jeg siger. — Dengang jeg var i Nød og Trang, har Flere af Jer gjort vel imod mig. Jeg har derfor ikke villet, at I skulde komme i Ulykke, naar jeg kunde forhindre det.

Stefano.

Det er godt. Lad dem kun komme. De kan ikke gjøre os Noget.

Tonietta.

Det er dig, Stefano, og nogle af dine Kammerater, de søge. Vagtmesteren fortalte, at der fra Gaenza er sendt Stifbreve efter Jer.

Peppo

(sagte til Stefano).

Lad os see til at komme herfra, mens Vegen er god.

Stefano.

Endnu er der ingen Fare. (Til Sir William). Signor', dersom I ønsker, at den unge Dame, vi have opfanget, skal komme levende af mit Bærg, saa maa I indestaae mig for, at jeg og vi Alle, der ere herinde, have uhindret Bortgang.

Sir William.

Hvilket uretfærdigt Forlangende! Hvorledes formaar jeg det —!

Stefano.

Det er ikke min Sag.

Tonietta.

Den unge Dame? Hun er allerede fri.

Stefano.

Er fri? Hvo har kunnet befrie hende?

Tonietta.

Jeg.

Stefano.

Du? Du har været —? (Med et Blik paa Teresa, der imidlertid har nærmet sig). Men hvo har forraadt dig hendes Opholdstid?

Tonietta.

Engen. Hun har bragt en Ridehest med, der er tam som en Hund. Jeg saae, at den aad af hendes Haand og fulgte hende, naar hun gik. Den løste jeg, og lod den gaae fri, og fulgte efter. Da den kom til Teresas Have, satte den med et Spring over Gærddet og standsede først ved det store Forraadskammer. Der stampede den i Jorden og vrinskede. Der var hun indesluttet.

Gaetano.

Hun er frelst!

Sir William.

Ja, hvilken uventet Lykke!

Stefano

(affides til Peppo).

Vi maae afsted; der er intet Andet for. (Hvit).
 Belan, vi vil tage herfra. Men — (idet han griber Tonietta om Haanden) du følger med os.

Teresa.

Hvad nu?

Sir William.

Hun følge med Eder? Aldrig!

Stefano.

Det skal I faae at see. — Kom!

Sir William.

Nei! Jeg erklærer denne unge Pige for min
 Forlovede. Hun følger med mig.

Tonietta

(affides).

O, hellige Bømsfru! hvad hører jeg!

Stefano

(haanlig, til Sir William).

I kommer forilde. Til noget Saadant har
 jeg allerede bestemt hende.

Gaetano.

Tonietta, er det din Villie at følge med Stefano?

Tonietta.

Nei — jeg affstyer ham.

Gaetano

(til Stefano).

Saa forbyder jeg dig at tage hende med. Hun er her fra Byen og har til alle Tider staaet under vor Beskyttelse.

Stefano.

Hun har ingen Slægtninge; hun er Madonnas Barn. Ingen af Eder har Magt over hende, og du mindst.

Teresa

(træder imellem dem).

Og jeg siger, at han har Ret til at beskytte hende, ja, han er den allernærmeste dertil. Jeg har længe nok ladet dig commandere i mit Huus, Stefano. Du har eengang idag faaet mig til at taale Noget, der ikke var Ret; men det skal ikke skee oftere.

Stefano.

Hvad pluddrer du nu igjen?

Teresa.

Jeg veed, hvad jeg siger. Gaetano har Ret til at tage sig af Tonietta. Og vil du vide hvorfor? Fordi hun er hans Søster.

Tonietta.

Er jeg?

Gaetano.

Min Søster?

Teresa.

Jeg kan bringe Beviser derfor. Og Fra Severino og hans Prior i Klostret kan ogsaa bevidne det; for der er hun døbt og indskrevet. Hun og Gaetano ere lovlige Børn af den gamle Greve, der boede her i Byen. Ved hans Død var hun i Fare; det er mig, hun kan takke for, at hun slap med Livet.

Tonietta

(rækker hende Haanden).

Teresa!

Teresa

(til Sir William).

Signor, vil I gifte Jer med hende, saa kan I. Hun er kommen af ligesaa fine Følsom som I selv.

Sir William.

Det har jeg aldrig spurgt om.

Stefano.

Hun kan for mig være en Datter af, hvem I vil. Men mig skal hun følge. Kammerater! vi bryde op! Til Bjergene! — Tager hende der imellem Eder, og saa affted!

Sir William.

Endnu engang — hør mig!

Stefano

(griber igjen Toniettas Haand).

Afsted!

(Et Stud falder udenfor; Battista styrter ind).

Battista.

Huset er omringet! Det er ikke muligt at komme

bort.

Peppo.

Kan vi ikke slaae os igjennem? Det har vi gjort før.

Stefano

(slipper Tonietta).

Det er for sildel! Der er' de allerede.

(Stefano trækker sig med Sine til Forgrunden tilhøre; Sir William, Tonietta, Gaetano og Teresa tilvenstre).

Syvende Scene.

De Forrige. Cæsario med en Afdeling Dragoner, der opfyldte Baggrunden. Siden Emmeline.

Cæsario

(til sine Folk).

Besætter alle Udgange! Ingen Sjæl maa slippe ud! (Træder frem). Signor Stefano, I er min Arrestant.

Stefano.

Det faaer jeg finde mig i.

Cæsario.

Og tillige reclaimerer jeg herved høitideligt ad-

skillige værdifulde Effecter, I har sat Eder i Besiddelse af, et Uhr, en forgyldt Kjede og en Pengepung.

Stefano.

Det Skramleri kan I finde oppe paa mit Kammer.

Cæsario

(seer sig om).

Er der En her i Byen, der hedder Signor Gaetano Montalto?

Gaetano

(nærmer sig).

Det er mit Familienavn. Men jeg har hidtil ikke ført det.

Cæsario.

Her er en Regjerings-Skrivelse fra Rom, som min Ritmester har bragt med til Eder. Det er tillige paalagt mig at vise Eder al den Opmærksomhed, der skyldes det udmærkede Forhold, I har vilst.

Gaetano.

En Skrivelse til mig? (Gler hen til Sir William).
Hvad mener I om dette?

Sir William.

Jeg har en Formodning — men bryd Brevet.

Cæsario

(til sine Følf).

Fører hele Banden ud og bevogter dem vel, indtil jeg kommer.

Stefano.

Jeg tænker, vi mødes endnu engang.

Cæsario.

Jeg skal være til Eders Tjeneste ganske som idag.

(Stefano og hans Kammerater forlade tilligemed Dragonerne Scenen).

Gaetano

(glad til Sir William).

Vil I see — og kom du, Tonietta — det er Efterretning om, at mit Navn og min Fædrene-Fornæmme er gjengivne mig.

Sir William.

Jeg har netop ventet denne Efterretning. Modtag min Blyndfning.

Gaetano.

Og du, kjæreste Tonietta, du deler nu min Blyndf.

Tonietta.

Det glæder mig for din Skyld.

Cæsario

(til Sir William).

Signor, jeg har at melde Eder, at jeg efter en til mig indløben Rapport har med en Commande af

mine Følk udfriet en fornem, engelsk Dame, der var indesluttet nær herved i en underjordisk Hvelving, formodentlig et Slags Krudtkammer.

Teresa

(affides).

Et Krudtkammer! Den Bindsak!

Cæsario.

Hun vil strax indfinde sig, da hun har erfaret, at I befandt Eder her. Tillige undlader jeg ikke at anbefale Eder det Mod og den Conduite, mine Følk ved denne Veilighed have lagt for Dagen.

Sir William.

Jeg skal hverken glemme Eder eller Eders Følk.

Cæsario

(til Teresa).

Hvad Eder angaaer, da staae Eders Sager meget slet. I er stærkt compromitteret.

Tonietta

(affides til ham).

Hust, hvad jeg har betinget mig.

Cæsario.

Jeg huster det, min skønne Allierede! (Til Teresa). Men det er Eders Lykke, at I har meget formaaende Belyndere. Jeg skal derfor, naar jeg udarbejder min Melding om det Passerede, trykke et Die til.

Teresa.

Naa naa! Et gammelt Træ falder ikke for eet Hug. Men forresten skal I have Tak. Vil I spise Frokost hos mig i Morgen Formiddag, saa tænker jeg, at de to Kyllinger til den Tid ere stegte.

Cæsario.

Det tænker jeg med.

(Han og Teresa forlade Scenen. Emmeline træder ind. Sir William og Gaetano ile hende imøde).

Sir William.

Du er fril Hvor have vi været urolige for din Skyld!

Emmeline

(leende).

O, jeg har havt det udmærket!

Sir William.

Man har da behandlet dig godt?

Emmeline.

Upaafageligt; thi jeg var hele Tiden overladt til mig selv.

Sir William.

Kom nu, Emmeline. — Veed du, at Gaetano har erholdt Underretning —?

Emmeline.

Jeg veed det. Der fulgte et Brev med til mig; og jeg har i den Anledning instrueret vor tappe

Vagtmester. (Til Gaetano) Jeg spaaer Eder en lys og skjøn Fremtid.

Gaetano.

O, Signora! som I har skabt min miværende Lykke, saaledes er ogsaa min Fremtid lagt i Eders Hænder.

Emmeline.

Lad os oppebie, hvad den bringer. Jeg skal ikke forstyrre dens Gang. (Vender sig om og bemærker Tonietta). See der, min tause Befrielse! Lad mig dog i det mindste takke Dem.

Tonietta.

I maa takke Mhslady. Det er hende, der er Skyld i Eders Frelse.

Emmeline

(til Gaetano).

Men jeg, som ganske glemmer min muntre Arabella, der dog har bidraget saa Meget til, at jeg slap løs. Vil I følge med og hjælpe mig med, at det stakkels Dyr kan besørges hjem til os?

Gaetano.

Med Glæde.

(Han og Emmeline gaar).

Sir William

(nærmer sig Tonietta, der siden Emmelines Indtrædelse har staaet stille i Forgrunden til Siden).

Tonietta, du har hørt, hvad jeg nylig i Alles

Paahør erklærede. Giv mig nu det Svar, jeg bad dig om i mit Brev.

Tonietta.

Åh, er det virkelig Eders Ålvor?

Sir William.

Mit Ålvor. Vil du?

Tonietta.

Spørg mig ikke, om jeg vil. Kan en Slyngeplante tale om Billie? Den snøer sig om det stærkere Træ, fordi den ikke kan andet. Men har I betænkt det vel? Fortryder I det engang — jeg tager min Død derover.

Sir William.

Jeg fortryder det ikke.

Tonietta.

Jeg har idag spurgt Madonna. Hun meente, jeg skulde. Men kanskee tager hun feil. Hun har vel tænkt paa, at jeg nu, efter min Fødsel, er Eders Ævnlige i Stand. Åh, og det er dog ikke nok!

Sir William.

Tonietta, vil du?

Tonietta.

Ja — jeg vil, hvis I kan finde Behag i mig, som jeg er.

Sir William

(trykker hende til sig).

Kun som du er, har du henrykket og fortryllet mig. Kun som du er, finder jeg Behag i dig. Bed-
sag mig kun trygt til mit Hjem, eller hvorhen du
selv vil. Enten min yndige Rose fra Albano luffer
eller aabner sine Blade, fordybet i dit eget Væsen
som du er — overalt skal jeg være din trofaste
Bogter, din forelskede Bestuer.

Audiensen.

Opstijp i een Act.

Opført første Gang paa det kgl. Theater d. 29de Octbr.
1851.

Opført første Gang paa Folketheatret d. 17de Nov. 1889.
Dram. Bærker. 4de Bind.

Personerne.

Assessor Richardt, Toldcontroleur.

Sophie, hans Kone.

Lise, hans Søster.

Møller.

Ravn, Commissionair.

Jens Driversen.

Madam Stabel.

Lauritz Johansen, Kjøbmand.

Silbermann, Hoffstrædder.

Niels, Karl hos Richardt.

To Piger hos Samme.

Scenen er i Helsingør; Handlingen foregaaer om Formid-
dagen i Richardts Huus.

Et rummeligt Værelse hos Assessor Richardt, med en Hoveddør i Baggrunden, en Dør tilhøire til de indre Værelser og en tilvenstre, der gaaer ud til et Forværelse. Ved Døren tilhøire er en Fløi af et Skjærmbordt opstillet. I Nærheden af det et stort Skriverbord med mange Papirer og Pakker paa. Adskillige Mapper, en Comptoir-Kalender og deslige ere ophængte paa Væggene.

Første Scene.

Møller og Lise komme ind.

Lise.

Nei, min Broder er ikke herinde. Han gik ud for lidt siden. Skulde han vende tilbage, saa kan man fra dette Vindue see ham komme. Saa du behøver ikke at være urolig for at træffe ham.

Møller.

Aa, han maa igrunden gjerne træffe mig. Jeg har ikke gjort Noget, saa jeg behøver at frybe i Skjul. Men det ærgrer mig, at han aabenbart styer mig, og paatrængende vil jeg ikke synes. Spørger jeg efter ham her, saa lader han sig nægte hjemme, og møder

jeg ham paa Gaden, saa bøier han enten om ad et Hjørne eller gaaer ind i et Huus. Jeg veed ikke, hvad jeg kan have gjort ham. Thi at jeg anholder om din Haand, den Ulykke er da ikke saa stor. I alle Tilfælde kan han jo ligesvem og som ærlig Mand sige mig sin Mening; saa veed jeg, hvad jeg har at rette mig efter.

Lise.

Men jeg er bange for, at hans Mening i denne Sag er os ikke saa meget gunstig.

Møller.

Behøver du da at bryde dig saa meget om, enten din Broder bifalder eller ikke bifalder vor Kjærlighed? Han er jo ikke din Fader.

Lise.

Nej, men da mine Forældre døde fra mig i mine tidlige Aar, saa har jeg dog altid været vant til at betragte ham som min Formynder eller Den, der traadte i min Faders Sted. Vi Sødsfende holde meget sammen. Uden stor Nød vilde jeg ikke gjerne være ham imod eller bedrøve ham. Lad os derfor give Tid.

Møller.

Nu, lad gaae da! Men det Fordømte er kun, at din Broder ikke vil lade det komme til Forklaring. Det er, ligesom man ikke tør komme en saa stor Mand nær.

Lise.

Na, hvor vil du hen!

Møller.

Ja, jeg troer, Gud hjælpe mig, han har faaet fornemme Nykker, siden han er bleven Controleur ved Toldvæsenet hernede. Han var jo før en meget flink Fyr, der var munter, selskabelig og gjerne slog en ærlig, lille Sviir af. Nu er det jo ganske tydeligt, at han trækker sig tilbage.

Lise.

Han har nu saa meget mere at bestille end før — og en Sviir, det holder du jo heller ikke mere af. Det har du jo sagt.

Møller.

Nei, det er sandt, det har jeg lagt paa Hylden. Jeg er nu i den Alder, at jeg mærker, Livet har andre Krav. Alle mine tidligere Forbindelser har jeg afbrudt, og er selv glad derved. Der kommer i Længden ikke Noget ud af det lystige Liv. Jeg meente ogsaa blot, at din Broder som ung var ligesom og uden Indbildninger, og at han nu synes mig forandret.

Lise.

Der kommer min Svigerinde. Lad os spørge hende tilraads.

Anden Scene.

De Forrige. Sophie.

Sophie.

Na, lad mig faae en Stol! Jeg er saa træt, saa jeg kan ikke staae paa mine Been.

Møller.

Har De saa travlt idag?

Sophie

(der har sat sig).

Er det at spørge om! Er det ikke idag den store Dag, da vi første Gang give Audiens, og vil Huset saa ikke strømme over af Mennesker, der vil tale med min Mand?

Møller.

Giver Deres Mand Audiens? Hvor kommer det?

Sophie.

Saa, det veed jeg ikke. Men derimod veed jeg, at her er tusinde Ting at passe i den Anledning, at det forreste Værelse er bleven omstalt til et Antichambre, hvor der er sat Stole hen og hængt nogle gamle Kobberstykker op; at dette Værelse her er ryddet op, gjort reent og sat i den straalende Stand, som De seer; og at alt dette har hvilet paa mine og Deres stakkels Kjærestes Skuldre.

Møller.

Min Kjæreste! Ja, gid det var saa vel!

Sophie.

Hvad er der nu iveien?

Møller.

De veed jo, at jeg er saa godt som forviist her fra Huset, og at paa den Maade, Deres Mand behandler mig, vor Forlovelse kan have lange Udsigter.

Sophie.

Na, det tænker jeg ikke. Har De nylig talt med ham derom?

Møller.

Nei, Ulykken er, at han bestandig render for mig, saa jeg aldrig kan faae ham i Tale.

Sophie.

Saa? — Ja, raadbild maa man ikke være — lad mig kun tænke efter . . . De har vel ikke lyst til at føre min Svigerinde bort og lade Dem vie hemmeligt i England eller Nordamerika?

Lise.

Na, hvilket Indfald!

Sophie.

Eller De kunde stjerne min Mand ind for Retten til at give lovligt Ansøgning og Tilsvær, som man siger. Saa fik De ham dog i Tale.

Møller.

Ja, det har jeg dog ikke lyst til.

Sophie.

Ikke? Ja, saa kan jeg ikke hjælpe Dem. Var jeg i Deres Sted, vilde jeg ikke betænke mig saa længe. Man kan ikke vide, hvad der vil skee. Der er En til, der frier til Lise, og han er just ikke saa langt fra at løbe af med hende.

Møller.

Med Lise? Ah, Gud bevares! Deraf veed jeg jo ikke et Ord.

Sophie.

Nu nu, bliv ikke saa forstræffet! Ulykken er heller ikke saa stor. De selv — ja De har jo endog været forlovet engang før, som Lise har fortalt mig.

Møller.

Ja, det er sandt. Jeg var dengang saa meget yngre, og tænkte, det var en skikkelig Pige, men bedrog mig. Kjøbenhavn er en farlig By. Inden man seer sig om, rager man i slet Selskab og maa gjøre Meget med, man ellers ikke synes om. Hertil kommer nu unge Menneskers Bal-Inclinationer.

Sophie.

Ja, især naar De mener dem i slet Selskab.

Møller.

Nei, det mener jeg just ikke. En Bal-Inclination er der sjelden noget ret Hold i. Kort sagt, jeg var glad ved, at jeg kunde slippe, og slog op. — Men hvad er det for en Frier, Lise har?

Sophie.

Det er et af Kjøbenhavns første Genier, Hof-skræddermester Silbermann.

Lise.

Ja, det er en net Frier!

Møller.

Det er jo en Nar — han kan ikke være mig farlig.

Sophie.

Siig ikke det. Han er en smuk Mand at see til, holder Hest og Vogn, har et Vandsted om Sommeren og klæder sig naturligviis efter den allernyeste Mode. Min Mand, der har ladet sye hos ham i flere Nar, sætter megen Priis paa ham. Vær derfor ikke altfor ligegyldig.

Møller.

Ja, jeg vilde med største Glæde tage Sagen alvorlig, men hvordan?

Sophie

(springer op).

Jo, nu har jeg det. Nu veed jeg, hvad De

skal gjøre, og det er tillige det nemmeste og ligefremmeste. De klager jo over, at De ikke kan faae min Mand i Tale. Saa indfind Dem idag, naar han giver Audiens. Enhver har Lov at komme, og uden at blive meldt. Altsaa kan min Mand i det mindste ikke rende for Dem, og maaskee smelter hans Steenhjerte, naar han seer Dem som hvert andet Menneske søge Noget ved hans Audiens. Kom De kun. Vi begynde, tænker jeg, om en lille halv Time.

Møller.

Det skal jeg meget gjerne. (Til Lise). Troer du ikke ogsaa, at jeg kan?

Lise.

Det kan du vist godt.

Møller.

Saa vil jeg blot gaae hjem og flæde mig lidt om.

Sophie.

Ja, gjør det. Vi ere Alle saa høitidelig stemte. Seg skal ogsaa forandre Noget i min Paaklædning.

Møller.

Farvel da til siden, kjære Lise. Seg vil haabe, at din Broder ikke skal have saa Meget mod vor Kjærlighed, naar jeg saaer ret talt med ham.

(Gaaer, fulgt til Døren af Lise).

Sophie.

Saa, Gud skal vide, om Kjærlighed hører hjemme ved en Audiens; men det faae vi nu prøve. (Til Lise, der kommer tilbage). Jeg kan ikke sige dig, hvor fornoiet jeg er over, at Møller vil indfinde sig ved Audiensen. Saa ere vi dog visse paa, at der kommer Een. Jeg har været i den største Angst for, at der slet Ingen skulde komme, og havde allerede tænkt paa at hverve et eller andet skikkeligt Menneske, der kunde gjøre min Mand den Fornøielse.

Lise.

Die bare stille. Jeg hører min Broder.

Sophie.

Saa, saa render jeg ind. Jeg er endnu ikke færdig med mine Anstalter.

(Gaaer ind).

Tredie Scene.

Lise. Assessor Richardt.

Richardt.

Du er her, Lise — det var godt. Jeg har ikke kunnet slippe løs for nu. Man bliver reent opslidt af Forretninger. — Har der Ingen været og spurgt efter mig?

Lise

(giver ham et Brev).

Det Brev er kommet med Posten fra Kjøbenhavn.

Richardt

(affides, efterat have gjennemløbet Brevet).

Ja, jeg tænkte det nok. Det er fra Skræddermester Silbermann. Dette Manebrev har jeg ventet hele denne Uge. Terminen, jeg satte ham, er længst forløben. Men hvor Fanden skal jeg opdrive 316 Rigsdaler, naar jeg ikke vil angribe min Kones Medgift? (Seer igien i Brevet). Han vil i denne Uge sende en Mand herved til mig. Hm — jeg vilde nødig, at min Kone skulde vide Noget om denne Sag. (Til Lise, der vil gaae). Hør, Lise, du husker jo nok Skræddermester Silbermann, der undertiden kom til mig i Kjøbenhavn.

Lise

(forlegen).

Jo, jeg troer nok, jeg husker ham.

Richardt.

Det kan være, at der i disse Dage kommer et Bud fra ham . . .

Lise.

Ja, hvad vedkommer det mig.

Richardt.

Det er det Samme, hvem det vedkommer. Naar du bare vil passe selv at tage mod Budet.

Lise.

Det kan jo din Kone gjøre.

Richardt.

Vist ikke — jeg har mine Grunde. Gjør nu, som jeg siger, og giv du Budet Besked. Du skal blot, hver Gang han kommer, sige, at jeg ikke er hjemme, og i denne Tid er vanskelig at træffe.

Lise

(forngiet).

Jo, det skal jeg nok.

Richardt.

Godt. — Er nu Alt istand herinde?

Lise.

Ja, jeg veed ikke rettere.

Richardt

(seer sig omkring).

Bordet er stillet hen med mine Papirer — det er rigtigt. Det giver en vis Anseelse og imponerer. Og du har hængt en Kalender og mine Papirmapper op paa Bæggen — ja, meget rigtigt. Husk nu paa at sætte et smukt Frokostbord ind, og glem ikke en Flaske Portviin.

Lise.

Det er gjort istand. Jeg skal nu strax lade det bringe ind.

(Gaaer, idet Sophie træder ind).

Fjerde Scene.

Richardt. Sophie.

Sophie.

Naa, lille Mand, nu ere vi færdige. Hvor nær er du?

Richardt.

Fra min Side er der Intet iveien. Vi har endnu næsten en halv Time at løbe paa, og inden den Tid — jeg er meget hurtig i at arrangere mine Sager.

Sophie.

Ja, det er sandt — og saa er der jo Ingen-ting iveien. Du troer altsaa, at du . . . ja, jeg vilde sagt, du mener da virkelig, at her kommer Nogen til din Audiens?

Richardt.

Hvorfor skulde der ikke komme Nogen?

Sophie.

Jeg vil ikke mistroste dig. Men — din For- mand i Embedet gav ikke Audiens.

Richardt.

Fordi han var skjedesløs heri som i alt Andet. Etatsraaden, hos hvem jeg i 4 Aar var Fuldmægtig i Kjøbenhavn, gav altid Audiens, een Gang hver Uge, saavel til Toldvæsenets Personale som til Andre.

Sophie.

Men han var ogsaa Etatsraad og Deputeret, eller hvad det var.

Richardt.

Men i en lille By som Helsingør er en Kammer-Assessor og Toldecontroleur ligesaa æstimeret som en Etatsraad og Deputeret i Kjøbenhavn.

Sophie.

Ja, og undertiden mere.

Richardt.

Forresten har jeg naturligtviis, da det kom an paa at bestemme Folk en vis Dag, gjort En og Anden, jeg har Forretninger med, opmærksom paa, at jeg var bedst at træffe ved denne Tid. Ogsaa i Klubben har jeg ladet et Ord falde derom.

Sophie

(affides).

Nei, see til den Skjælm!

Richardt.

Her kan komme Flere, end man stjotter om, og det vil da være godt for mig, at jeg har en temmelig Ovelse i at affærdige Folk i Korthed, men saaledes, at Hovedpunkterne altid træffes.

Sophie.

Ja, det kan være svært nok.

Richardt.

Aldeles ikke. Naar En kom ind til Statsraaden, spildte han aldrig Tiden med overflødige Spørgemaal, men gik lige løs paa Tingen. Jeg sees ham endnu staae for mig lænet til Skriverbordet — det var omtrent indrettet som dette her — i en fri, velvillig Stilling og med den ene Haand indenfor Vesten. (Stiller sig hen). „Hvem er De? hvormed kan jeg tjene Dem? Er De gift? Har De en stor Familie at forsynde?“ — eller hvad han nu kunde spørge om — lutter korte, men tydelige og bestemte Sætninger. Og deri, troer jeg virkelig, har jeg erhvervet mig Færdighed. — Skal vi gjøre en lille Prøve, Sophie? Du kan agere, du kommer og søger Noget hos mig.

Sophie.

Men som Fruentimmer —

Richardt.

Netop som Fruentimmer. De ere ved Audienfer de allervanskeligste at behandle. Man skal være galant, og dog holde sig til Sagen. Man tør ikke spilde Tiden, og maa dog lade dem komme til Orde — og Fruentimmer bruge mange Ord.

Sophie.

Ja, hvad skal jeg ansøge om?

Richardt.

Det Første det Bedste — hvad der falder dig ind.

Sophie

(affides).

Det Første det Bedste — godt. (Smit). Ja, saa vent. Jeg maa have Hat og Shawl paa.

Richardt.

Det er meget rigtigt. Damerne pynte sig altid til en Audiens.

Sophie

(mens hun tager Hat og Shawl paa).

Og du maa ikke afbryde mig for galt. Tale ud maa jeg.

Richardt.

Det forstaaer sig.

Sophie.

Og endnu Set. Det er rædsomt, Richardt, som du idag snuser. Man kan knap staae dig nær.

Richardt

(smilende).

Nu, jeg skal søge at menagere det.

Sophie.

Godt; saa begynder jeg. (Lader, som hun træder ind fra Døren tilvenstre). — Hr. Assessoren ville undskyldte, hvis jeg uleiliger Dem —

Richardt.

Paa ingen Maade. Trin nærmere. Behag at sætte Dem. — En Dame, især af de bedre Classer,

byder man gjerne en Stol. Andre lader man staae. (De sætte sig begge, Richardt legende med sin Tobaksdaase). Nu, min Kjære, hvad har De paa Hjertet?

Sophie.

Jeg ønsker, at Hr. Assessoren skulde interessere sig for at fremme en Sag, der, som mig synes, paa en ubillig Maade og til ingen Nytte holdes hen.

Richardt.

Det skal jeg gjerne, hvis jeg har nogen Indflydelse i den Retning.

Sophie.

Sagen afhænger for en stor Deel kun af Hr. Assessoren.

Richardt.

Vil De behage at forklare Dem nærmere.

Sophie.

En ung Mand her i Byen, af god Familie, meget godt Udkomme og afholdt af Alle, der kjende ham, har Kjærlighed til en Pige, der i enhver Henseende er ham værdig. Han ønsker Intet hellere end at anholde om hendes Haand. Men den unge Piges Broder, ellers en brav og fortræffelig Mand, som jeg langt fra vil sige noget Ondt om, har faaet det sære Indfald, ikke engang at ville høre paa en saa velkommen Friers Andragende. Ja, man siger, han render for ham.

Richardt

(reiser sig).

Hvad er nu det, Sophie? Er det Møller og Vise, du figter til?

Sophie

(bliver siddende).

Til hvem taler Hr. Assesjoren?

Richardt.

Naa! — (Sætter sig igjen). Ja, seer De, min Kjære, denne Sag, der ganske rigtig afhænger meget af mig, er ikke uden Grund bleven behandlet, som skeet er. Men Bedkommende har selv forskyldt det.

Sophie.

Turde jeg i al Beskedenhed spørge Hr. Assesjoren: hvormed har han forskyldt det?

Richardt.

Beg vil ikke lægge Bægt paa, at hans Ungdomsliv i Kjøbenhavn just ikke var reguleret paa den bedste Maade, at han havde megen Omgang med Svire- og Commersbrødre —

Sophie.

Han erkjender selv det Urigtige heri, og har for længe siden revet sig løs fra sine ældre Forbindelser.

Richardt.

Men han gjorde Gjæld, og det er intet godt Tegn, naar et ungt Menneſſe gjør Gjæld.

Sophie.

Jeg vil ikke forsvare det. Men der er saa mange gamle Menneſter, der gjør Gjæld. Desuden ſidder han nu i gode Omſtændigheder og har viſt betalt ſin Gjæld.

Richardt.

Deri har De maaskee Ret. Jeg har ogsaa meeft imod ham, at det ikke er den forſte unge Pige, han frier til. Han har i Kjøbenhavn været forlovet een Gang før med en brav Pige, og ſlog op.

Sophie.

Men er da Hr. Aſſeſſoren, at han ikke ſkulde ſlaae op, naar han opdagede, at den ſamme brave Pige ikke duede noget?

Richardt.

Ja, hvoraf veed De det?

Sophie.

Det har jeg fra ham ſelv; og, hvilke Feil man ellers vil tillægge ham, Ærlighed og Oprigtighed ſkal man ikke kunne nægte ham. Altsaa vil Hr. Aſſeſſoren ſikkert indrømme —

Richardt

(reiſende fig).

Nu, det kan vel være nok med denne Prøve
Hvordan ſynes du nu, jeg ſtiller mig ved det?

Sophie

(bliver siddende).

Jeg forstaaer ikke Hr. Assessoren.

Richardt

(igien sættende sig).

Naa, ja . . . jeg mener —

Sophie.

Jeg frygter meget for — men det er naturligvis kun min ærbødigste Formodning — at Hr. Assessoren ikke har anført, hvad De egentlig har imod den omtalte unge Mand, men at der maa være en anden Grund.

Richardt.

Nu ja, jeg vil ikke ganske nægte det. Mellem os sagt, der er en anden Grund. Min Embedsstilling medfører, at jeg ikke tør see igjennem Fingre med Toldsvig. Griber jeg Nogen deri, saa maa jeg angive ham. Dette var nu Tilfældet for en Uges Tid siden. I Fortrolighed kan jeg sige Dem, at de Barer, jeg confiskerede, tilhørte Kjøbmand Laurits Johansen. Ved den Veilighed var Ingen tilstede uden den omtalte unge Mand, og kun han har kunnet røbe for Kjøbmanden, at Confiskationen kom fra mig. Jeg har altsaa nu denne Laurits Johansen paa Nakken af mig. Jeg maa søge at undgaae ham, hvor jeg kan, maa nægte mig hjemme for ham, da han er en grov og brutal Karl. Seer De, det er intet Vennestykke af hiin unge Mand — thi vi har i forrige Tider

været noie Bekjendte; det røber ingen ærlig Character, og jeg er vel undskyldt, naar jeg ikke vil reflektere paa en saadan Mands Frieri.

Sophie.

Men, hvis jeg tør driste mig til at gjøre den Bemærkning, Hr. Assesjorens Mistanke grunder sig dog kun paa en Formodning, og knap.

Richardt.

Jeg er vis i min Sag. De kan troe mig, at jeg ikke mistænker Nogen paa Maa og Faa. (Staaer op). Saa gjerne jeg derfor vilde ræffe Dre til Deres Andragende, saa seer De selv, at det er ugjorligt.

Sophie.

Det kan ikke være ugjorligt, at høre hans mulige Retfærdiggjorelse.

Richardt.

Som sagt — og da min Tid i dette Dieblif er optaget —

Sophie

(reiser sig hurtig).

Gud bebares, for Deres kostbare Tid har jeg den største Respect. Jeg vil da blot endnu engang anbefale denne Sag til Deres hyderligere Overveielse. Hr. Assesjoren er saa bekjendt for Upartiskhed og Retfærdighed, at jeg er forvisset om, De vil ikke

gjøre en Kat, endfige en af Deres Ungdoms Venner den mindste Uret.

(Meier og gaaer mod Udgangen tilhøire, hvor hun tager Hat og Shawl af, da paa samme Tid et Frokostbord bæres ind af to Piger og sættes hen mellem Skriverbordet og den nærmeste Sidecouliise).

Hvad er det? Et Frokostbord! Vil du tractere dem, der komme til Audiensen, med Frokost — ja, saa vil der komme Folk nok.

Richardt.

Na, hvem tænker paa det! Et elegant Frokostbord seer man altid paa denne Tid af Dagen i et Audiens-Bærelse.

Sophie.

Men du har jo spist Frokost.

Richardt.

Det er det Samme. Man skal ikke være ligegyldig ved de conventionelle Former. — Na, Sophie, hvad synes du nu om min Maade at tage Sagen paa? Har jeg den rigtige Anstand?

Sophie.

Na, en udmærket! Og du forstaaer med en mageløs Virtuositet at skyde dig fra en Sag, der generer dig. Men der kommer Niels med en Paffe.

Femte Scene.

De Forrige. Niels. Siden Lise.

Richardt

(til Niels).

Naa, har du faaet den?

Niels.

Jou, Hr. Assessor, værsgod. Jeg skulde hilse, de havde reiti' nok glemt den.

Sophie.

Hvad er det?

Richardt.

Det skal jeg sige dig. Ved en saadan Velighed som idag er det nødvendigt at vise sig i en værdig Huusdragt. Jeg har derfor bestilt en Morgenfrakke i Kjøbenhavn. Hjælp mig lidt, saa vil jeg strax tage den paa. (Tager den paa). Synes du om den?

Sophie.

Ja, det er jo en elegant Morgenfrakke.

Richardt.

Og den flæder mig?

Sophie.

Fortræffelig. (Slappende ham paa kinden). Men det er jo ikke noget Ryt, at min lille Mand kan tage sig godt ud.

Richardt.

Naa, Niels, hvad Bæstet fik du saa paa Gen-
spænder-Hoppen?

Niels.

Hende kan Hr. Assessoren faae. Hun koster
240 Rigsdaler.

Sophie.

Hvad er det for en Hest, I taler om?

Richardt.

Jeg har jo fortalt dig, at jeg staaer i Handel
om en Genspændervogn. Nu har jeg tænkt paa at
kjøbe en smuk Hest, der kunde passe til Rjoretøiet.
(Til Niels). Er det ikke en Halvblodshest?

Niels.

Jou, Hr. Assessor, det er en Miffel.

Sophie.

En Miffel!

Niels.

Det er myrderligt som hun kan trave, og hun
skal reiti' nok gaae godt for Genspænder.

Richardt.

Og den har ingen skjulte Feil?

Niels.

Nei — eller de maae være lovlig godt skjulte;
for jeg kunde slet intet see dem.

Richardt.

Naa, Niels, gaae saa ud i Forværelset og gjør, som jeg har sagt dig. Naar Nogen kommer, skal du sætte en Stol hen, men ikke spørge om Navn. Enhver gaaer ind efter sin Tour. Forresten er du eens høflig og artig mod dem Alle.

Niels.

Zou — til alle Fruentimmerne skal jeg sige Grue. Men nu veed jeg ikke, om jeg til alle Mandfolkene skal sige Hr. Assessor.

Richardt.

Na Snak, du siger Herren, og ikke Andet.

Niels.

Det skal det ikke komme an paa.

(Gaaer).

Richardt

(seer paa Uhr).

Nu kan jeg snart vente dem.

Sophie.

Ja, nu er jo ogsaa Alting parat, og din værdige Huusdragt har du paa. Lad dem saa kun komme. Men det er sandt, jeg har glemt at sige dig, at der imorges, mens du var ude, var En, der spurgte om dig.

Richardt.

Hvem var det?

Sophie.

Det var en original Fætter. Jeg maatte i Cetsvæk lee over hans aparte Manerer. Han kaldte mig ved hvert andet Ord naadige Frue, og hver Gang neiede jeg og sagde mange Tak. Det syntes mig det Mindste, jeg kunde gjøre for en saa fiin Behandling.

Richardt.

Sagde han ikke sit Navn, og hvad han vilde?

Sophie.

Han vilde hilse paa dig. Hans Navn — lad see — hans Navn var Jens Driversen.

Richardt.

Han? Na, Gud hjælpe mig! Skal jeg nu have ham paa Halsen! Det er en af de største Udhalere og Svirebrødre i Kjøbenhavn.

Sophie.

Ja, han saae temmelig forsviret ud. Men der var dog noget Friskt, Muntert og Abent i hans Væsen og Stemme, ligesom en Lustning fra Skoven og Landeveien.

Richardt.

Eller fra Kjøbenhavns Gader; dem er han øvet i at drive paa Nat og Dag. Ja, det er en stor Fornøjelse, man har af disse Kjøbenhavns-Besøg. Jeg troede, jeg var lykkelig og vel sluppen løs fra mine gamle Bekjendtskaber. Men jeg har dem nu

meget værre end før. Om Sommeren kan hvert Dampskib sige En af dem ud, og saa skal de tracteres og vises omkring. Jeg maa toure med dem til Hellebæk, Odinshøj og lige op til Gilleleie. Det er den største Plage, der følger med Dampskibe og Jernbaner, at de føre Mennesker sammen, der ere allerbedst tjente med at være milevidt fra hverandre — Hør, Sophie, naar Driversen kommer her, saa er jeg aldrig hjemme.

Sophie.

Ja, godt; naar jeg kun veed det.

(Niels træder ind igjen).

Niels.

Hr. Assessor —

Richardt.

Hvad er der? Hvad vil du?

Niels.

Jeg vilde spurgt, om Audiensen nu skulde begynde.

Richardt

(hastig).

Er der da kommet Nogen?

Niels.

Nei, jeg vilde just sagt Hr. Assessoren, at der er Ingen kommen

Richardt.

Taaskehoved, det behøver du ikke at melde mig.

Niels.

Men nu er Klokken 11.

Richardt.

Ja, der gaaer gjerne en lille halv Time hen, inden Nogen indfinder sig.

Niels.

See, det vidste jeg ikke. Men naar jeg slet ikke skal melde Nogen, var det saa ikke det nemmeste, at jeg dundrede paa Døren, naar den Første kommer; for ellers veed Hr. Assessoren ikke —

Richardt.

Nei, det gaaer ikke an. Du kan heller — lad mig tænke efter . . .

(Lise kommer hurtig ind).

Lise

(til Richardt).

Pigerne fortælle, at der i dette Dieblis er strøm-
met saa Mange ind i Huset, at hele Forstuen er
fuld af Folk.

Richardt

(forngiet).

Birkelig? (Til Sophie). Der kan du see, jeg tog
ikke fejl.

Sophie

(affides).

Det er meget Mere, end jeg havde ventet.

Richardt

(travl).

Saa, saa skynder Jer ind Allesammen! Du, Lise, maa sørge for, at ingen Uvedkommende reuder herind og forstyrer os.

Lise.

Det skal jeg nok.

(Gaaer).

Richardt.

Og du, Niels, passer nu, at hver Gang jeg ringer, lader du En komme ind.

Niels.

Jou, det skal jeg.

(Gaaer).

Richardt

(til Sophie).

Saa, du maa ogsaa gaae ind.

Sophie.

Det følger af sig selv.

Richardt

(tøvende).

Skulde du have stor Vist til at . . . at faae et bedre Begreb om, hvorledes jeg tager mod Folt, saa . . .

Sophie

(hurtig).

Saa kan jeg blive i Kammeret her ved Siden af, og lade Døren staae en lille Smule aaben.

Richardt.

Ja, men naar jeg mærker, at der kommer vigtige Sager under Forhandling, saa maa du undskyld, at jeg lukker Døren.

Sophie.

Ja, bevares! — Tak. Du er dog en rar lille Mand.

(Gaaer).

Richardt

(alene).

Egentlig bør man ikke lade Folk komme strax ind. Det sætter dem altid i en vis respectfuld Spænding, naar de maae vente en god Stund, inden Døren aabnes. Men — ja idag vil jeg dog gjøre en Undtagelse.

(Ringer).

Sjette Scene.

Richardt. Commissionair Ravn. Sophie (skjult).
Siden Niels.

Ravn.

Undskyld, Hr. Assessor, at jeg tager mig den ærbødige Frihed —

Richardt.

Det har Intet at betyde. Det hører til mit Embed. Men — hvad seer jeg! Det er jo vort

gamle Factotum! Lever De endnu? Jeg troede, De var himlet for længe siden.

Ravn.

Undskyld, Hr. Assessor! jeg lever endnu.

Richardt.

Men hvad fører Dem til Helsingør?

Ravn.

Forretninger. Jeg ernærer mig nu som Commissionair og Expeditour.

Richardt.

Saa De kjober og sælger ikke mere gamle Klæder?

Ravn.

Nei, det betaler sig ikke længer. I vore Tider kan et ungt Menneske gaae klædt, som han vil, naar han blot har en Mandarin at hænge over sig.

Richardt.

Nu, det skal være mig kjært, om Deres Stilling er bleven bedre. Jeg kan tænke, De har Commissions-Forretninger for Handlende eller Skibs-Rhedere her paa Stedet. Kan jeg, i min Embedsstilling, være Dem til nogen Nytte, forsaavidt det lader sig forene med Pligt og Samvittighed, saa siig til. Har De maaskee Fordringer paa Toldvæsenet?

Ravn.

Undskyld, Hr. Assessor, jeg har ganske rigtig en Forbring, men — (Tager et Papir op af sin Tegnebog).

Richardt.

Naa, De har en Ansøgning. Ja, den kan De godt levere til mig. Jeg skal, hvis Sagens Omstændigheder tillade det, understøtte den med al min Indskydelse.

Ravn.

Undskyld, Hr. Assessor, jeg har ingen Ansøgning. Det er som sagt en Forbring.

Richardt.

Paa Toldvæsenet?

Ravn.

Nei, undskyld — det er en Forbring paa Dem, Hr. Assessor.

Richardt

(forvirret, idet han glemte at tage Papiret).

Paa mig? Hvad skal det sige?

Ravn.

Den er fra Hoffkræddermester Silbermann, stor til Rest 316 Rdlr. 4 M. 15 f. — og tre Aar gammel.

Richardt.

Tael sagte — jeg veed Bested. (Affides). Ja, det

er Skrædderens Bud! Han traf mig ganske rigtig. Den fordømte Regning! Og nu har min Kone bestemt hørt — Er det da ikke uheldigt! (Til Ravn, tagende ham tilside). Hør, kjære Ven, jeg kan ikke nægte, at denne Regning generer mig i dette Dieblif. De maa see til, for gammelt Bekjendtskabs Skyld, at skaffe mig Hensland nogen Tid. Silbermann og jeg har altid staaet os godt sammen. Han er en honnet Mand, som jeg har Meget tilovers for.

Ravn.

Naar Hr. Assessoren blot har saa Meget tilovers, som der hører til at berigtige denne Regning.

Richardt.

Som sagt, gjør Deres Bedste. Det skal ikke komme an paa en lille Erkjendtlighed.

(Giver ham Penge).

Ravn.

Meget forbunden. Hvad der staaer i min Magt, skal jeg gjøre. Men jeg troer ikke, at Hr. Silbermann dennegang lader sig affpise saa let. Han er meget vred. Han paaastaar, De kan betale, da De jo har faaet Penge med Deres Kone. Han lader Dem vist stevne.

Richardt.

Men De kan forklare ham, at min Stilling ganske rigtig er god, men jeg behøver Tid.

Ravn.

Ja — men Hr. Silbermann kommer selv hertil i en af disse Dage.

Richardt

(affides).

Naa, der gif da den Rigsdaler sloiten til ingen Nytte! (søit). Hvad vil han her i Byen?

Ravn.

Ja, dermed har det en egen Bewandtniß som han sagde. Hr. Silbermann har betroet mig, at han længe har havt et godt Die til Deres Frosken Søster. Fandt han Gehør i denne Sag, saa kunde hans For-
dring maaskee nok beroe eller reent falde bort.

Richardt.

Har han bedet Dem tale om denne Sag?

Ravn.

Undskyld, han har paalagt mig det. Han onskede, at jeg skulde bane ham Veien. Han selv er, som De veed, overmaade undseelig.

Richardt.

Ja, den Sag afhænger jo ikke alene af mig — den beroer meest paa min Søster.

Ravn.

Men tør jeg sige Hr. Silbermann, at Hr.

Assessoren vil understøtte den, saa Meget det staaer til Dem.

Richardt.

Saa, det kan De meget gjerne. (Affides). Maaskee kan jeg paa den Maade vinde Tid. (Spit). Men det følger af sig selv, at en Sag som denne ikke lader sig saa hastig sætte igjennem.

Ravn.

Det forstaaer sig. — Saa vil jeg endnu idag tilskrive Hr. Silbermann denne behagelige Efterretning. — En god Morgen, Hr. Assessor! Undskyld, at jeg har forstyrret Dem.

(Gaaer).

Richardt.

Det gaaer ikke an, at min Kone er i Bærelset ved Siden af. Det maa jeg forpurre. (Gaaer hen til Sidsdøren). Sophie!

(Sophie træder ind).

Sophie.

Var det En, der søgte Noget hos dig?

Richardt.

Du har hørt vor Samtale?

Sophie.

Kun enkelte Ord. — Var det igjen en Contrebande-Historie?

Richardt

(affides).

Godt; hun har ikke hørt Noget. (Høit). Nei, det var det dog ikke. Men det var ellers en meget intricat Toldsag, der vil give mig Meget at tænke paa i disse Dage. — Men hør, Sophie, jeg er bange for, det gaaer ikke an, du er i Siderværrelset. Der kan dog undertiden forekomme Embedshemmeligheder, der betroes mig.

Sophie.

Jeg vil ogsaa helst gaae ud nu. (Affides). I Gjæld maa min lille Mand ikke være. Min Svoger maa komme mig tilhjælp. (Høit). Jeg gaaer nu ind i mit eget Værelse og klæder mig paa.

(Niels træder ind).

Richardt

(til Sophie).

Ja, gjør det, og sørg for, at Lise og Folkene blive i Værelserne til Gaarden, saa at de ikke kunne høre Noget.

(Sophie gaaer ind).

Richardt

(til Niels).

Hvad vil nu du igjen?

Niels.

Hr. Assessoren maa ikke blive vred. Der er En derude, som jeg har saa ondt ved at styre. Han

vil ind, og det er ikke hans Tour. Der er en Madame, jeg vil sige Frue, der skulde først.

Richardt.

Men det tillader du ham ikke.

Niels.

Men han er saa kraskest, og han siger nu, han har saa vigtige Sager at afgjøre med Assessoren, og saa har han snakket godt for Madamen, eller nu Fruen, skulde jeg sige; og hun var nu saa meget galant, og sa'e ja, han maatte gjerne gaae først. Men nu veed jeg ikke, om jeg tør; for stricte er det jo mod Reglementet.

Richardt.

Naar Damen selv tillader det, saa er det en anden Sag. Men ellers gif det ikke an.

Niels.

Nei, jeg skal nok holde dem strapt.

(Gaaer).

Richardt.

Hvem kan det være, der har saa vigtige Ting at tale med mig om? Ja, i mit Embed kan der jo foreskalde saa Meget, der er magtpaaliggende. (Idet han ringer). Det er ellers bedst, at han seer mig fordybet i mit Arbeid, saa . . . saa har han meer Respekt for min Tid.

(Sætter sig hen ved Bordet og blader i nogle Papirer).

Syvende Scene.

Richardt. Jens Driversen.

Driversen

(med uordentligt Toilette og forsviret Udseende og Gang, træder ind og bliver staaende foran Richardt).

Men Richardt! See dog for Fanden iveiret!
Du veed ikke, hvem der staaer her.

Richardt

(seer op og rejser sig forstræffet).

Jens Driversen! — Du her!

Driversen.

Ja, naturligtvis. Jeg har længe været dig en
Besit skyldig for at gratulere dig i din nygifte
Stand. Men bliv ikke vred, jeg har min Sjæl ikke
funnet komme for.

Richardt

(affides).

Aa, Gud give, han var bleven, hvor han var!

Driversen.

Du veed, jeg har mange Bekjendte, og som jeg
ikke tør forsomme. Men de ere nu spredte ad i alle
Dele af Landet, som Præster, juridiske Embedsmænd,
Godseiere og deslige. For nu at overkomme al det
Slid og Slæb har jeg inddeelt vore Provindser efter
Mansns Kort og gjør hver Sommer min Rundreise

derefter. Saar holder jeg ved den nordøstlige Part af Sjælland. Jeg begyndte med Amager, gik op langs Strandveien, og er nu arriveret til Helsingør. Men herfra slipper jeg nok ikke saa snart.

Richardt.

Du tænker virkelig paa at blive her i længere Tid?

Driverjen.

Sandsynligviis. Men hør du, giv mig en Stol. Oprigtig talt, jeg er allerede lidt strabadseret idag. Det er nogle fordomte Værtshuse, I har her i Byen. Barerne, man faaer, ere jo ordentlig gode. Jeg havde tænkt at øve mig i Afholdenhed hos Jer. Men saadan en udmærket Snaps de gav mig imorges! Man maa jo strax tage en til.

Richardt.

Den Nødvendighed kan jeg ikke indsee. I vor Alder kan man nok styre sin Lyst; og jeg troer, du havde godt af . . .

Driverjen.

Bær du kun rolig. Jeg er gaaet ind i et engelsk Maadeholds-Selskab. Der er alle de stærke Drikke opregnede, der forbydes. Dansk Kornbrændeviin er ikke deriblandt, og Portviin og Madeira tillades udtryffeligt. Hertil holder jeg mig, og har min Samvittighed fri. — (Seer sig om). Men er du gal, Richardt!

Der staaer jo et opdæffet Frokostbord! Lad os faae det Bord herhen. Na, hjælp mig, saa er du velsignet!

Richardt

(forlegen).

Kjære Ven . . . jeg maa virkelig bede dig undskyldte . . .

Driverjen.

Er her Noget at undskyldte? Det er jo lutter udsøgte Sager. Sikken Ost! Sikken Skinke! — Na nei, kom kun, og gjør ingen Complimenter!

Richardt.

Men, saa kjært det vilde være mig at beværte dig, saa er det mig dog nu i dette Dieblif . . .

Driverjen.

Det er snart expederet. I saadanne Ting har jeg Ovelse. Kom kun!

Richardt

(affides).

Er det ikke til at blive fortvivlet over! (I det han gaaer hen til Frokostbordet). Seer han Portvinen, saa faaer jeg ham aldrig herfra. (Stjuler hemmelig Glasen paa sit Skriverbord mellem nogle Papirer).

Driverjen

(efterat Richardt har hjulpet ham med at flytte Bordet).

Tak skal du have. Nu kan Morten hjælpe sig selv. (Sætter sig hen og begynder at spise). Kan du huske de

Frokoster, I aad hos mig paa Regensen, naar jeg fik Proviant hjemmefra? Ja, det var lykkelige Tider! Jeg drikker undertiden Ol om Formiddagen, spiser Rugbrød og jydsk Ost og ryger Tonnenboier, bare for at faae Grindringer fra Regensen. — Kom, Richardt, sæt dig hos mig og drik et Glas til Grindring om de gamle Dage. — Hvad har du der — (tager Flaften fra Skriverbordet). Bliv ikke vred, jeg har det paa Haandelaget, som Lommethvene.

Richardt

(affides).

Ja, nu er den leveret!

Driverjen.

Det er Portviin — ja, den tør jeg drikke. Din Skaal, Bro'er! (Dritter). Jeg kan ellers godt lide, at Binen staaer paa dit Arbeidsbord, midt iblandt dine Toldlister. Opposita, juxta se posita, magis illucescunt. — Naa, drik med, og sæt dog for Fanden ikke det Ansigt op! Hvad er det for store Anslag, du gaaer frugtømmelig med i denne Tid! Du seer jo saa mystisk ud som den trojanske Hest.

Richardt.

Reent ud sagt, kjære Ven, saa har du truffet et meget uheldigt Dieblif. Jeg har fuldt op af Forretninger; derude venter Folk, der vil tale med mig.

Driverjen.

Naa, lad de Lomler vente! Nu sidder du jo godt

i'et, og kan give dem en god Dag. Du er æret og anseet — ja, der var En i Kjøbenhavn, der fortalte, du havde faaet Rang med kongelige Gadecommis-
sairer — er det sandt?

Richardt.

Jeg maa tilstaae, det er meget besynderligt af dig, ikke blot at forstyrre mig nu, du seer mig saa occuperet, men ovenikjøbet at bruge fornærmende . . .

Driverjen.

Hvishvas! Blandt gamle Kammerater regnes det ikke saa noie. Vær ikke saa treven! Hør, du skal min Salighed sætte dig hos mig, før gaaer jeg ikke fra Stedet, om jeg saa skal blive til den dybe Nat. Hører du, Richardt! Du kjender mig.

Richardt

(affides).

Ja, jeg kjender ham — han holder Ord. (Høit, sættende sig). Naa da — men jeg har sagt dig, der venter Folk paa mig —

Driverjen.

Lad dem vente! — Et Glas med din Ven!

Richardt.

Nei, drikke Wiin nu kan jeg ikke.

Driverjen.

Hvad, du vil ikke drikke?

(Singer:)

Kors, utan glas du ser ut, din kanalje,
 Som ett rankigt skepp på böljan utan flagg,
 Utan kompas och i brusande svalje,
 Strandadt, plundradt, fullt af fattigdom och
 agg*) o. s. v.

Richardt

(der vil afbryde ham).

Men er du forrykt — man horer det derude.
 — Stille, der kommer Nogen . . . (Affides). Min Kone!
 (Vil reise sig).

Driverjen.

Du skal blive siddende!

Ottende Scene.

De Forrige. Sophie.

Sophie

(paafladt til at gaae ud).

Om Forladelse . . . jeg troede, du var alene —
 jeg troede, det var dig, der sang.

Driverjen

(springer op; til Richardt).

Din Kone, iffe sandt? — Naadige Frue, med
 dette Glas hilser jeg paa Dem i Deres Huus, og

*) Fredm. Ep. Nr. 32.

lykønsker Dem til Deres Ægteskab. (Drikker). Og tillad nu, at jeg forestiller mig for Dem. Mit Navn har jeg allerede imorges havt den Ære at nævne for Dem. Af Fødsel er jeg Sjællænder, af borgerlig Stilling pensioneret Billardspiller.

Sophie.

Pensioneret?

Driverjen.

Pensioneret. — Til mine faa Fortjenester hører, at jeg er en mangeaarig Ven af Deres Mand.

Sophie.

Hos mig er det i det mindste en god Anbefaling.

Driverjen.

Det er mig fjært at høre. Deres Mand og jeg, tør jeg nok sige, har levet et muntert Ungdomsliv sammen, spiret og sværmet, mens Blodet endnu rullede hurtigt og varmt i Aarerne, og man havde en heel Fremtid at bære paa. Kjøbenhavns Bægtere vare lige saa lidt sikke for os som Kjøbenhavns Skomagere og Skræddere. Men, man er ung, man har Mod, Credit, og man gjør Gjæld, man gjør lystige Streger.

Sophie

(affides til Richardt).

Det er jo interessante Oplysninger.

Richardt

(affidés).

Na, hvor vil du troe . . .

Sophie.

Ja, min Mand har tidt fortalt mig om det lystige Liv, han har ført i sine unge Dage, han, Møller og andre gode Venner. Ikke sandt, Richardt?

Richardt

(tvungen).

Ja — hahaha! Det var jo en munter Tid.

Sophie.

Han er slet ikke saa streng i det Kapitel, og holder endnu af lystige Commersbrødre.

Richardt

(affidés).

So, jeg sidder godt i Klemme.

Sophie

(til Driverjen).

De kunde fortælle mig lidt Mere om Deres Ungdoms-Optøier.

Driverjen.

Raadige Frue, der er ikke Meget at fortælle om. Det er Skummet af Livets Champagne, der begejstrer under Nydelsen, men ingen Spor efterlader. Nu er den Tid forbi. Deres Mand og jeg skiltes. Han

gik en fornuftig, borgerlig Carriere, jeg gik bag af Dandsen. Han frelst Resten af sine Midler i en anstændig Stilling; jeg havde det Uheld at sætte mine Midler til i vaade Varer.

Sophie.

Ja, det var uheldigt.

Driverjen.

Min Hoved-Ulykke var en daarlig Vogt og feile Slutninger.

Sophie.

Saa?

Driverjen.

Naar jeg eiede 100 Rigsdaler og gjorde Gjæld for 500, saa forstod jeg ikke, at den naturligste Slutning af denne Ballance var en allerhelvedes Underballance. Jeg sluttede saa længe galt, til Dyrigheden lod mig lære Slutninger i Slutteriet. Det er det Sted, hvor man lærer Vogt paa offentlig Bekostning.

Sophie.

Men tillad —

Richardt

(affides).

Du skulde heller gaae, Sophie. Vi blive aldrig af med ham.

Sophie

(affibes).

Nu gaaer jeg. (Høit). Er Hr. Driversen ikke gift?

Driversen.

Hidtil har jeg ikke bragt det videre end til at være forlovet, og det var jeg endda kun i 14 Dage.

Sophie.

I 14 Dage! Hvor kom det?

Driversen.

Det var en ung, smuk og fattig Pige, jeg havde valgt. Jeg bildte mig ind, hun kunde være til min Lykke, være for mig det samme, som De, naadige Frue, uden Tvivl er for Deres Mand.

Sophie

(neier).

Jeg takker.

Driversen.

Men uheldigviis tilfaldt der min Kjæreste og hele hendes Familie uventet en meget stor Arv, og den gjorde en stor Forandring.

Sophie.

Hun slog dog vel ikke op med Dem, fordi hun var bleven rig?

Driversen.

Paa ingen Maade; hun var en velopdragen

Pige. Men da den store Arv kom, saa opdagede man med Gæt i Familien, at de Alle havde forregnet sig næsten syv Aar i deres Alder. En gammel Pebersvend fik ud, at han høiest kunde være nogle og fyrgetyve Aar; en Tante, vi Alle antog for 35 Aar gammel, løselig talt, opdagede nu, at hun kunde ikke være ældre end 27 eller 28 Aar, og altsaa meget godt tænke paa at gifte sig med Pebersvenden; og, det Allermærkeligste, en lille Pige paa 6 Aar, indsaae Alle, kunde slet ikke være født endnu; hun kunde først komme til Verden næste Aar.

Sophie.

Aa, nu har jeg hørt det før!

Driverjen.

Ja, det var et uventet Held, min naadige Fruel! Den lille Piges Forældre havde hidtil ikke havt Raad til at gifte sig; nu kunde hun komme ægtefødt til Verden.

Richardt

(affides).

Vad det nu være nok, Sophie!

Sophie.

Strax. (Til Driverjen). Men Deres Kjæreste?

Driverjen.

Hun blev naturligtviis nødt til at slaae op med mig. Familien erklærede, at hun var meget for ung

til at forloves. Vi havde hidtil anseet hende for at være en 18 Aar gammel. Nu, kunde jeg selv indsee, maatte hun være knap 11 Aar.

Sophie.

Aa, hvilket Indfald! — Blev hun da siddende 7 Aar til?

Driverjen.

Nei, hun blev rigtignok Aaret derpaa gift med en rig Hofsefræmmer.

Sophie.

Men det forekommer mig . . .

Richardt

(affides til hende).

Huſt dog paa, hvor lidt Tid jeg har.

Sophie.

Ja, ſtrax, min Ven. (Til Driverjen). Men det forekommer mig, De bærer endnu en Forlovelſesring.

Driverjen.

Ja, det er ſandt — det er en lille Svaghed af mig, ſom vi Menneſter ere underkaſtede. Jeg holdt meget af denne Pige — og, ſandt at ſige, forſaldt jeg efter den Tid; og jeg bærer nu Ringen, ſom — nu ſom Maurerne i Afrika endnu den Dag idag gjemme paa Nøglerne til de Paladſer, deres Forfædre eiede i Granáda, inden de bleve fordrevne derfra.

Naar man er ung og deilig som De, naadige Frue, og føiet af Lykken, saa kan man ikke sætte sig ind i deslige Griller og Indfald.

Sophie

(deeltagende).

Na jo, det kan jeg dog nok.

Driverfen

(gaaer hen til Bordet og stænker i et Glas).

Tillad mig at drikke et Glas til Erindring om den skønne Sommerbolig, jeg engang besad, og hvorfra jeg blev fordreven. (Drikker). Det er en fortræffelig Viin! — Hør, Richardt, skal vi ikke have os engang en Aften en af vore gamle Calaser, et Kvald med fuld Besætning af Punscheboller og Glaser, men lad det blandt Andet være af denne Viin.

Richardt.

Men du er jo i et Maadeholds-Selskab.

Driverfen.

Saa melder jeg mig ud for den Aften. — Jeg har seet Møller her i Byen, lad ham være med; og den stribenede Lieutenant Hassing, han ligger jo paa Kronborg; og —

Richardt.

Ja, kjære Ven, det er godt nok; men hverken mine Forretninger eller min Lyst tillade mig nu . . .

Driverjen.

Na jo vist — du har godt af engang imellem at ryste Støvet af dig og rense dig for dine Embeds-Pedanterier.

Richardt.

Ja, du har god Forstand paa Embeder.

Driverjen.

Har jeg ikke Ret, naadige Frue?

Sophie.

Jeg har ikke den ringeste Erfaring i, hvad der angaaer et saadant Selskab eller Knald, som De taler om.

Driverjen.

Det er en fortræffelig Sag — De kan troe mig. Man bader sig for at vaske sig reen. Men et saadant godt Drickelag, det er et indvortes Bad. Deres Mand — med al Agtelse for hans Stilling — han fører et Philisterliv. Det gaaer ham som de stillestaaende Bande i Stadsgravene. Der lægger sig aandelig Andemad paa hans Sjæl. Der maa en frisk Luftning, en god Nordenstrøm til, for at feie den bort, med andre Ord, en stor straalende Com-potation. — Hør du, Richardt, den smaa Bunkeslob ta'er vi med — han kom med mig paa Dampskibet — du veed nok ham, der i Kjøbenhavn rendte gal efter hvert Skjort. Jeg skal fortælle dig en hypperlig Historie om ham.

Richardt

(affides).

Ja, gaae nu ind, Sophie! Jeg kjender hans Historier.

Sophie

(affides til ham).

Na, han er saa morsom. Hans Historier er' vel ikke saa flemme, og vi er' jo her mellem os.

Driverfen.

Kan du endnu huske den smukke, lille Flora Læssén, hun, der var saa tam og søielig, og som jeg derfor pleiede at kalde Bomfru Gelasén.

Richardt

(affides)

Du gaaer, Sophie!

Sophie

(affides).

Hahaha! Ja, han er farlig! (Høit, neiende). Hr. Driverfen, jeg har den Ære at anbefale mig.

Driverfen.

Vil min naadige Frue allerede gaae? Min Historie er snart fortalt.

Sophie.

Ja, Tak! men just derfor. Tjenerinde!

(Gaaer, ad Hoveddøren).

Driverfen.

Naa, saa lad mig fortælle dig —

Richardt

(opirret).

Spar dine Historier! Du maa skamme dig over at komme med dine Kro-Fortællinger i et honnet Fruentimmers Nærværelse.

Driverfen.

Naa, gaaer nu Møllen i Bagvande!

Richardt.

Ja, jeg er nødt til at sige dig reent ud, at din Opførsel ikke passer i mit Huus, og at din Nærværelse er mig, mildest talt, ubeleilig.

Driverfen.

Du er, mildest talt, en Hansqvast. Mine Historier ere classiske. Min Opførsel er, som den skal være, og kunde være normal for en complet Cavalier. Men jeg kan gjerne gaae. Med din Frokost er jeg færdig, og jeg vil ud nu og see mig om i Verden. Altsaa, à revoir! — Ja, det er sandt, jeg har endnu en lille Historie at fortælle dig, som din fine Delicatesse maaskee bedre kan taale at høre. I denne Tid har jeg i Kjøbenhavn et Par Gange været ude paa Hospitalet og besøgt den halte Nørregaard. Der traf jeg din forrige Kjæreste, den fjønne Caroline.

Richardt.

Caroline Svendsen?

Driverjen.

Netop. Hun er falden i andre Hænder siden din Tid, og Lyffen har været den stakkels Pige contrair.

Richardt

(urolig).

Nu, hvad vil du fortælle om hende?

Driverjen.

Hun døde i forrige Uge, og har bedet mig hilse dig.

Richardt.

Saa? — Ja, jeg har handlet mod hende, saa jeg kan forsvare det.

Driverjen.

Det maa du jo selv vide bedst. — Hør nu, Richardt, det kan nok være, jeg reiser endnu iaften. Jeg vil besøge en rig Godseier i Nærheden af Frederiksborg; det er ham, der nu staaer for Touren. Kommer man til et saadant Sted tilfods eller med en Halvekudst, saa er man ikke æstimeret. Man maa enten komme i sin egen Vogn eller med Extra-Befordring.

Richardt.

Ja, saa gjør det.

Driverjen.

Men det er fordømt, jeg har ladet min Tegne-

bog ligge i Kabinetten paa Dampskibet, og har nu, saa at sige, ikke en Skilling paa mig. Har du ikke en enkelt Femdalers-Lap ved Haanden?

Richardt

(affibes).

Ja, det tænkte jeg nok! (Høit). Jeg nægter ikke, at for Diebliffet er jeg selv i Forlegenhed.

Driverjen.

Saa? Det var uheldigt. (Sætter sig igjen). Ja, hvad gjør jeg saa? Jeg maa blive her, indtil jeg faaer min Tegnebog igjen.

Richardt

(forstræffet).

Her?

Driverjen.

Ja, Dampskibet kommer jo imorgen, og du kan jo ikke være bekjendt at lade mig ligge paa Gaden. Naar du blot har et Bærelse for inat med Seng og Tilbehør — ja, et godt Glas Toddi, inden jeg gaaer tilfjængs, er jeg rigtignok vant til.

Richardt

(affibes).

Hos mig? Nei, det gaaer ikke an! (Høit). Hvis din Forlegenhed virkelig er saa stor, og du ellers ingen Udvei veed . . .

Driversen.

Nei, — jeg tænkte at kunne laane disse 5 Daler hos Bunkeslod, da han i det Samme spurgte mig, om jeg kunde forstrække ham med 3 Mark; saa indseer du selv . . .

Richardt

(idet han giver ham en Femdalersjeddél).

Saa, jeg vil gjerne hjælpe dig — og naar du troer, at du snart kan lade mig faae dem igjen —

Driversen.

Det kan du stole paa. (Staaer op). Naa, saa lev vel, og lad mig see, du retter lidt paa det Hundeliv, du fører.

Richardt.

Hvor kan jeg i min Stilling!

Driversen.

Fanden ivold med din Stilling! Den fører dig lige luft ind i Spæthøkerkvarteret. Men det hjælper nok ikke at snakke for dig. Adios! (Standsende). Du vil ikke give et Gilde iaften i Anledning af min Nærværelse i Helsingør?

Richardt.

Det kan jeg paa ingen Maade.

Driversen.

Ikke? (Sætter hatten paa). Du har engang været en brav Karl. Men nu er du, Fanden skal ta'e

mig, en Philister, ein eingefleischter Philister, som den fordrufne Göttinger-Student kaldte det. Heraus mit dem Philister! — Adios, Richardt! Tak for de fem Rigsdaler, du har laant mig. Men mig seer du aldrig mere!

(Gaaer).

Richardt.

Ja, jeg vidste det forud. Naar man laaner ham Penge, saa seer man ham aldrig mere; og det er endda en Lykke, man kan slippe ham paa den Maade. Men den Tid, han har spildt mig! Og Stuen derude er fuld af Folk, der vil tale med mig. Ja, Gud skal vide, om jeg over al den Støihøi er istand til at modtage Nogen i Forretninger; og det er ovenikjøbet en Dame, der nu kommer. Jeg maa stole paa min Routine.

(Ringer).

Niende Scene.

Richardt. Madam Stabel. Siden Sophie.

Mad. Stabel.

Deres Høivelbaarenhed tager mig ikke min Dristighed ilde op.

Richardt.

Vær saa god. De skal ikke staae ved Døren. Træd kun nærmere.

Mad. Stabel.

Det er en altfor stor Ære, Deres Høivelbaarenhed.

Richardt.

Jungenlunde. Det hører til mine Embedspligter at tale med Enhver, der henvender sig til mig. — Hvad har De der?

Mad. Stabel.

Det er en allerunderdanigst Ansøgning, Deres Høivelbaarenhed, og nogle Attester.

Richardt.

En Ansøgning? (Sætter en Stol hen til hende). Vær af den Godhed, tag Plads. (Sætter sig hos hende). Tør jeg udbede mig Deres ærede Navn?

Mad. Stabel.

Thrine Stabel, Kleinsmede-Madame.

Richardt.

Om — naa! De er ikke her fra Byen?

Mad. Stabel.

Nei, Deres Høivelbaarenhed, jeg boer i Rjøbenhavn.

Richardt.

Er De Enke?

Mad. Stabel.

Jo, Deres Høivelbaarenhed — det vil sige, min stakkels Mand har længe ligget syg og kan hverken leve eller døe.

Richardt.

Var han maaskee i forrige Dage ansat ved Toldvæsenet i Kjøbenhavn?

Mad. Stabel.

Jo, Deres Høivelbaarenhed, — det vil sige, han var ansat ved Brandvæsenet, og var meget respecteret. Han besørgede Vagter for Betaling. De har vist seet ham staae udenfor Brandmajoren; han tog sig saa godt ud. Men nu, da han har ligget i lang Tid af Gigt og anden Daarlighed, nu er han sat aldeles tilbage.

Richardt.

Men søger De da Noget hos Toldvæsenet?

Mad. Stabel.

Jo, Deres Høivelbaarenhed — det vil sige, i min Forsatning er jeg nødt til at søge overalt, hvor jeg kan komme til.

Richardt.

Saa, maa jeg see Deres Ansøgning og Attesterne. (Væser). „Undertegnede vover i sin betrængte Stilling at henvende sig til ædelmodige Mennesker, som Gud har givet Gode, med en Anmodning om en liden

Understøttelse . . . (Springer op; affides). Et Tiggerbrev! Et gemeent, lumpent Tiggerbrev! Nej, jeg troer, min onde Stjerne har idag skaffet mig al Verdens Plattenlagere og Dagthve paa Halsen. (Gist). Ja, min gode Kone, jeg seer mig desværre ikke istand til at hjælpe Dem. Der henvender sig saa Mange til mig . . .

Mad. Stabel.

Aa, Deres Høivelbaarenhed, De har et saa godt Navn for Deres ædelmodige Hjerte, De hjælper mig nok med Lidt, om det ogsaa var nok saa Lidt. Jeg er saa godt som Enke, for min Mand han duer nu til Intet; jeg sidder med mange Børn, og har saa ondt ved at slaae mig igjennem. Min lille Edvard har jeg gudsfeelor faaet i Jorden ved godgjørende Menneffers Bistand. Men nu skulde min ældste Søn snart staae til Confirmation, og det er saa svært for mig. Jeg vilde saa gjerne, han skulde være pæn og net paa en saa høitidelig Dag. Lidt har jeg allerede skrabet sammen. En fort Kjole til ham har jeg efter min Mand; en ædelmodig Dame har givet ham en ny Vest, og fem unge Frøkener har studt sammen til et Par Buxer. Nu mangler han blot til en Hat; for Deres Høivelbaarenhed veed, man kan ikke staae med en Kaffjet.

Richardt.

Jo, det troer jeg dog nok, man kan.

Mad. Stabel.

Ja, men han har heller ingen Kaffet.

Richardt

(affides)

Der hjælper Intet for. Vil jeg af med hende, saa maa jeg give hende Noget. (Gæit, givende hende Penge). Hvis De kan være tjent med en Daler —

Mad. Stabel.

Tusind Tak, og Gud velsigne Deres Høivelbaarenhed, og skaffe Dem mange glade Dage, og gjøre Dem og alle Deres lyffelige.

Richardt.

Tak! Tak! (Da hun bliver staaende). Ja, min Tid er knap. Hvis der Intet ellers er, De vil mig, saa —

Mad. Stabel.

Jo, der var jo rigtignok en Sag, jeg skulde tale om — og jeg maa bede Dem meget om ikke at tage mig det ilde op.

Richardt.

Hvad er det for en Sag?

Mad. Stabel.

Naar det ikke var saa magtpaaliggende, skulde jeg vist ikke plage Deres Høivelbaarenhed dermed.

Richardt.

Nu, hvad er det?

Mad. Stabel.

Deres Høivelbaarenhed har vel ikke glemt min
stakkels Søsterdatter, Caroline Svendsen.

Richardt.

Var hun Deres Søsterdatter?

Mad. Stabel.

Det veed Gud, hun var. Og nu er hun i for-
rige Ilge død paa Hospitalet.

Richardt.

Desværre, det har jeg hørt.

Mad. Stabel.

Caroline var jo ikke ganske, som hun skulde være.

Richardt.

Nei, deri har De Ret. Havde hendes Opførsel
været anderledes, saa havde jeg aldrig forladt hende,
og hun var maaske nu min Kone.

Mad. Stabel.

Saa, jeg har ofte nok formanet hende og fore-
stillet hende, hvad det Levnet vilde føre til. Men det
havde hun hverken Dine eller Øren for.

Richardt.

Nu da?

(Her træder Sophie, paaklædt som i forrige Scene, ubemærket ind fra Hoveddøren).

Mad. Stabel.

Som De veed, har min Søsterdatter efterladt et Barn — det er Deres Høivelbaarenheds Barn.

Sophie

(affides).

Hans Barn?

(Træder i Skjul bag Skjarmbrædt's Hjørnen tilhøre).

Richardt.

Hm! — Og hvad saa videre?

Mad. Stabel.

Det har hidtil været i Kost hos mig, og jeg har pleiet den lille Orm som en Moder. Det er den deiligste lille Pige, man vil see for sine Dine, og Deres Høivelbaarenheds udtrykte Billede.

Richardt.

Ja, hvorfor fortæller De mig alt dette? Jeg har jo hidtil hver Maaned sendt Barnets Moder Kostpenge til dets Underhold, og jeg vil haabe, de ere blevne anvendte dertil.

Mad. Stabel.

Hver Skilling er bleven anvendt dertil. I dette Punkt var Caroline meget samvittighedsfuld.

Richardt.

Nu, De begriber vel, jeg vil blive ved med denne Understøttelse som hidtil.

Mad. Stabel.

Ja — men Tiderne ere saa besværlige. For den Betaling kan jeg ikke beholde den Lille.

Richardt.

Da blev dog den Betaling, jeg giver, dengang anseet for meer end sædvanlig.

Mad. Stabel.

Gud bevares — herpaa har jeg ikke det mindste at sige. Men nu, da mine Kaar ere saa smaa, falder det mig for vanskeligt. Jeg har derfor taget mig den underdanige Frihed at føre den Lille med mig for at erfare Deres Høivelbaarenheds Bestemmelse.

Richardt.

Men er De ikke ret flog? Bringe Barnet til mig! De har det dog vel aldrig derude?

Mad. Stabel.

Nei, bevares! Jeg lod det blive hos en honnet Kone, jeg kjender her i Byen.

Richardt.

Ja, det gaaer ikke an — jeg kan ikke tage mod det . . . det kan De jo selv indsee. De maa tage

det med Dem igjen, og det saa snart som muligt. Jeg er ikke tjent med, at der her i Byen kommer Historier ud om mig.

Mad. Stabel.

Paa mig kan Deres Hoivelbaarenhed stole. Jeg er saa taus som en Muur.

Richardt.

Nu, saa tael da: hvad er det, De forlanger?

Mad. Stabel.

Saa, under mine nuværende Omstændigheder, og da Opholdet i Kjøbenhavn er saa dyrt, maatte jeg i det mindste betinge mig den dobbelte Betaling.

Richardt.

Det er en urimelig Fordring!

Mad. Stabel.

Saa, vil De heller beholde Barnet her og sætte det i Kost etsteds her i Byen, saa faaer De det maaskee lidt billigere, skjøndt ikke meget.

Richardt.

Nei, lad det saa kun blive hos Dem — De behandler det jo godt; og jeg vil da indtil Videre give Dem den Sum, De forlanger.

Mad. Stabel.

Tusind Tak, og Gud velsigne Deres Høivelbaarenhed, og skaffe Dem mange glade Dage, og gjøre Dem og alle Deres lykkelige.

Sophie

(affides, idet hun træder frem for Stjærnbrædtet).

Med den Madame maa jeg tale.

(Gaaer ubemærket ud, ad Hoved-Indgangen).

Richardt

(da Madame Stabel bliver staaende).

Ja, jeg formoder, De vil mig Intet mere.

Mad. Stabel.

Nei, men Deres Høivelbaarenhed vil indsee, at jeg har havt mange Udgifter med at føre mig og den Lille hertil paa Dampskibet, og med Opholdet her i Byen —

Richardt.

Sm — nu, det skal jeg tænke paa.

Mad. Stabel.

Og at det ogsaa vil falde mig bekvæmligt at komme hjem igjen imorgen.

Richardt.

Sm — ja, see op til mig imorgen tidlig, inden Dampskibet gaaer, saa skal jeg nok tilfredsstille Dem. Nu har jeg virkelig ikke Tid.

Mad. Stabel.

Og Deres Høivelbaarenhed vil da tillige tænke paa Tid til smaa Nødvendigheder og hvad der i et ordentligt Huns behøves til Barnets Reenlighed og saa meget Andet.

Richardt.

Som sagt, imorgen tidlig.

Mad. Stabel.

Imorgen tidlig? Tusind Tak, og Gud velsigne Deres Høivelbaarenhed, og skaffe Dem mange glade Dage, og gøre Dem og alle Deres lykkelige. — En god Morgen!

(Gaaer).

Richardt.

Nei, det er ikke til at holde ud! Den ene Plage er værre end den anden. Jeg tvivler paa, at jeg nu er i stand til at tale med Nogen. I det mindste maa jeg have lidt Pusterum for at komme mig. Jeg vil kalde paa Niels.

(Da han nærmer sig Døren, rives den op, og Laurits Johansen træder ind paa en brutal Maade).

Tiende Scene.

Richardt. Kjøbmand Laurits Johansen.

Richardt

(farer forstrækket tilbage).

Laurits Johansen!

Johansen.

Beg maa tilstaae, det er skammeligt, saa længe man maa vente, inden man kan faae Dem i Tale. Men det skal nok være saa fornemt. En Mand som De behøver ikke at gjøre Complimenter. Han kan lade Folk staae udenfor sin Dør som Hunde, mens han selv har Frokoster og Svirekammerater hos sig, og klinker og gjør sig lystig. Han kan føre sine Medborgere i Ulykke, og behøver ikke at aflægge en Kjæst Regnskab derfor.

Richardt.

Hr. Johansen — det Sprog, De fører — jeg maa sige Dem . . .

Johansen.

De har Jugenting at sige mig. Jeg vil sige Dem, at hidtil har man Gudsfeelov anseet det for en Kjæltringstreg at skaffe sig Gevinst ved at være Angiver.

Richardt.

Hvis det er mig, De sigter til, saa maa jeg protestere . . .

Johansen.

Na, leg nu ikke Fremmed og lad, som De ikke veed af Noget! Er det maaskee ikke Dem, der har angivet de Barer, jeg har ført ind, sat min Formue paa Spil og bragt mit Navn i Miscredit?

Richardt.

Det maa De forlade mig. Factum er, at De har villet føre Contrebande ind, og at De er bleven greben deri. Men De kan aldeles ikke vide, hvem der har angivet Dem.

Johansen.

Jo, saa min Salighed er det Dem; det har jeg fra en sikker Haand, og det hjælper Dem ikke, at De nægter.

Richardt

(affides).

Ja, det er Møller, der har røbet mig. (Gøit). Jeg skylder Dem ikke Regnskab derfor. Hvis det er som De siger, saa er det skeet i Medfør af min Embedspligt.

Johansen.

Na, Embedspligt! Deres Formænd vidste ogsaa, hvad Pligt var. Men det var honnette Folk, som man kunde tale tilrette. De derimod, De er hoven, min Fa'er, og bilder Dem ind, at De skal gjøre Dem saa vigtig. Men det gjælder ikke hos os, min Fa'er; og derfor skal De ha'e Prøgl, min Fa'er — og det er just derfor, jeg er kommen.

Richardt

(retirerer bag Bordet)

Hvordan? De vil overfalde mig! Jeg er ikke sikker i min egen Stue! (Raaber). Niels!

Johansen.

Nei, det kan De spare! Saa dum er jeg heller ikke. Deres Karl har tjent mig før og er først nylig kommen til Dem. Ham har jeg faaet bort, og der er Ingen derude.

Richardt

(affides).

Og jeg er alene! — jeg har selv sendt Alle fra mig!

Johansen.

De har altid nægtet Dem hjemme for mig. Men idag giver De jo Audiens i Embeds-Sager, har man sagt mig; saa kan De nok tage mod en Dragt Brygl, og den skal De faae —

Richardt.

Til Hjælp! Er der Ingen her?

(De begynde at brydes, da Møller styrter ind).

Ellevte Scene.

De Forrige. Møller.

Møller.

Hvad er her paaferde?

Richardt.

Jeg overfaldes —

Møller

(til Johansen).

Afveien med den Haand! Hvor tør De vove —

Johansen

(der har sluppet Richardt).

Skjød De Dem selv! Hvad vedkommer den
Sag Dem?

Møller.

Det skal jeg vise Dem. Naar De nu ikke dyer
Dem, skal De sandt for Herren ligge udenfor Døren,
inden De veed et Ord deraf. Oversalde en Mand i
hans Huus — hvor har man hørt det før!

Johansen.

Na jo, det har man dog. Naar en Mand gaaer
hen og angiver Barer, hvori min halve Formue
stikker —

Møller.

Det skal De først bevise, at han har gjort.

Johansen.

Ja, Vidner kan jeg ikke bringe. Men at jeg
veed det, kan De stole paa.

Møller.

Saa? Og om det nu var mig, der har an-
givet Dem?

Johansen.

Var det Dem?

Møller.

Ja, det var. Det bryder jeg mig slet ikke om at lade Dem vide.

Richardt

(affides til Møller).

Men, Møller, hvor kan du sige —

Møller

(affides).

Lad kun mig —

Johansen.

Dem var det? Da maa jeg sige Dem, Hr. Møller, at det er slet ikke smukt handlet af Dem. Nei, Hr. Møller, det er skammeligt handlet, ja reent ud sagt, det er lumpent. Harde det været Assessoren, saa kunde man dog undskyldte det med hans Stilling som Told-Controleur. Men naar De angiver en Sag, som slet ikke vedkommer Dem . . .

Møller.

Ja, hvem siger, den vedkommer mig ikke? Det er enhver god Borgers Pligt at forhindre en Lov-Overtrædelse. Jeg har nu ikke lyst til at see rolig paa, at enten De eller nogen Anden snyder Staten for de Indtægter, der tilkommer den, og at De saa bagefter undersælger andre Kjøbmænd, der ikke ere tilbuds at gjøre Deres Kneb og Knuder.

Jo hanſen.

Ja, hvor Uretten ligger, den Sag ſkal der fiſt dømmes i. Men De kan aldrig forſvare Deres Handlemaade; det ſkal hele Byen give mig Ret i. Men jeg ſkal huſte Dem det, Hr. Møller; De ſkal ſnart høre fra mig, Hr. Møller! Folk ſkal lære Dem at kjende og vogte ſig for Dem ſom for et ſkadeligt Kryb.

(Gaaer).

Richardt.

Men, kjære Ven, hvor falder du paa at give dig ſelv Skylden for denne Angivelse. Du kan jo nok omtrent vide, fra hvem den kommer.

Møller.

Na, tael ikke om det. Jeg har ſandtnok formodet, at du har angivet ham — for der var nok ikke ſtort Flere tilſtede end du og jeg, dengang han blev grebet. Men deels blev jeg gal i Hovedet over hans Hovenhed og fik Lyſt til at trodſe ham, deels — mig gjør det Ingenting. Jeg giver Laurits Jo hanſen en god Dag. Kommer han mig for nær, ſaa ſkal jeg lægge ham en over Nakken, ſaa han længe ſkal huſte mig. Men dig, i din Stilling, er en Beſkyldning ſom hans ikke tjenlig; det veed jeg nok.

Richardt

(affides).

Jeg mærker, at jeg har gjort Møller ſtor Uret.

(Høit). Ja, du skal ret have Tak. Vi vandt dog saa Meget, at dette brutale Menneske forlod os; og iøvrigt skal jeg nok sørge for, at du ikke faaer Navn for en Sag af saa ubehagelig Natur. Der er Ingen, der er ret tjent dermed. Men siig mig, hvad kan jeg talke for, at du saa usformodet kom mig tilhjælp, og det lige i det rette Dieblit?

Møller.

Jeg var kun to Minutter iforveien kommen ind til dig, da jeg hørte, du raabte om Hjælp.

Richardt.

Naa, du vilde maaskee talt med mig?

Møller.

Om — ja, jeg vilde . . . (Affides). Nu kan jeg min Sjæl ikke bringe hans Søster paa Bane; det er, ligesom jeg strax vilde gjøre mig betalt. (Høit). Nu ja, jeg vilde hilse paa dig og din Familie.

Richardt.

Det er mig kjær. Vi har ogsaa længe ventet en Bisit af dig.

Møller

(affides, leende).

Nu lyver han.

Richardt.

Min Kone er ude. Men min Søster er inde i de andre Værelser. Skal vi gaae derind?

Møller.

Ja, lad os det.

Tolvte Scene.

Richardt. Møller. Niels.

Niels.

Hr. Assessor —

Richardt.

Ja, der er du? Dig kan man stole paa! Har jeg ikke befalet dig at blive ved Værelset?

Niels.

Ja, Hr. Assessor, men der var ingen Anden tilbage end min forrige Husbond, Laurits Johansen, og han bad mig springe hen til hans Kone og hente en Spanskfrøes-Stof, som han nu skulde bruge saa nødvendigt, sa'e han.

Richardt.

Ja, hold nu din Mund! — Hvad er det, du vil mig?

Niels.

Der er nu nylig kommen en Frue til derude,

som saa gjerne vilde have Audiens, men hun vil min Sæl ikke vente. til Hr. Assessoren ringer.

Richardt.

Hvem er det?

Niels

(leer smøret).

Saa, jeg skulde jo ikke spørge om Navnet. Men hun mente, Hr. Assessoren kanske sig kjendte hende nok.

Richardt

(til Møller).

Kjære Ven, jeg vil ikke gjerne nægte Nogen Afgang til mig; et Menneskes Fremtid afhænger ofte deraf — og min Embedsstilling kræver nu engang —

Møller.

Gjør ingen Omstændigheder. Jeg kan godt komme igjen en anden Gang.

Richardt.

Nei, du behøver ikke at gaae. Ophold dig kun saa længe i de andre Værelser. Min Søster holder dig med Selskab imidlertid. — Niels, kom hid! Er Lise inde i den grønne Stue?

Niels

(der har trukket sig tilbage til Baggrunden, nærmer sig igjen).

Lise?

Richardt.

Savist.

Niels.

Mener Hr. Assessoren Lise?

Richardt.

Herregud, javist gør jeg.

Niels.

Skulde hun være i den grønne Stue? Hende har jeg reiti' nok truffet ind i Stalden.

Møller.

Hahaha!

Richardt

(fortredelig).

Aa, han taler om sine Heste. Jeg mener min Søster.

Niels.

Naa, Frøkenen! — Jou, hun er derinde.

Richardt.

Ja, saa kan du gaae, og lad kun den fremmede Dame komme ind. (Niels gaaer). Bliv nu ikke vred, Møller; jeg kommer selv strax ind til Jer.

(Følger Møller til Døren tilhøire).

Trettende Scene.

Richardt. Sophie.

Richardt

(der igjen kommer frem).

Sophie! — Hvad skal det betyde?

Sophie

(alvorlig).

Jeg kommer for at søge Audiens hos dig.

Richardt.

Hvad er nu det for Narrestreger!

Sophie.

Jeg kommer ikke i mit eget Navn Det er paa dine Begne, jeg kommer. Richardt, jeg har i dette Dieblif talt med Madam Stabel.

Richardt

(affides).

Med Madam Stabel! Ja, saa veed hun da Alting.

Sophie.

Jeg har seet det smukke Barn, hun fører med sig. Det er dit Barn, Richardt; og det er i dette Barns Navn, jeg kommer.

Richardt.

Du har talt med Madam Stabel? Ja, det er

jo en ubehagelig Historie, og jeg er selv meget ulykkelig derover. Kan du tilgive mig, Sophie?

Sophie.

Ja. Det hjælper ikke at tænke for meget paa den forbigangne Tid. Jeg vil stole paa den nærværende og paa Fremtiden.

Richardt.

Det kan du. Jeg vil ikke forsvare mig. Jeg vil ikke beraabe mig paa, at hiin ulykkelige Forbindelse fandt Sted en god Stund, før jeg lærte dig at kjende — jeg føler mig selv trykket af den ældre Tid. Men, hvis du kjendte mit Forhold til dette Barns Moder, da vilde jeg synes mindre brødefuld i dine Dine.

Sophie.

Det veed jeg. Lidt kjender jeg dertil, og det Bedste vil jeg tænke mig. Men vær nu billig og gjør, hvad Ret er. Dette Barn maa ikke ud blandt Fremmede. Lad os tage det til os og opdrage det — som et fattigt Barn fra Landet, som et Barn efter en af dine Benner, eller som hvad du vil.

Richardt.

Det gaaer ikke an. Sandheden vil snart komme for en Dag; og vi vinder ikke Andet derved, end at de onde Tunger i Byen faae travlt.

Sophie.

Saa tag det i det mindste fra denne Kone. Hun duer ikke, det kan man see med et halvt Die. Vi skal nok udfinde nogle skikkelige Folk, der kan sørge bedre for det. Du maa ikke have Noget at bebreide dig i denne Sag, — har jeg ikke Ret?

Richardt.

Nu, gjør som du vil. Jeg tør ikke nægte, at du har Ret.

Sophie.

Godt; jeg skal nok træffe nærmere Aftale med Madam Stabel. Et Bink har jeg allerede givet hende. Og, naar du vil, saa tale vi ikke mere om denne Sag. Jeg veed vel, Richardt, et saadant Forhold pleier at adskille Egtefolk. Men det skal ikke være mellem os saaledes. Dette Barn, haaber jeg, skal være et nyt Baand mellem os, og binde os fastere sammen. Hvis det bringer Grindringer om en Tid, der ikke var, som den burde være, saa er det en Tid, der er forbi; og dette Barn skal lære os, at den ikke tør vende tilbage.

(Idet hun gaaer, møder hun Lise).

Tjortende Scene.

De Forrige. Lise.

Sophie

(til Lise).

Hvorfor kommer du saa hastig?

Lise.

Jeg saa i dette Dieblis En komme nede i Gården — (til Richardt). Det er ham, du talte om før, Skræddermester Silbermann. Han kommer vist herind.

Richardt.

Aa, Herregud, skal jeg nu træffes med ham! — Vi lade Niels sige, at jeg er ikke hjemme.

Sophie.

Aa, nei, tjen mig deri, lad ham komme.

Lise.

Hvorfor det? (Affides til Sophie). Høst paa, hvad vi talte om . . .

Sophie

(affides til hende).

Det huser jeg godt, men overlad kun det til mig. Vi maa tage imod ham, og du skal komme ind med.

Lise.

Nei, det gør jeg ikke.

Sophie.

Jovist — baade du og Møller. Gjør nu blot, som jeg siger, og skynd dig.

(Vise gaaer).

Richardt.

Jeg er bange for, kjære Sophie, at du ikke veed, hvad Silbermann vil mig.

Sophie.

Jo, du skylder ham Penge.

Richardt.

(affides).

Ja, hun veed det; jeg tænkte det nok. Man kan ikke skjule Noget for sin Kone.

Sophie.

Jeg havde tænkt at kunne skaffe dem hos min Svoger, men han kan ikke. Vi maae selv gjøre Udveie, men Skrædderen maa give lidt Tid, og det skal vi nok faae ham til. Kan du betale ham med det nye Dvartals Begyndelse?

Richardt.

Jo, ganske bestemt.

Sophie.

Godt. Vi vil ingen Gjæld have, Richardt; ikke sandt? Heller vil vi vente lidt med Enspænderen og Miffel.

Richardt.

Ja, dermed haster det jo heller ikke saa meget.

Sophie.

Og een Ting til, kjære Ven. Har Møller talt til dig om din Søster?

Richardt.

Nei, men jeg kan berolige dig angaaende dette Punkt. Jeg har virkelig gjort Møller Uret.

Sophie.

Ja, var det ikke mine Ord? At han i sin Ungdom har levet lystig, det vil vi ikke lægge saa megen Bægt paa. Det har saa mange brave Følelser gjort.

Richardt.

Det er meget sandt.

Sophie.

Saa tael til ham, naar han kommer med Lise. Han generer sig maaske lidt for dig, og du har større Routine i at arrangere en saadan Sag.

Richardt.

Vær du kun rolig. Jeg skal med stor Værd bringe dette Anliggende i Orden.

Sophie.

Tak. Der komme de begge. Maa jeg nu ringe

og lade Hoffkrædderen komme? Jeg har stor Lust til selv at give ham Audiens.

Richardt.

Med Fornøielse — naar blot jeg slipper fri for ham.

(Gaaer hen til sit Skriverbord, hvor han under det nærmest Følgende lader, som han er beskæftiget).

Sophie

(affides).

Commissionairen fortalte jo, at Silbermann kommer for at frie til Lise; saa er det bedst, jeg tager imod ham.

(Ringer).

Femtende Scene.

Richardt. Sophie. Møller og Lise, fra Døren tilhøre.
Hoffkrædder Silbermann og Commissionair Ravn, fra Døren tilvenstre.

(Ved Scenens Begyndelse er Richardt placeret paa høire Side ved Skriverbordet, Møller og Lise i Baggrunden, Sophie midtvejs i Værelset, og Silbermann og Ravn nærmest ved Døren tilvenstre).

Silbermann

(meget modernt flædt, snørt og stram, trækker sig, forlegen ved at see saa Mange i Stuen, tilføje til Døren; affides til Ravn).

Oh, große Gesellschaft! — Kann ein andermal wiederkommen . . .

Kavn

(holder ham tilbage).

Nei, bliv kun — (til Sophie). Fruen vil tillade mig . . . det er Hr. Hoffstræddermester Silbermann, der vil tale med Deres Mand. Han er meget udfølelig og udtrykker sig heller ikke godt paa Dansk; derfor er jeg fulgt med ham.

Sophie.

Behag at tage Plads. (Gaaer hen til Møller; affides til ham). Min Mand vil tale med Dem og Bise. Jeg tænker, der er nu Intet iveien. Tag nu rigtigt Mod til Dem og før selv Deres Sag. Men tael dog ikke for høit.

(Møller og Bise gaae hen til Richardt).

Møller

(til Richardt).

Kjære Ven, naar det idag ikke forstyrrer dig for galt, saa var der et Anliggende, jeg grumme gjerne vilde høre din Mening om.

Richardt.

Geneer dig ikke. Der har jo rigtignok idag været forebragt mig flere meget forskjellige og tildeels meget vigtige Sager. Men en Embedsmand maa ikke saa let lade sig forstyrre. Jeg er desuden ganske øvet i at have flere Ting i Hovedet paa engang.

(De blive ved at tale sammen affides).

Sophie.

Hr. Silbermann! tillad, at jeg hilser paa Dem.

Ravn

(til Silbermann).

Det er Fruen i Huset — Assessorinden.

Silbermann

(bukkende).

Ah jo! — Das freut mich ganz ungemein.

Sophie.

Der er nok et lille Mellemværende mellem Dem og min Mand —

Silbermann.

Hat keine Gile — gar keine Gile.

Sophie.

Er De fornøiet, naar det afgjøres ved det kommende Kvartals Begyndelse?

Silbermann.

Oh ja — oh ja!

Sophie.

Ja, saa kan De stole paa, at til den Tid skal det berigtiges.

Silbermann

(bucker).

Das freut mich ganz ungemein.

Sophie.

Undskyld mig et Dieblif! (Gaaer hen til Møller). Nu, har Sagen god Fremgang?

Møller.

Jeg skal lige nu til at bringe den paa Bane.

Sophie

(til Silbermann, i en refererende Tone).

Min Mand har fortalt mig, at Hr. Silbermann har anholdt hos ham om hans Søsters Haand.

Silbermann.

Oh ja — sehr dreist — aber . . .

Sophie.

Ja, vi tænke virkelig paa at gifte hende bort til en brav Mand, og som hun selv kunde have Godhed for. Det kan skee i disse Dage, og det kan ogsaa udsættes. I det Kapitel maa man have Taalmodighed.

Silbermann.

Ja — freilich.

Sophie.

I dette Dieblif er min Mand just beskæftiget med en Person her fra Byen, der interesserer sig meget for hendes Velfærd.

Silbermann

(til Ravn, spørgende).

Belfært?

Ravn.

Det vil sige, En, der ordner hendes Penge-
Affairer.

Silbermann.

Ah jo! (til Sophie). Das freut mich ganz un-
gemein.

Sophie.

Det er vist ikke værdt at forstyrre dem.

Silbermann.

Bewahre! Nein — nein!

Sophie.

Men vi skal naturligtviis skrive til Dem, hvis
min Svigerinde skulde gaae ind paa Deres Forslag.

Silbermann.

Oh, sehr obligiert!

Sophie.

En Mand som De kan nok blive gift. De er
jo i Deres bedste Aar og af et behageligt Udvortes.

Silbermann.

Oh, bitte, bitte!

Sophie.

Naa ja, saa kan vi vel ansee den Sag for afgjort indtil Videre.

Silbermann.

Das freut mich ganz ungemein.

Sophie

(neier).

Hr. Silbermann!

Silbermann.

Ergebenster Diener!

(Han og Ravn gaar).

Sophie.

Hahaha — ja, hils hjemme! (til Møller og de Andre).
Marken er vor! Hvorledes staae nu Sagerne?

Møller.

Fortræffeligt! Jeg har anholdt om Deres Svigerindes Haand.

Sophie.

Oh — sehr drreist — aber . . .

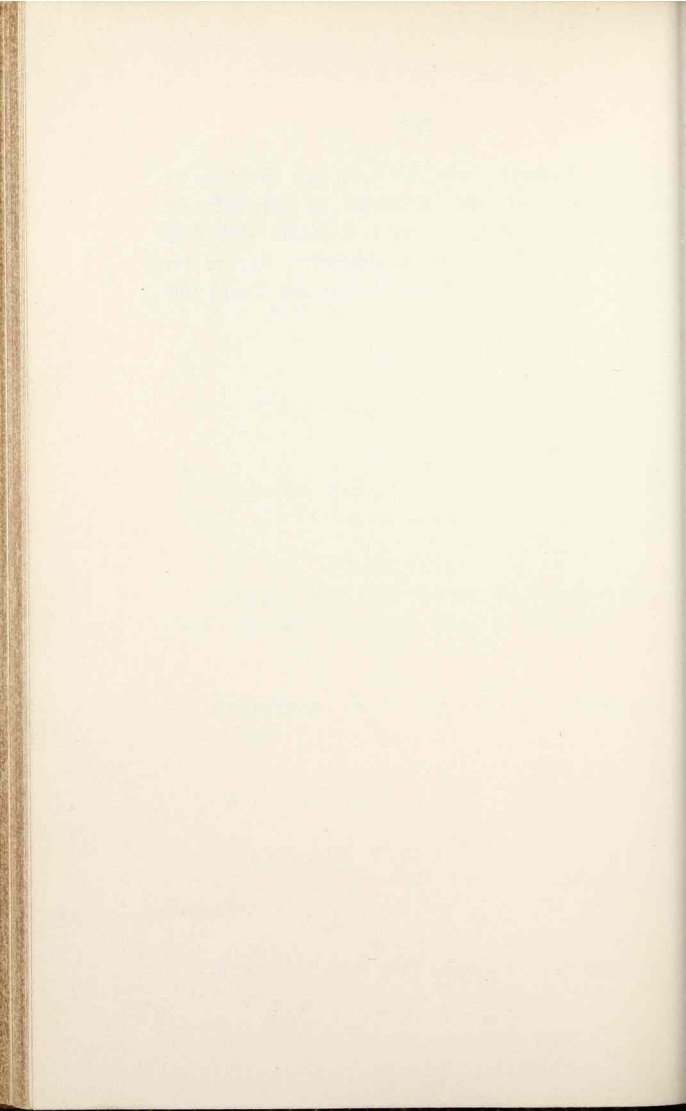
Møller.

Og Deres Mand har i dette Dieblis givet sit Samtykke.

Sophie.

Das frrent mich ganz ungemein. Jeg giver og

saa mit Samthkke, men De maa ikke forsmaae et godt Raad: naar Jens Driverfen og den stivbenede Lieutenant paa Kronborg giver et Knald med fuld Besætning af Flasfer og Punscheboller, saa er det dog vel bedst, at De bliver hjemme hos Deres lille Kone.

De Deporterede.

Skuespil i tre Acter.

Skrevet 1852.

Første Gang opført paa det fgl. Theater d. 21. Febr.
1853.

Opført paa Folketheatret d. 22. Marts 1896.

Dram. Børker 3die Bind.

Personerne.

Mr. George Gray, Colonist.

Tobby Wilson, i hans Tjeneste.

Constance Wilson.

Mr. Hodges, Forpagter.

Mr. Ellis, Underlieutenant.

Mary Butters.

Mistress Hick, Værtshuusholderse.

Godwin, Constabel.

James Robertson.

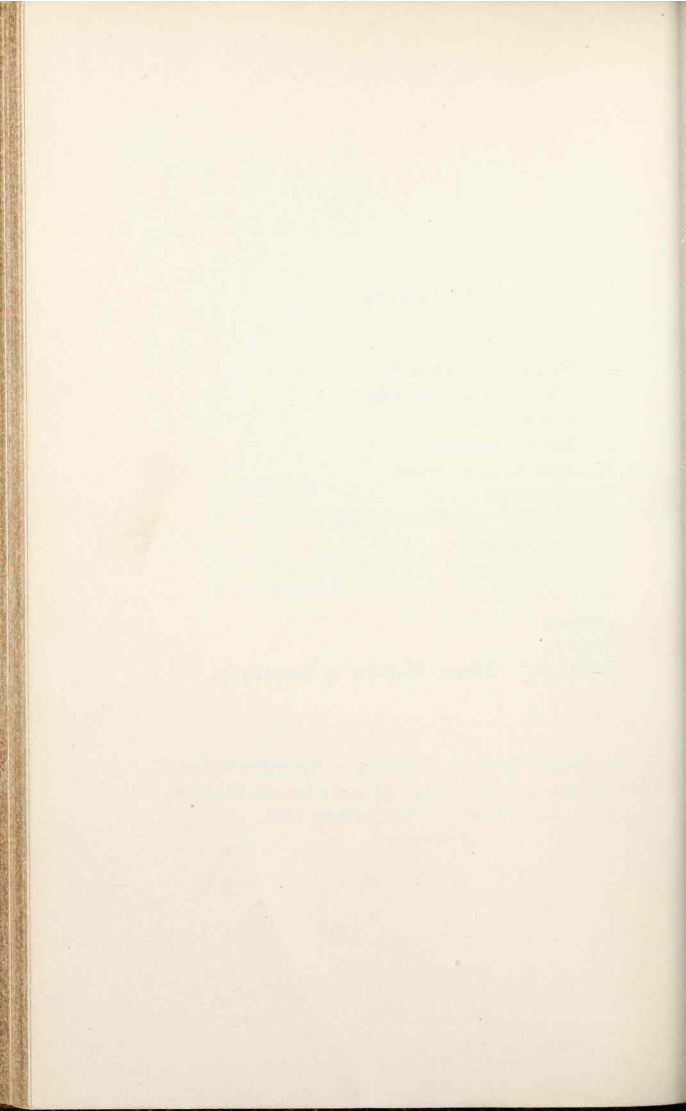
Daniel Saunders.

Sampson.

Humphry.

Indbyggere i Sidney, Matroser og Deporterede.

Handlingen foregaaer i Sidney, i Forbryder-Colonien
Nyholland paa Nyholland, og varer fra om Morgenen
til seent ud paa Aftenen. Tiden omtrent 1840.

Første Act.

Havnen ved Sidney, med Landingsbro. Til Siderne bl. A.
Træer og Planter, der antyde et fremmed Clima. Tilhoire
et simpelt Værtshuus for Søfolk.

Første Scene.

Tobbb Wilson, Daniel Saunders, Robertson og
Sampson sidde udenfor Værtshuset ved et Bord med
Flasker og Glas for sig.

Tobbb.

Der er Ingenting mere i Flasken. Er der nu
en Anden af Jer, der vil tractere. Vil du, Robertson?

Robertson.

Med Fornøielse — ja, men ikke idag. Det er
mig ikke ganske beqvemt.

Tobbb.

Vil du, Daniel?

Daniel.

Jo, jeg har Noget at tractere for! Det Tractement, jeg har hos min nuværende Herre, skal rigtignok føre mig langt! Fanden skal ta'e mig, om jeg ikke heller vil arbejde for Gouvernementet i Saugmøllerne eller ved Bei- og Bro-Arbeidet.

Sampson.

Hahaha — det Levebrød kan du nok gjøre dig Haab om!

Daniel.

Hvad har jeg deraf, at jeg har ført mig godt op, som de kalde det? Skjeldsord, Grovheder, smaal Røst og saa godt som ingen Klæder paa Kroppen.

Tobbb.

Sa, naar du sælger dine Klæder for Rom og Whisky —

Daniel.

Hvormed skal man holde sig sammen, naar Alting gaaer En contrair! Jeg kan ikke undvære Rom.

Robertson.

Det er sandt. Rom og Whisky ere nødvendige i dette Clima. Nerverne slappes, Livsaanderne svinde hen, naar man ikke nu og da sætter Mod i dem paany.

Sampson.

Kun Skade, at Rom og Whisky ikke vore gratis i dette Klima. Man skal nu engang have Penge dertil, og saa er det rigtignok en fordømt Indretning hertillands, at man idelig sees efter i Sømmene og ikke kan gaae ind i et Huus, uden at en Slynge af Constabel er i Hælene paa En.

Daniel.

Hvordan bærer du dig ad, Tobby? Jeg synes, du er altid ved Mønt i den senere Tid.

Tobby.

Jeg er om mig. Jeg bruger mit Hoved.

Daniel.

Saa, du bruger nok dine Fingre. Du rasper nok hos din Herre.

Tobby.

Det rager Dig ikke. Om jeg gjorde det, var det velgjort.

Daniel.

Men naar skal der blive Alvor af vor Aftale? Nu har vi snaffet i tre Maanedes derom. I den Tid kunde man jo ti Gange have plyndret din Patron ud til Skjorten.

Tobby.

I maa give Tid.

Daniel

(heftig).

Men hvorfor skal vi give Tid? Hvorfor ikke ligesaa godt nu som imorgen eller overmorgen?

Tobby.

Det har nu sine Grunde.

Daniel.

Om! sine Grunde! — Hør nu, Tobby, jeg har fra Begyndelsen ikke haft stor Lyst til at gaae ind paa den Historie; og jeg synes heller ikke, det er ret handlet af dig at lægge Raad op mod din egen Herre, som du selv siger, er god imod dig.

Tobby.

Vaas!

Daniel.

Ja, det kan ogsaa være mig det Samme. Du har overtalt mig til at tage Deel i den Sag, og jeg har nu engang lovet det. Man bliver desperat af det Levnet, og Meget at tabe har jeg heller ikke. Jeg vil altsaa hjælpe dig, og min Kammerat, Skotlænderen, vil det Samme. Men saa vil vi have Redelighed paa den Ting. Hverken han eller jeg vil vente længer.

Tobby.

Saa kan I gaae ad Helvede til! Jeg behøver

Seer ikke. Jeg kan faae Hjælp nok. Og hold nu din Mund; jeg gider ikke hørt Mere.

Robertson.

Ja, vor Ben Daniel har et stort Talent til at gribe en Sag an fra den urette Side. Men alligevel, for saavidt har han Ret, vi maae kjende noget Bestemtere til dine Planer, Tobby. Tiden gaaer hen, vore Fornødenheder stige Dag for Dag — og en Mand som jeg, der har bevæget sig i de høieste Livsstillinger, har mange Fornødenheder. Jeg trænger til Secours — du har givet os Udsigt dertil — altsaa . . .

Tobby.

Jeg har sagt Seer det ti Gange, jeg maa vente paa det Skib, der skal komme fra England.

Daniel.

Men hvad Fanden angaaer det dine Affairer, om Havfruen er ankommen eller ikke er ankommen?

Tobby.

Ja, det kan dit tykke Hoved ikke begribe, det er ikke min Skyld. Hvad kan I klage over? Har jeg ikke mange Gange stuet Penge til Seer, naar jeg selv havde Noget?

Daniel.

Det er sandt — det har du.

Tobby.

Naa? Hold saa din forbømte Kjæst, og lad mig raade. Jeg har Hovedet fuldt af store Planer, og saa skal jeg ovenikjøbet trækkes med Jer.

Daniel.

Saja — man har vel Lov at spørge.

Tobby.

Saalænge Havfruen ikke er ankommen, rører jeg mig ikke af Stedet. Derfor skal I ligge paa Udfig og strax melde mig, naar den er i Opseiling. Og dermed Basta. Jeg maa hjem. Der har I Noget til at stoppe Munden paa Jer. (Kaster nogle Penge hen til dem). Kom du med, Sampson.

(Han og Sampson gaar).

Daniel.

Det skal hjælpe stort.

(Vil tage Pengene).

Robertson.

Nei, stop — vi skal dele.

Daniel.

Her er Meget at dele af. Men lad gaar! Den Slubbert er saa hoven, saa man kan ikke staa ham nær. — Hvornaar kommer da det lumpne Skib, at man engang kan faa Ende derpaa?

Robertson.

Naar det kommer! Veed du da ikke, at det allerede er kommet? Man har seet det i Opseiling, og vi kan nok snart vente det i Havnen.

Daniel.

Men for Djævelen, saa kunde du jo sagt det til Tobby.

Robertson.

Sm, ja det kunde jeg jo nok. Men der stikker et lille diplomatisk Fjif under. Forstaaer du?

Daniel.

Sm!

Robertson.

Naa, du forstaaer mig ikke. Seer du, naar Raaban et stort kongeligt Skib med en frisk Ladning Londonfke Stratenrøvere, Kommethve o. s. v. ankommer her til, saa er der jo altid Noget at fortjene; og det kan vi ligesaa gjerne være alene om, som dele det med Tobby og Sampson. Men jeg har aparte en anden Grund. Jeg maa vide, hvorfor han er saa raadig paa dette Skibs Ankomst, og det kunde nu nok være, at der var en eller anden gammel Bekjendt Mandt de Ankommende, der kunde skaffe os Dphs-ning. Jeg har ikke stor Tillid til Tobby.

Daniel.

Sm, Tillid! Der er ikke ret Mange, jeg har

Tillid til. Men griber jeg Tobby i Lurendreierier, saa skal han gjøre Betjendtskab med min Kniv.

Robertson.

For at Gouverneuren kan lade dig gjøre Betjendtskab med Galgen. Nei, min Ven Daniel, lad os fare lempelig frem. Man kan blive hængt alligevel. Med Tobby skal man heller ikke fordærve det. Han er sandtnok lidt hoven. Men naar han har Noget, er han generøs. Desuden — men hvad raaber de derhenne? See ad, Daniel; det aner mig, det er Havfruen, der er kommen.

Daniel

(der er gaaet hen til Baggrunden).

Sa vel er det. Det er en Chalup, der lægger bi.

Robertson.

Hvem er det, der stiger ud?

Daniel.

En af Officererne og nogle Passagerer.

Robertson.

Lad os høre ad, naar Kesten kommer.

(De nærme sig Baggrunden. En stor Baad er imidlertid landet, af hvilken de efternævnte Personer tilligemed Mary Butterton stige ud. En deel Folk fra Stedet komme til, men disse og Mary forlade kort efter Scenen og adsprede sig til forskjellige Sider).

Anden Scene.

Constance Wilson. Mr. Ellis, Underlieutenant. En Matros der bærer en Kuffert, en^e Vadsæk og noget andet Reisetoi.

Mr. Ellis

(til Matrosen).

Her kan du lægge fra dig. Tag varligt paa Kufferten, der er Fruentimmersager deri, og dem maa der tages fiint paa. Naa, skrub dig saa.

Constance

(vil give Matrosen Penge).

For Deres Uleilighed —

Mr. Ellis.

Stop — det bruge vi nok ikke. Han har ikke gjort Andet end sin forbandede Skyldighed. (Matrosen gaar). Naa, min kjære Mijs Wilson, saa langt kom vi da, og jeg kan tænke, det var en drøi Tour for Dem. Hvad har De nu ifinde?

Constance.

Jeg vil saa snart som muligt opføge den Person, hvis Adresse jeg har, og til hvem jeg er foreløbig henviist.

Mr. Ellis.

Deri gjør De Ret. Vi skal nok opstøve en

Patron, der kan vise Dem derhen og transportere Deres Gods. Men — ja, jeg har saa tidt villet talt med Dem derom, men paa Skibet, under Overfarten, gad jeg ei, for ikke at sætte Dem i ondt Humeur. Men nu, da vi stilles — ja, seer De, jeg har jo kjendt Dem fra Det, De ikke var saa stor, og veed, hvor kjønt og propert De er bleven opdragen; og saa, da jeg kommer ombord paa Briggen, der skal føre Deporterede og endeel anden Uhumskhed over til Botanybay, saa træffer jeg til min store Forundring Dem blandt Passagererne. Jeg veed jo nok, der er meer end eet Fruentimmer mellem Nar og Dag, der tager herover for at gjøre sin Lykke, og vi har jo dennegang et Par Damer til. Men seer De — reent ud sagt, det er Damer derefter, og det har De vel allerede selv lagt Mærke til. Det er gjerne afflorede Skjønheder, der stole paa, at man i Colonierne ikke er saa nøieseende. De derimod — hvad Pokker kan have bevæget Dem til at gjøre den lange Søreise og udsætte Dem for at komme i Rast med slet Selskab?

Constance.

Kjære Mr. Ellis, jeg har gjort, hvad jeg ikke kunde undlade, hvad jeg i min Samvittighed følte mig forpligtet til. Dengang De sidst besøgte mine Forældre, levede min Fader endnu, og stod sig godt, eller vi og Andre vare af den Mening. Men han døde for to Aar siden og efterlod Gjæld. Bore Kaar

Bleve nu knappe og forværredes daglig. Hertil kom, at min Moder, sikkert en Følge af sine mange Besværligheder, blev kastet paa Sygeleiet, og langsomt henvækkedes. Vi maatte søge Hjælp overalt — af, det var en ulukkelig Tid!

Mr. Ellis.

Staffels Barn! ja, det var haarde Vilkaar! Og jeg veed ogsaa, at Deres gode Moder døde fra Dem, saa De paa den Viis har staaet ene og forladt tilbage i Verden. Men alligevel — det synes mig, at et Pigebarn, der er saa vel lært og saa vel opdragen som De, maatte nok kunne slaae sig med at leve igjennem i Gammel-England. Og dog har De taget herover — jeg forstaaer det ikke.

Constance.

Erindrer De en Slægtning af os, der som Dreng kom meget i mine Forældres Huus og en Tid boede hos os? Hans Navn var Tobby Wilson.

Mr. Ellis.

Tobby? Jo, jeg troer. Det var nok en slem Dreng. Feiler jeg ikke, saa har jeg længere hen seet ham drive om paa Londons Værfter, hvor han nok gjorde adskillige dumme Streger.

Constance.

Desværre kan man bebreide ham mange ubesin-

dige Handlinger. Han kom ganske rigtig til London og senere til Irland. Derfra blev han deporteret, — som han skrev til os, fordi han havde taget Deel i Oprøret.

Mr. Ellis.

Om — ja, det paastaar jo rigtignok Alle, der deporteres fra Irland.

Constance.

Kan være, han har skuffet os. Men der maa dog være foregaaet en stor Forandring med ham, efter hans to sidste Breve at dømme. Han maa være kommet mere til Eftertanke. Dette Sted er jo bestemt til at forbedre, og det synes nu virkelig, at han er bleven mere sindig, mere from, endog gudsfrygtig, end han før har været.

Mr. Ellis.

Saa? Ja, jeg har just ikke stor Tro til Forbedringen herovre. Befolkningen bestaar for en stor Deel af Forbrydere, der ere dømte hertil, Mogle for svære, Andre for mindre bethdelige Forseelser. Hvad Godt skal de her see for sig? Den Ene fordærver den Anden. — Men hvad har nu denne Tobby at bestille med Deres Reise?

Constance.

Under min Moders Sygdom, da Nød og Elendighed fra alle Sider strømmede ind paa os, fik vi

fter længere Tids Forløb igjen et Brev fra ham. Han skrev deri, at det gif ham godt herovre, at han med sin gode Opførsel havde faaet sin Straffetid forkortet, var nu allerede længe fri og ved en brav Kolonists Hjælp sat i Besiddelse af en Landeiendom, som han selv ved Flid og Bindskibeligbed havde forøvedret til dens fiirdobbelte Værdi, saa at han nu blev anseet for en formuende Mand herovre. Det eneste, han klagede over, var det eensomme Liv paa hans Gaard, og han gjorde nu mig det Forslag at tage over til ham, bestyre hans Huus, og, hvis jeg med Tiden kunde have lyst dertil, række ham min Haand. Med Brevet fulgte en Anviisning paa en meget betydelig Sum, som jeg ganske kunde raade over til at equipere mig til Reisen, hvis jeg bestemte mig dertil. En Plads til mig paa et af de kongelige Skibe var der ligeledes sørget for.

Mr. Ellis

(ryfter paa Hovedet).

Hm — Hm! Og derpaa har De indladt Dem?

Constance.

Kjære Mr. Ellis, dengang denne Pengesum ankom, var den en sand Guds Hjælp fra Himlen. Der var Ingen, der kunde eller vilde staae os bi, og min Moder — thi jeg vil ikke tale om mig — leed under sin Sygdom Mangel paa de første Fornødenheder. Hvor kunde jeg saa tage i Betænkning at tye til denne

uventede Hjælp! Herved smeltede allerede en Deel af den anviste Pengesum hen; ved min Moders Død medtog Begravelsen, Betalingen til Lægen og til saa meget Andet endnu Mere, og da jeg omsider fandt mig ene og overladt til mig selv, havde jeg forbrugt over Halvdelen af en Sum, der var anvist mig paa den udtryffelige Betingelse, at jeg tog herover. Erstatte, hvad jeg havde brugt, kunde jeg ikke. Jeg maatte altsaa reise. Ved at hæve Summen havde jeg jo allerede stiltiende givet mit Samtykke dertil.

Mr. Ellis.

Og De vil nu tage i Huset hos denne Fætter, som De selv siger, ikke har duet stort, fra Det han var Dreng? Og med ham vil De gifte Dem?

Constance.

Jeg vil bestyre hans Huus og gavne ham, hvori jeg formaaer. Om jeg med Tiden vil ræffe ham min Haand, maa beroe paa, om det virkelig kan være til hans og til mit Bedste. Men, finder jeg intet Væsentligt at erindre derimod, saa kan De være vis paa, at jeg ogsaa i dette Punkt vil søge at svare til den Tillid, han har vist mig.

Mr. Ellis.

Ja, det er bravt handlet af Dem, det tør jeg ikke fragaae. Naar De blot ikke kommer til at angre det.

Constance.

Jeg vil haabe det Bedste. Tobby har paa sin Maade altid havt et Slags Respect for min Moder, og selv mine Ord og Raad har han ikke saa sjelden lyttet til.

Mr. Ellis.

Nu ja, maaskee gaaer det bedre, end jeg tænker mig det. Men vær i alle Tilfælde forsigtig. De er jo en forstandig Pige; hav et Die paa hver Finger, og mærker De Uraad, saa see til, at De kan hytte Dem itide. Briggen bliver her nok endnu et Par Uger. Trænger De til Hjælp, saa spørg mig op paa Havne-Comptoiret. Capitainen paa vort Skib er en flink Mand, der interesserer sig for Dem. Han kan maaskee være Dem til Nytte.

Constance.

Jeg takker Dem ret meget for Deres smukke Tilbud, Mr. Ellis; men jeg vil haabe, at jeg ikke vil komme til at benytte det.

Mr. Ellis.

Naa, saa skal jeg see til at faae fat paa En, der kan ledsage Dem efter Adressen. Men bliv saa længe her, og gaae ikke bort fra Deres Tøi. Man veed aldrig, hvad Thvepaf man her er belemt med.

(Gaaer).

Tredie Scene.

Constance. Mary Butterton, der kommer fra Haven.

Mary

(i noget paafaldende Blynd).

Naa, Gud være da lovet, at jeg træffer Dem! Jeg er saa fatigueret, at jeg neppe kan staae paa mine Been. Skulde jeg leve een Dag til paa Skibet, saa var jeg bleven forstyrret i Hovedet.

Constance.

De kan troe, jeg er ogsaa glad ved, at denne besværlige Søreise er endt.

Mary.

Men De, min Bedste, har dog befundet Dem vel. Men jeg, der først leed af Søsøge, og siden fik et Anfald af mine Nervetilsælde — Og hvor kunde det være Andet? Naar man er vant til den Omgang, jeg, naar jeg skal sige det selv, altid har søgt og altid har havt det Held at finde, og nu maatte leve blandt raa Matroser og Passagerer, der var endnu værre. Havde jeg ikke truffet Dem, jeg var ikke kommet levende dertil. Jeg skylder Dem stor Forbindtighed.

Constance.

Tael ikke derom. Jeg gjorde, hvad Enhver i mit Sted havde gjort.

Marq.

Jo pyh! Det faae jeg allerbedst, da jeg trængte til Hjælp. De Andre lode mig ligge, og have maaskee leet ad mig ovenikjøbet. Paa et saadant Sted tænker Enhver kun paa sig selv. De derimod, Miss Constance, De stod mig bi, og pleiede mig, og var omhyggelig for mig. De har meer end een Nat vaaget for min Skyld. Jeg skal aldrig glemme Dem det; og trænger De engang til en Ven, saa kom til mig. De skal ikke fortryde, hvad De har gjort for mig.

Constance.

Synes Dem da nu, at De befinder Dem bedre?

Marq.

Jo — min Constitution er rigtignok delicat. Men Vandlusten har allerede recreeret mig ganske mærkeligt. Jeg forsikrer Dem, at jeg har allerede sporet min forrige Appetit, og det er et godt Tegn. — Men, for at tale om noget Andet, har De nu faaet alle Deres Sager fra Skibet? Naa, jeg seer, det ligger her. Ja, De har ført altfor Meget med Dem. Mit Reisegods er, som De veed, ubethdeligt. Men Lady Westmoreland — som De veed, stod jeg paa en meget fortrolig Fod med Mhlady —

Constance.

Ja, det har De fortalt mig.

Mary.

Hun bad mig for Guds Skyld ikke at slæbe for meget Tvi med mig. Man kan her faae Alt, hvad man behøver.

Constance.

De maa huske paa, at jeg sandsynligviis er bestemt til at blive her. De vender maaskee tilbage efter nogen Tids Forløb.

Mary.

Ja, det kommer nu an paa, hvordan jeg finder Omstændighederne. Kan jeg see mig godt anbragt som Selskabs-Dame eller Gouvernante — og uden at rose mig selv tør jeg paatage mig det — saa bliver jeg. Jeg har naturligtviis ogsaa — og hvorfor skulde jeg ikke det? Jeg er endnu temmelig ung, og i London fandt man mig ikke hæsliig — jeg har ogsaa tænkt paa at gjøre et godt Partie herovre, at sige, naar jeg træffer en Mand, jeg kan harmonere med og som staaer sig godt. Har De ikke ogsaa tænkt paa noget Saadant?

Constance

(forvirret).

Jeg? Hvor falder De paa det?

Mary.

Det kan man snart falde paa. Af den Grund tage de Fleste herover, og i Almindelighed har det

svaret Regning. Der var engang et ordentligt Comptoir her i Byen, der forskrev Fruentimmer fra England for at gifte dem bort til Colonisterne. Det blev drevet som en anden Handel; og den kastede af sig.

Constance.

Det er jo affkøligt! Har det været agtværdige Fruentimmer?

Mary.

Det vil jeg ikke sige. Men Colonisterne ere heller ikke agtværdige Folk allesammen. Imidlertid, det angaaer ikke os To. Vi vil gaae vor egen Vej, og en moralsk. Men derfor skal man dog vise baade Klogskab og Forsigtighed. Lady Westmoreland httrede for min Afreise: „Miss Mary, vil jeg vedde, gjør et godt Partie i Ny-Syd-Wales; for hun har en god Forstand og moralske Principer.“ Og det Samme tør jeg ogsaa sige om Dem.

Constance.

Men jeg forjæffer Dem . . .

Mary.

Det faaer De mig ikke til at troe. Altsaa, tag imod et godt Raad af En, der mener Dem det oprigtigt. De er endnu ung og har et godt Udseende; kast Dem bare ikke bort. Seer De Deres Snit, saa bid Dem fast! Overhovedet . . . naa, der kommer Mr.

Ellis; saa vil jeg ikke forstyrre. Jeg har nok mærket, han har et godt Die til Dem —

Constance.

Aa Gud, hvor kan De troe —

Mary.

Jovist har han — vist har han. Det forstaaer jeg bedre. Jeg veed ikke, om han har Hensigter. Var jeg i Deres Sted, saa lod jeg, som jeg ikke mærkede dem. Nu er De engang kommen hertil, og vil gjøre Deres Carriere her. Nu skal De holde Dem til Landets Børn; det er ikke Andet end billigt. Der er nok en eller anden rig Colonist, De kan gjøre Beskjendtskab med. Bryd Dem kun ikke om, at han har været deporteret. Det er der Ingen, der seer paa her. Men han maa staae sig godt — det skal De see paa.

(Gaaer).

Constance

(ene).

Hvor hun talte! Jeg blev ganske angst tilmode. Hvis man antog mig for at høre til hine stygge Fruentimmer —! Men hvad hjælpe disse Tanker nu! Jeg maa søge at holde Modet sammen.

Fjerde Scene.

Constance. — Mr. Ellis. Sampson. Siden Godwin,
Constabel. Tilslidst Robertson.

Sampson.

De vil undskyldte mig, Sir. Jeg saae, De stod
og talte med den tykke Morris. Jeg vil advare
Dem: han duer ikke.

Mr. Ellis.

Ja, det kan være. Men er hans pecuniaire
Forfatning ikke ganske god?

Sampson.

Jeg siger Dem jo, han duer ikke. Han er grund-
fordærvet, indvendig raadden, med andre Ord, han er
fattig som en Kirkerotte; han maa hjælpe sig frem
som Svindelmager. Tag Dem iagt for ham. De
Fleste her ere Kjæltringer. Jeg er en Undtagelse.
Jeg er et Offer for, ja reent ud sagt, jeg er et Offer
for min Edelmødighed. Jeg caverede for en Ven;
han lod mig i Stikken, og saa maatte jeg herover.
Det er kun min mønsterværdige Opførsel, jeg skylder,
at jeg har min Frihed.

Mr. Ellis.

Saa? Ja, den lille Forretning jeg vilde have
afgjort, haster det ikke saa meget med. Men kan De

ikke skaffe mig en paalidelig Mand, der kan ledsage dette unge Fruentimmer efter Adressen og besørge hendes Tøi bragt bort?

Sampson.

Hvorhen skulde hun?

Constance.

Jeg er adresseret til en Mand ved Navn Mr. George Grah, der boer tæt udenfor Byen paa Veien til Richmond.

Sampson

(affides).

Jo, det er rigtignok det Pigebarn, Lobby talte om. (Gøit). Det er der Intet iveien for. Naar De giver et Par Dollars, skal jeg selv ledsage Dem.

Mr. Ellis.

Et Par Dollars! En halv Dollar kan vel ogsaa gjøre det.

Sampson.

Alting er dyrt her. Men ligemeget, det skal ikke komme an derpaa.

Mr. Ellis

(affides til Constance).

Hans Ansigt er forbandet slængelagtigt. Jeg har ikke stor lyst til at tage ham.

Sampson.

Ja, De har ikke Tillid til mig. Men mit Re-
nommée er bekjendt her. Og desuden, til hvem vil
De ellers henvende Dem? Her er ikke Mange, man
kan stole paa.

Mr. Ellis.

Na, min Fa'er, det kommer vi nok ud af. I
Nødsfald kan man faae en Mand anvist hos en af
Øvrigheds-Betjenterne.

Sampson.

Øvrigheds-Betjenterne? Hahaha! Det er her
paa Stedet de største Kjæltringer af Verden, og som
Ingen æstimerer. Jeg vil ikke reise mig for en Øv-
righeds-Betjent.

Constabel Godwin, der imidlertid er kommet ind og har hørt den sidste
Replik, nærmer sig).

Godwin

(til Sampson).

I slette Menneſke! Vil I da aldrig lære at ſtyre
Deres Mund? Vogt Jer! Vi har længe haft Die-
næd Jer; I kan komme til at ſidde faſt, før I tæn-
ker det.

Sampson.

Et godt Ord igjen, Mr. Godwin. Munden
løber let over paa en Mand af mit Humeur.

Godwin.

Paf Jer herfra, og hold Jer borte, naar brave og værdige Mænd komme sammen.

Sampson.

Men denne brave og værdige Mand vil betjene sig af mig til en Forretning . . .

Godwin

(til Mr. Ellis).

Tag en Anden, Hr. Lieutenant! Det er De bedre tjent med.

Mr. Ellis.

Med Fornøielse — især, naar De, Mr. Constabel, vil hjælpe mig til en Anden.

Godwin.

Det tænker jeg nok, jeg kan. (Til Sampson). J
kan gaae Jeres Vej.

Sampson

(affides).

Fordømt, at hun undslap mig.

(Gaaer).

Godwin

(til Mr. Ellis).

Det er en slem Race Mennesker herovre, de, der have udstaaet deres Straffetid og nu drive omkring uden at foretage sig noget Retskaffens. Saa længe de ere ansatte som Arbeidere hos Colonisterne,

Kunne de holdes under Opsigt og staae til Ansvar.
Siden taber man Magten over dem. — Men var
det ikke et Bud eller en Commissionair, Hr. Lieute-
nanten ønskede?

Mr. Ellis.

Sa, hvis De kunde anbefale mig en god og
sikker Mand.

Godwin.

Maaskee. Jeg saae nylig — (Vinkende). Robert-
son! — Han horer vel til samme Klasse som Samp-
son, og han er igrunden en Vindmager, men man
kan dog stole endeel mere paa hans Skikkelighed.

(Robertson træder ind).

Robertson.

Naar jeg ikke feiler, saa behagede det Mr. God-
win at kalde paa mig?

Godwin.

Sa vel. Seer De, Robertson —

Robertson.

Mr. Robertson, om jeg tør bede —

Godwin.

Nu, naar det ikke er Andet — jeg vil da under-
rette Mr. Robertson om, at denne Herre nylig vilde
betjene sig af Oliver Sampson til at udføre en Com-

mission, men efter min Opfordring jog ham bort, samt at jeg nu har anbefalet ham Mr. Robertson.

Robertson

(til Mr. Ellis).

Sampson? Nei, ham kan man ikke raade en brav Mand til at indlade sig med. Jeg vil ikke sige, han er en complet Snyder; men han er til visse Tider meget udsat for at blive det. Jeg har kjendt ham længe, og daglig havt Omgang med ham. Ja, Sir, De undrer Dem maaskee over, at en Gentleman som jeg, af den bedste Familie, af udmærket Opdragelse, og med en lys og hæderlig Fremtid i Perspectiv, vil omgaaes eller nedlade sig til at tale med en moralsk fordærvet Person som denne Sampson. Men jeg anseer det for min Pligt. Man skal opmuntre deslige Syndere; man skal søge at give dem Tillid til sig selv. — Som sagt, Ærligheden er hos Sampson periodisk, men Perioderne kunne ikke beregnes. Han har sine lykkelige Diebliske, hvori jeg vilde betroe ham min halve Formue; men man kan ogsaa træffe det saa uheldigt, at jeg ikke vilde laane ham fire Pence. Onsker Hr. Capitainen —

Mr. Ellis.

Jeg er ikke Capitain, som De nok kan see.

Robertson.

De har Ret, men jeg lod mig forføre af Deres Physiognomie. Deres Ansigt er født til at comman-

deres, og De skal see, inden nogle Aar gaae hen, fører De selv Deres Skib.

Mr. Ellis.

Derpaa tvivler jeg stærkt. Admiralitetet forhaster sig ikke med at befordre en gammel Underlieutenant, som jeg er. Men til Sagen —

Robertson.

Meget vel. Ønsker De Commissioner udførte enten her paa Stedet eller i det Indre af Landet, saa kan De ikke henvende Dem til Nogen bedre end til mig. Jeg har havt meget udstrakte Forretninger saavel paa Bathurst som paa Paramatta og andre Steder. Vil De kjøbe Jord, jeg kan anvise Dem en fortræffelig Landstrækning. Vil De forsyne Dem med Merinos-Faar, jeg har en Opsskrift paa forskjellige solide Landmænd . . .

Mr. Ellis.

Na nei, det er der slet ikke Tale om —

Robertson.

Godt; saa er det formodentlig en Pengeomsætning. Med de Forretninger giver jeg mig netop meget af. Eller har De Anviisninger, som De ønsker hævede, Remisser, som De ønsker . . .

Mr. Ellis.

Vist ikke. Her er kun Spørgsmaal om at ledsage en ung Dame efter denne Adresse.

Robertson

(Læser).

„Mr. George Gray.“ (Affides). Det er jo hos ham, Tobby Wilson er i Tjeneste. (Gsit). Det skal jeg paatage mig, og, som jeg haaber, til Deres Tilfredshed.

Mr. Ellis.

Godt. — Saa Farvel, kjære Miss Constance. Jeg tænker nok, at jeg kan see ud til Dem, inden vi tage herfra.

Constance.

Det vil jeg være Dem meget forbundet for. Farvel da, Mr. Ellis, og tak for al den Godhed, De har viist mig under Oversarten.

Mr. Ellis

(til Robertson).

Det er sandt, vi ere endnu i en lille Forlegenhed. De maa allerførst tjene os i at skaffe en Mand, der kan bære denne Dames Kuffert og hendes øvrige Reisegods. De kan disponere over en halv Dollar dertil, og det Samme faaer De for Deres Uleilighed.

Robertson.

De vil give en halv Dollar for at faae denne Kuffert transporteret? Og jeg skulde lade en agtværdig Mand i Forlegenhed og ikke staae en fremmel

Lady bi? Mr. Underlieutenant, jeg skal transportere denne Kuffert; jeg sætter en Vre i at gjøre det.

(Tager Kufferten paa Raffen og de øvrige Sager i Haanden).

Mr. Ellis

(affides).

Det var som Fanden! Bereslereren og Commis-
sionairen synker ned til at være Drager.

Robertson.

Min unge, smukke Lady! Vil De nu behage at
gaae, saa er jeg til Deres Tjeneste. Veien skal ikke
falde Dem lang. Jeg haaber, at en dannet Gent-
lemans Conversation skal være saa lykkelig at forforte
Dem Deres Vandring.

(Han og Constance gaae).

Mr. Ellis.

Han er rigtignok forbandet vindig. Kan man
stole paa ham?

Godwin.

Na jo, men for at berolige Dem skal jeg følge
med. Jeg har dog et Grinde i den Retning, hvor
Mr. Gray boer.

Mr. Ellis.

Det skal De ret have Tak for.

(Begge gaae).

Femte Scene.

Bærelse hos George Gray. Gjennem Dør og Vinduer i Baggrunden fri Udsigt til en Have og et fjernere Landskab. En Dør tilhøre og to Døre tilvenstre, hvoraf den, der er nærmest Tilskuerne, fører til Grays Bærelser, den anden er almindelig Indgang.

Tobhy Wilson. Siden George Gray.

Tobhy

(Kommer fra den almindelige Indgang, bærende paa en Kurv).

Man kan heller ikke gjøre Andet end slæbe og slide. Puh! — Hvad er her da i denne Kurv? (Tager den frem). Hans Bibel — ja, den slæbes efter ham, hvor han staaer og gaaer. Og hans Psalmebog, og endnu flere Bøger. Na, lad det nu staae; jeg gider ikke rørt mig mere. — Mit Sødsfendebarn Conny*) maatte igrunden gjerne blive borte endnu en otte Dages Tid; nu kommer hun mig ikke ret beqvemt. Men det faaer nu være; ligesaa godt først som sidst! — Jeg gad vide, hvad Ansigt hun vil sætte op, naar hun erfarer Sandheden. Hun vil lamentere — men det skal vi snart vænne hende af med. — (Seer ud). Der kommer Mr. Gray. Af ham har jeg mine Voier i denne Tid. Igrunden er han svært forhippet paa, at hun skal komme, men han vil ikke lade sig mærke dermed. Han vil gjerne have

*) Fortælling af Constance.

sig en Kone, den fromme Mand, men jeg er bange for, at der bliver ikke Noget af denne gang. — Ja, nu maa jeg nok lade, som jeg studerer.

(Tager en Bog frem og seer i den, idet Gray træder ind fra Haven).

Gray.

Tobby!

Tobby.

Er det Dem, Mr. Gray! Jeg gif i mine egne Tanker og lærte en Psalme udenad. Jeg er endnu ikke saa vant til den Tour, saa jeg maa see til lidt efter lidt at blive fast i Sadelen.

Gray.

Hm! — Dine Udtryk ere just ikke meget passende.

Tobby.

Er' de ikke? Ja, jeg har saa lidt Forstand derpaa. — Kommer De nu fra den gamle Robin? Hvordan har han det?

Gray.

Kun daarligt, Tobby. Han gaaer sin Oplosning imøde.

Tobby.

Det tænkte jeg nok. De kan vide, hvad hans Folk fortalte: han var saa slet, at de maatte give ham Suursteg under Fødderne.

Grah

(der ikke har hørt efter, men undersøgt Kurven).

Hans Død vil være et Tab for Colonien. Han var et Exempel paa, at Opholdet her virkelig kan lede til en Forbryders Forbedring. Desværre er dette sjældent, i det mindste hos Fleertallet af de Deporterede.

Tobby.

Men der er dog Mange iblandt dem, der staae sig mærkeligt godt, som nu Mr. Simmons, der boer paa Torvet, og der kom herover for Underslæb ved Toldvæsenet. Veed De, hvad han er bleven saa rig ved? Ved sit Brændeviinsbrænderi. Det er det Allerbedste, man kan falde paa hos os.

Grah.

Det er det Fordærveligste, siger jeg. Det er en Odelæggelse for Colonien.

Tobby.

Nei, er det virkelig saa slemt? Men jeg kjender dog mere end Een, der drifter Brændeviin og befinder sig vel derved. Ja, man kan faae en lille Ruus engang imellem. Men er den Ulykke saa stor? Følt blive jo lystige deraf.

Grah.

Tobby, dit Sind er verdsligt. Jeg veed ikke ret, hvorledes jeg skal bibringe dig Erkjendelsen af det Sande og Gode; mine Ord og Formaninger

frugte just ikke meget. See, jeg har her to af de smaa Opbyggelses-Skrifter, nogle gudsfrygtige Mænd lade dele omkring. Læs dem, og med Eftertanke.

Tobbi.

Ja, Tak, lad mig faae dem. Jeg skal tage fat paa dem endnu idag. Men, det er sandt, Mr. Gray, jeg var nede i Havnen. Skibet er ikke kommet endnu, De husker, det Skib, mit Sødsfendebarn Constance ventes med. Men det kommer idag.

Gray

(lidt forvirret).

Naa, kommer det? Men . . . ja, der burde dog være En dernede og tage mod det stakkels Barn.

Tobbi.

Skal jeg gaae ned igjennem siden?

Gray.

Ja, gjør det. Eller . . . burde jeg ikke selv gaae ned og tage mod hende?

Tobbi

(afides).

Nei, det skjøtter jeg ikke om. (Høit). Det synes jeg ikke, De skulde, Mr. Gray. Det er dog bedst, hun først taler med mig som en gammel Bekjendt, og naar hun saa træffer Dem, bliver det heller ikke saa — saa overraskende for hende.

Gray.

Lad det da blive ved vor første Beslutning.

Tobbsy.

Vil De strax holde Bryllup, Mr. Gray?

Gray.

Om — det kommer jo ikke an paa mig alene.

Tobbsy.

Nei, det er sandt — det er jo ikke saa lige sagt, hun vil. Hun maa først see Dem; og De er nok ikke saa meget ung mere — er De vel, Mr. Gray?

Gray.

Om alt det har jeg noie underrettet hende. Men forresten — (Geneert). ja sørg nu bare for, hun bliver godt modtagen.

(Undersøger igjen Bøgerne i Kurven).

Tobbsy.

Lad mig om det. Det skal nok skee.

Gray.

Hvem er det, der kommer?

Sjette Scene.

De Forrige. Forpagter Hodges.

Tobbs

(til Gray).

Det er Mr. Hodges. — (Gaaer Forpagteren imøde).
God Morgen, Mr. Hodges. Skal jeg sætte en Stol
hen til Dem.

Hodges

(fort).

Tak, jeg kan nok staae.

Tobbs.

Hvordan gaaer det med Deres Søn? Jeg mener
ham, der er skjævt i Ryggen.

Hodges.

Jo, godt.

Tobbs.

Og Deres lille Pige? Er den Stakkel endnu
sfeeløiet?

Hodges

(ærgelig).

Na — hvad kommer mine Børn dig ved!

Gray

(til Tobbs).

Du kan gjerne gaae.

Tobbs.

Ned til Havnen?

Grah.

Om — nei, vent, til jeg har talt med dig.

Tobbs

(affides).

Det er min eneste Fornoielse, at jeg engang imellem kan drille de to Stivstiffere.

(Gaaer).

Hodges.

Det er og bliver mig en Gaade, at De, min værdige Ven, vil taale det Drog i Deres Nærhed.

Grah.

Han er ikke saa slem, som De antager.

Hodges.

Han er af ond Natur, og — hvad der er det Værste, han er en Hykler.

Grah.

Hvad De antager for Hyklari, er maaskee dog kun en Bestræbelse for at tilegne sig det Gode. Jeg nægter ikke, at jeg, da han kom til mig, antog ham for meget fordærvet. Men da han dog tillige var af høielig Character, saa fik jeg efterhaanden Øyst til at bringe ham paa en god Vej — De veed, det er

lyffedes mig med Andre. Hans Forstand og Skjøn-
somhed i mange Retninger kom til; og jeg lod ham
saaledes tilsidst blive her i Huset og om min Person.

Hodges.

Ja, det havde jeg i Deres Sted ikke gjort.

Grah.

Kjære Ven, lad os dog ikke glemme, at vi her
befinde os i en Colonie for Deporterede, og at denne
kræver et andet Forhold mellem Beboerne og paa-
lægger Hver især Pligter af en ganske særegen Art.
Det er et stort, herligt og endnu kun lidet bekjendt
Land, dette Nyholland; dets Hjælpekilder utallige, og
Ingen veed, hvor store og betydnende der endnu gjem-
mes i Fremtidens Skjød. Dette Land synes af Na-
turen bestemt til at optage den europæiske Over-
befolkning, og ligger beredt og færdig for Menneskerne.
Her er ingen uvejsomme Urskove, der skulle ryddes,
ingen vild og ubændig Befolkning, der skal tæmmes.
De faa Indfødte, der streife omkring, smelte hen for
Culturens Aande, altsom den nærmer sig; det synes
at være Forsynets Villie, at denne sløve Slægt skal
døe ud som Israels Born i Orken. Dette Land,
hvis ellers noget, turde da være skiftet til, at Synden
og det lastefulde Liv, som Culturen i Europa har
udflækket, her kan komme til Hvile og til Selverfjen-
delse. Den Ulykkelige, der ved Lov og Dom er ud-
stødt af det borgerlige Samfund i sit Hjem, vil her

kunne finde et nyt Hjem og en ny Virkelighed. Men siig selv, hvorledes skal dette være muligt, naar man fra alle Kanter støder ham fra sig? Mens han udstaaer sin Straf, behandle vi ham haardt. Naar hans Tid er omme, og Regjeringen giver ham Fuld og søger at opmuntre ham, møde vi ham med Mistro og Kulde. Er den ikke irriterende, den fornemme Ringeagt, hvormed de frie Indvaanere behandle hine Ulykkelige og udelukke dem fra Selskabet? Kan man af alt dette vente Andet end Forhærdelse og nye Forbrydelser?

Hodges.

De har maaskee Ret. Jeg kan ikke nægte, at jeg selv har ondt ved at overvinde en ubehagelig Følelse, naar jeg kommer i Berøring med en Deporteret, selv naar hans Straffetid er omme og han opfører sig ulasteligt.

Gray

(bitter).

Saa? Ja, jeg tvivler ikke derpaa.

Hodges.

Men at jeg ikke er ubillig, kan De bedst see af mit fleeraarige Venskab for den gamle Robin. Men hvor Mange ere som han?

Gray.

Nei, det er sandt, og hans Død vil gaae mig meget nær.

Hodges.

Staffels Mand! Og hvad skal der nu blive af de herlige Jorder, han efterlader? Har De betænkt at kjøbe dem?

Gray.

Jeg veed det endnu ikke bestemt. Igrunden har jeg allerede nok at bestride.

Hodges.

Det skulde gjøre mig ondt, om de kom i fremmede Hænder. De skal kjøbe dem. De har jo altid taget Dem saa meget af Robin.

Gray.

Saa længe jeg lever eensom, uden Familie, uden Kone og Børn, veed jeg ikke, hvad jeg skal med saa store Eiendomme.

Hodges.

Men hvorfor lever De saa eensom? Hvorfor gifter De Dem ikke? De er jo i Deres bedste Aar.

Gray

(smilende).

Ja, hvem siger, at jeg ikke har tænkt derpaa?

Hodges.

Nu da? Skulde det da falde en Mand som Dem vanskeligt?

Gray.

Det er ikke let for Nogen, især naar man ikke er ung længer. Tænkt derpaa har jeg virkelig, og de første Skridt ere ogsaa gjorde.

Hodges.

Nei, virkelig, kjære Ben? Det er jo en charmant Nyhed! Fortæl dog —

Gray.

Jeg har længe villet betro Dem denne Sag, men, da det er en delicat Materie, bestandig opsat det. De spurgte mig før, hvorledes jeg kunde finde mig i at have Tobby om mig. Foruden de Grunde, jeg anførte, har jeg maaskee endnu faaet en anden. Det kan være, at jeg kommer til at skylde ham Valget af en Kone.

Hodges.

Nei, nu gaaer det for vidt! Skal den Baban vælge en Kone for Dem?

Gray.

Vist ikke. Her er ikke engang Tale om, at jeg gaaer efter hans Anbefaling. Som De veed, har han god Familie i England, deriblandt en Tante og hendes Datter. Denne Sidste har i sin Moders Navn et Par Gange skrevet ham til, og disse Breve har jeg læst. Jeg kan ikke sige Dem, hvilken from og god Aand der lyfte ud af hver Linie, med hvilken

Forstand og Skaansomhed hun gav Tobby Advarsler og Vink om hans fremtidige Liv, og hvor ømt og kjærligt hun omtalte sin Moder, der paa hiin Tid var svag og sengeliggende. Efter Tobbys Beretning var denne Familie uformuende og Datterens Haand sandsynligviis fri. I et svagt Dieblisk besluttede jeg at prøve min Lykke. Jeg skrev et Brev, som jeg lod Tobby lægge inden i sit, tilbød hende min Haand, at sige, hvis hun ved nærmere Bekjendtskab fandt mig værdig dertil, og lod en Anviisning følge med, for at hun paa en beqvem og behagelig Maade kunde gjøre Reisen herover. Efter al Sandsynlighed kommer hun nu med Havfruen, der ventes hertil idag.

Hodges.

Nu, hvis Alting gaaer godt, saa er det mig isandhed en kjær Tidende.

Grah.

Der kommer Tobby. Lad os tale om noget Andet.

(Tobby kommer tilbage).

Tobby

(affides).

Jeg saae et Glimt af Sampson. Jeg maa have dem herfra. (Sæt). Mr. Hodges, der var et Bud derude fra Dem. De skulde komme hjem. Der er vist noget Galt med Deres skeelsiede, lille Pige.

Hodges

(vred).

Na, hvad Galt skulde der være? — (Til Gray).
Ja, naar der har været et Bud fra mig, saa er det
bedst, jeg gaaer.

Gray.

Jeg følger Dem et Stykke paa Veien.
(Han og Forpagteren gaar ad den almindelige Udgang tilvenstre).

Syvende Scene.

Tobbs. Sampson. Siden Robertson.

Sampson

(stifter Hovedet ind ad Havedøren).

Kan jeg komme ind?

Tobbs.

Kom kun. Hvad er der paasærde?

Sampson.

Hun er arriveret. Men det var fordømt, jeg fik
ikke Lov til at følge hende og bringe hendes Tøi her-
hid, som vi havde aftalt. Constablen, du veed nok,
Godwin, den Slynge, jog mig bort. Han har selv
fulgt hende, og Robertson bærer Tøiet.

Tobbs.

Robertson? Det er mig slet ikke med. Han er
snu, og han vil have sin Næse overalt.

Sampson.

Ja, det var der nu Intet at gjøre ved. Jeg løb blot forud for at give dig et Vink.

Tobbi.

Na, lad gaae. Jeg skal nok faae ham bort. — Men hør nu, her er et Arbeid idag paa Gaarden, som jeg skal skaffe Folk til. Jeg vil tage dig og en halv Snees af vore Kammerater, men resolute Folk. Jeg vil hverken vide af Robertson eller Daniel; jeg har ikke Tro til dem, og mindst til Daniel — han har endnu et godt Die til mig fra den Tid, jeg spillede ham et Puds. I maae komme tidlig paa Eftermiddagen. Maaskee vi gjør Alvor af det en af disse Dage.

Sampson.

Godt, jo før jo heller, naar det endelig skal være. Men, Tobbi, det er et farligt Foretagende.

Tobbi.

Na, Gladder! Naar I rette Jer efter mine Anviisninger, hvad Fare er der saa? Og forresten, det maa nu engang skee, og I maae hjælpe mig. I har Alle faaet paa Haanden af mig, og hvorfra jeg selv har faaet de Penge, kan du nok begribe. Længe kan det ikke vare, inden Mr. Gray mærker, der er en stærk Ebbe i hans Solv- og Guldmonter. Saa er det nok bedst, jeg kommer herfra itide, og Fanden skulde gaae med tomme Lommer.

Sampson.

Ja, paa mig kan du stole. Tys! — jeg hører dem komme. Lad mig nu smutte bort.

(Gaaer gjennem Havdøren).

Tobbs

(aabner Indgangen tilvenstre).

Ja, der er' de. Robertson har lagt Tøiet fra sig. Han kommer alene herind — saa meget desto bedre.

(Robertson træder ind fra venstre Side).

Robertson.

Min Ven Tobbs, jeg iler med at meddele dig den Efterretning, at jeg har ledsaget en Dame, der er kommet med Havfruen, og er adresseret her til Huset. Jeg har ladet hende blive derude, for at forberede dig paa dette Møde, der maaskee ellers vilde overraske dig for stærkt.

Tobbs.

Godt, nu skal jeg gaae ud til hende.

(Vil gaae).

Robertson.

Nei, min Ven, tillad mig først et Par Ord i Fortrolighed. Denne Dame er bleven mig overgivet af en anseet Mand, Capitainen paa Skibet, og jeg staaer til Ansvar. Hun har paa Veien fortalt mig — det vil sige, efter nogle behændige smaa Spørgsmaal fra min Side — at det er dig, min specielle Ven, der ædelmodig har ladet hende føre over fra England

og bekostet Overfarten. Du begriber vel, at jeg, med mit Omlob i Hovedet, strax maatte falde paa det Spørgsmaal, hvorledes en Mand, der er simpel Arbeider hos Mr. Gray og ikke har en Skilling retmæssig at raade over, kunde være istand dertil —

Tobbsy.

Og du kom maaskee med dumme Bemærkninger —

Robertson.

Ingenlunde. Mine Bemærkninger ere overhovedet aldrig dumme. Nei, jeg tænkte paa vort Venskab, og tav. Jeg tænkte paa, at du i lang Tid har været meget begjærlig paa Havfruens Ankomst og vilde ikke sige os hvorfor; saa du vel havde dine Grunde dertil.

Tobbsy

(affides).

Den Ræv!

Robertson.

Men du veed, jeg er en Mand af Ære. Jeg skal sørge for, at den unge Dame kommer sikkert til sit Bestemmelsessted.

Tobbsy.

Hendes Bestemmelsessted er just her, og du kan meget gjerne gaae. Jeg skal nok —

Robertson

(holder ham tilbage).

Ikke saa hastig. Det er min Pligt at søge Oplysning om, hvad du har i sinde med hende.

Tobby.

Gaae Fanden i vold! Det vedkommer ikke dig.

Robertson.

Skal jeg da meddele Capitainen, i hvis Hænder hun er falden? Vil min Ven hellere det?

Tobby

(affides).

Ja, hans Mening er, at jeg skal købe mig fri for ham. (Gæit) Hør, Robertson, du vilde igaar laane to Dollars af mig, men dengang havde jeg dem ikke. Nu staae de til din Tjeneste. See der.

Robertson.

Tobby, min Ven! Du er altid den samme. I dine Hænder er denne Dame vel forvaret. Det er en beroligende Tanke, at jeg nu kan gaae og overlade hende til en Hædersmands Varetægt.

(Gaaer).

Tobby.

Den Slubbert! — Ja, nu kommer da mit Sødsfendebarn. Det havde jo rigtignok været bedre, om jeg selv kunde taget imod hende i Havnen, og

lidt efter lidt talte hende tilrette. Men det maa hun nu finde sig i. Rejser man over til Colonierne, saa kan ikke Alting gaae saa glat. Man veed da heller ikke, hvad Liv hun har ført derovre. Maaskee man slet ikke behøver at tage saa fiint paa hende. — Der kommer hun.

(Bliver staaende i Forgrunden og kysker med Noget, uden at vende sig om).

Ottende Scene.

Tobbi. Constance (med nogle Smaating af sit Tøj i Haanden).

Constance

(træder frøgtssom ind og venter noget; affides).

Naar jeg blot ikke er vilst feil ind. (Til Tobbi).

Undskyld, at jeg er saa fri at spørge — (da han vender sig). Tobbi! (Gler hen til ham).

Tobbi

(stolt).

Naa, der er du jo!

Constance.

Er det virkelig dig, Tobbi? Hvor du har forandret dig!

Tobbi.

Jeg er voxet ud herovre, og har faaet et godt Udseende; det veed jeg nok. Ja, du er jo ogsaa

voget ud siden sidst. — Naa, vil du ikke lægge fra dig . . .

Constance.

Taf. — (Ventig). Jeg har en Hilsen til dig fra min Moder. Hun levede endnu, da vi fik dit Brev. Hun blev saa glad, da jeg læste for hende, hvor godt det gik dig, at du havde kjøbt en stor Eiendom inde i Landet, at du havde saa mange Hjorder og saa mange Folk under dig.

Tobbb.

Saa? blev hun?

Constance.

Moder har altid holdt af dig for dine Forældres Skyld, og saa tidt ønsket, det maatte gaae dig godt; og nu havde vi paa eengang den Glæde at see af dit Brev, at du havde arbeidet dig iveiret. Men alermeeft, det kan du troe mig, glædede det os, at dit Brev var saa smukt og saa fromt skrevet.

Tobbb

(affibes).

Ja, det var Mr. Grays Brev, jeg havde skrevet ud — de Taasfer!

Constance.

Endnu fort for hun døde, nævnede hun dit Navn; og da hun horte det Forslag, du gjorde mig

i dit Brev, raadede hun mig at tage herover og for det Første bestyre dit Huus.

Tobby

(affidēs).

Den Pasiar tjeder mig. (Høit). Hvordan har du da levet derovre?

Constance.

Du kan vel tænke, at vi ofte har haft det vanskeligt nok.

Tobby.

Det mener jeg ikke. Hvordan har du forstaaet at slaae dig igjennem? Naar det er knapt for En, maa man gribe til mange Ting. Har du været i London, eller i Manchester?

Constance.

Hvordan skulde jeg komme der?

Tobby.

Om, der er mange Fruentimmer, der komme let nok dertil, men ikke saa let derfra.

Constance

(angstlig).

Men hvad mener du, Tobby?

Tobby.

Hvad jeg mener! Jeg vil vide, hvordan din Opførsel har været. Har du levet honnet?

Constance

(forstræffet).

Og det kan du spørge om!

Tobbs.

Saa, hvad veed jeg! Da du kom, saae jeg, du blev fulgt herhen af en Constabel. Her paa Stedet er det ikke omsonst.

Constance.

Men, for Guds Skyld, hav dog ikke den sthyge Mening om mig. Constablen fulgte med mig for min Sikkerheds Skyld. Det skal jo her være nødvendigt.

Tobbs.

Nødvendigt? Det veed jeg ikke af.

Constance

(næsten grædende).

Men du kan dog aldrig fatte Mistanke til mig af den Grund.

Tobbs.

Naa, græd ikke. Det er ikke værdt at tage sig Verden saa nær. Bent her, saa skal jeg — (Affides) Jeg veed ikke ret, hvorledes jeg skal meddele hende . . . Naa, der kommer sgu Mr. Gray, saa kan jeg spare min Uleilighed.

Constance

(affides).

Herregud! hvilken Modtagelse!

Niende Scene.

De Forrige. Gray (fra Haven).

Gray.

Hør, Tobby — (Seer Constance). Hvem er det unge Fruentimmer? Er det maaskee —?

Tobby.

Jo, det er rigtignok mit Sødsfendebarn. Hun kom nu.

Gray.

Men hvem har da fulgt hende? (Til Constance).
Er De alene gaaet den lange Vej?

Constance.

Mr. Ellis, fra det Skib jeg kom med, en Bekjendt af min Moder, har sørget meget smukt for mig, og ladet mig ledsage.

Gray.

Nu, det var et Held! — Lad mig da nu byde Dem velkommen i mit Huus, kjære Miss Wilson, ret hjertelig velkommen. (Affides). Isandhed, hun er smuk! og med saa behagelige, forstandige Træk! (Høit). Vi har ventet Dem med megen Uro. Reisen hertil er saa lang og møjsommelig. — Men trænger De ikke

til en Forfriskning? Tobby, spring ud og sørg for din Cousine.

Constance.

Jeg takker Dem ret meget, men jeg trænger ikke til Noget.

Gray.

Geneer Dem endelig ikke! blot en fjolende Drif — Nu, som De vil. Der skal strax gives Ordre angaaende Deres Bærelser De staae parate; det er Tobby, der har besørget det; han har at gjøre med den indre Bestyrelse af mit Huus. Men Deres Rejse-gods, hvor har De gjort af det?

Constance.

Vi lode det foreløbig staae udenfor. Det er en Ruffert og nogle Smaating.

Gray.

Det skal vi paa Diebliffet sørge for. Tobby kan bære det ind — eller jeg kan lade en af Folkene . . . De har maaskee endnu Et og Andet at tale med Deres Slægtning. (Affides). Den Pige er en sand Perle!

(Gaaer).

Constance

(affides).

Det er de første venlige Ord, der ere talte til mig her. (Høit). Hvem var den Herre, der var saa artig og forekommende?

Tobbs.

Na, det var Eieren af dette Huus, Mr. Gray.

Constance.

Naa, ham, jeg var adresseret til. — (Efter nogen Betænkning). Staaer du i noie Forbindelse med ham?

Tobbs.

Ja, det gjør jeg rigtignok.

Constance.

Som Landmand?

Tobbs.

Juſtement. Jeg har kjøbt flere Tusinde Aar af ham, og han har forpagtet en af mine Gaarde.

Constance
(noget tøvende).

Tobbs, vær oprigtig! Du behøver jo ikke at gjøre Omsvøb med mig, og du veed, at jeg vil tage Alt i den bedste Mening. Er din Stilling altid god herovre?

Tobbs.

Om den er god? Den kan slet ikke være bedre.

Constance.

Jeg mener, hvis den ikke var saa meget god, funde du jo frit sige mig det. Jeg ſkulde alligevel

ikke fortryde, at jeg er taget herover — du har jo viist dig saa ædelmodig ved at udstyre mig til Overreisen — og jeg kunde dog altid være dig til Nytte.

Tobbb.

Ja, Tak skal du have. Min Stilling er udmærket; det er almindelig bekjendt. — Ja, du seer paa mine Klæder. Men det bryder Ingen sig om herovre. De rigeste Folk gaae klædte som Arbeidere. Vi har Andet at tænke paa end at pynte os.

Constance.

Nei, det tænkte jeg ikke paa. Men jeg synes, denne Mr. Gray talte til dig, som om du var . . . i hans Tjeneste.

Tobbb.

I hans Tjeneste? Det kan man ikke kalde det.

Constance

(hurtig).

Jeg meente som Guldmægtig . . . eller som Forpagter . . .

Tobbb.

Jeg er snarere i Compagnie med ham — (Affides). i det mindste med hans Pengesfriin. (Svitt). Han kan ikke undvære mig, og jeg har godt af at holde mig til ham. Naar Alt kommer til Alt, har jeg ham i min Magt.

Constance

(affides).

Jeg er ikke vel tilmode. Gud maa vide, om jeg kan troe ham.

(Grah kommer tilbage).

Grah

(til Constance).

De har vel undskyldt min Fraværelse — jeg blev opholdt. Men lad os nu passiare lidt sammen! Tobby, tag et Par Stole til os. (Efterat han og Constance have sat sig). De begriber vel, at jeg har længtes meget efter Deres Ankomst, kjære Miss Wilson. Men nu, da De er kommen, nægter jeg ikke, at jeg føler mig næsten lidt undseelig. I Forstand tænker man sig et ungt og elskværdigt Fruentimmer ganske i Almindelighed, uden at kunne danne sig et bestemt Billede. Først Nærværelsen viser os hine Træk af Blidhed og Forstand, hiint uforlignelige Udtryk, som en Mands Bryst aldrig er ufølsomt for. Nu, da jeg seer Dem, forstaaer jeg selv ikke, hvorledes jeg har faaet Dristighed til at skrive til Dem.

Constance.

Har De gjort mig den Gæde at skrive mig til? Det veed jeg ikke.

Grah

(studser).

Jeg mener det Brev, hvori jeg tog mig den Frihed at gjøre Dem et Forslag —

Constance.

Et Forslag? mig? Med Tilladelse, hvilket Forslag?

Tobby

(affides).

Nu maa man nok holde Dreene stive.

Gray.

Tobby, har din Cousine ikke faaet mit Brev?

Tobby.

Deres Brev? Jo, det antager jeg.

Constance.

Jeg veed af intet Brev at sige.

Tobby.

Saa maa det være forkommet. Det har man jo hørt før.

Gray.

Hvor kan du sige, det er forkommet! Din Cousines Nærværelse er jo paa en Maade Svar paa Brevet.

Tobby.

Ja, det er jo ogsaa sandt.

Constance

(til Mr. Gray).

Tillad, hvorom handlede Deres Brev?

Grah.

Kjære Miss Wilson, Deres Spørgsmaal gaaer mig virkelig nær; thi det er det bedste Beviis paa, at De ikke har modtaget Brevet, og altsaa heller ikke er bleven bekendt med Grunden, hvorfor vi ønskede Dem hertil. I min Skrivelse foreslog jeg Dem at reise herover og tage Bopæl i mit Huus, og — ja, jeg tilstaaer, det var en stor Driftighed af mig — og tilbød Dem min Haand, hvis De ved nærmere Beskjendtskab selv fandt det ønskeligt.

Constance

(bestyrret).

Et saadant Brev har De skrevet? Og den betydelige Anviisning, der fulgte med —?

Grah.

Den var fra mig.

Constance

(reiser sig i Bevægelse).

Tobbh!

Grah.

Hvad feiler Dem? Tael — jeg beder Dem.

Constance.

Jeg er bleven bedragen, skammeligt bedragen! Væs — her er det Brev, jeg har modtaget. (Til Tobbh,

men's Gray gjennemløber Brevet). Og det kunde du nægne! Hvad har jeg gjort dig, at du vilde loffe mig herover den lange farlige Vej, og sælge mig til en Fremmed som et foragteligt Fruentimmer! Har du da glemt, hvad mine Forældre have gjort for dig i din Opvæxt? O, det er syndigt!

Gray

(Læser Brevet falde).

Han har skrevet i sit eget Navn — hvilken Frækhed! Tobbh, du fortjente, at . . . at — Miss Wilson! naar De vidste, hvor ubeskriveligt dette smerter mig! Tro dog endelig ikke, at jeg har nogen Deel heri, at jeg skulde neblade mig til en saadan Nedrigheid, at jeg skulde lade Dem komme herover under et falskt Paaskud.

Constance

(i stigende Sindsbevægelse).

Nei, det troer jeg paa ingen Maade — det troer jeg virkelig ikke. Men jeg kan ikke blive — jeg maa herfra, jeg maa strax herfra.

Gray.

Men det kan jeg mindst tillade nu — her, hvor De er fremmed og hjælpeløs.

Constance.

Jeg maa — Mr. Ellis, han er en gammel Ven,

en oprigtig Ven af vort Huus, han vil tage sig af mig. Og den Sum, De har sendt mig, min Herre — jeg haaber at kunne erstatte den, hver Skilling. Jeg vil tage ud at tjene — man giver jo god Løn her — jeg skal være sparsommelig —

Grah.

Men hvor kan De tænke, at jeg . . . Naar De blot vilde blive en kort Tid.

Constance.

Det er umuligt!

Tobby.

Bliv nu, naar han ønsker det.

Grah

(opbragt, til Tobby).

Die stille, naar en brav Pige taler! (Til Constance).
 Lad Dem bevæge . . .

Constance.

Åh, jeg kan ikke, blive ikke vred — men Jorden brænder under mig her — jeg maa sandelig bort. De er vist en meget agtværdig, en . . . en meget honnet Mand; men De maa rigtig undskyld mig. (I sin Forvirring oftere neiende). Farvel! jeg skal lade mine Sager hente . . . og Alting, Alting skal erstattes Dem.

(Gler ud).

Grah.

Men jeg beder Dem — hør mig dog . . .

(Følger efter hende).

Tobby

(ene).

Ja, den Bombe skulde jo eengang springe. Jeg
tænker nok, jeg skal hytte mig endda.

(Gaaer).

Anden Act.

Et simpelt Bærelse i et Bærtshuus.

Første Scene.

Mary Butterton, der passer noget Lørd af en Kasse.
Mistress Hick.

Mary.

Vi ere altsaa enige om Prisen, Mrs. Hick, og jeg tænker vist, at jeg bliver hos Dem i det mindste en Uge, indtil jeg har faaet alle mine Bekjendte spurgt op. Men jeg maa sige Dem forud, jeg er vant til at have det godt; Bærelset maa holdes propert, Maden maa være reenlig og veltillavet.

Mrs. Hick.

Det er accurat mit Princip: heller lidt og simpelt, men reenlig Mad.

Mary.

Ja, den maa ellers gjerne være rigelig, og simple Sager skjøtter jeg ikke om.

Mrs. Hick.

Det samme siger jeg: Portionerne maae være overflødige og solide. (Affides). Hun seer mig ikke ud til at være saa godt vant.

Marh.

Er der gaaet Bud efter James Robertson?

Mrs. Hick.

Jo, og han kommer vist snart.

Marh.

Kjender De ham?

Mrs. Hick.

Ja, Gud, han har i flere Aar besøgt mit Huus, mens jeg holder Værtskab, endnu fra den Tid, han kom herover som . . . som — ja, De veed vel, han kom herover som —

Marh.

Det veed jeg.

Mrs. Hick.

Ja, det er jo en ærlig Sag, der er overgaaet mangen flink Fyr. Og Robertson er skikkelig, og har en god Opdragelse. Og han er jo nu fri, og skal være ganske som vi Andre. Men man kan ikke gjøre for det. Naar man selv har holdt sig fra al Urigtighed og aldrig bemænget sig med Justitsen, saa kan man ikke lade være at gjøre Forskjel. Ingen skal sige,

at jeg lader Nogen føle det. Jeg behandler alle mine Gjæster eens honnet, det veed Gud jeg gjør. Men man har dog en anden Respect for en Dame som Dem, der aldrig har havt med Rættens Folk at gjøre.

Marh.

Ja, det er naturligt. Hvordan staaer Robertson sig ellers?

Mrs. Hick.

Det er ikke saa godt at svare paa hertillands. Men de Fleste gaaer det op og ned. Idag staaer En sig maaskee godt; imorgen er han paa Ræerne. Min salig Mand stod sig engang grumme godt. Men saa begik han en eneste Gang et Feiltrin, og det ruinerede ham.

Marh.

Hvad var det for et Feiltrin?

Mrs. Hick.

Han slog sig til Drif.

Marh.

En eneste Gang! Kan det ruinere Folk?

Mrs. Hick.

Men han var aldrig ædru derefter, og han for-
sikkrede mig, det kom Altsammen af den ene Gang.

Marh.

Ja, saa blev han nok ved at drikke.

Mrs Hick.

Saa, det forstaaer sig. (Seer ud ad Døren). Men der kommer Robertson; saa vil jeg forlade Dem.

(Gaaer).

Anden Scene.

Mary. Robertson.

Robertson

(med Forundring).

Miss Butterson!

Mary.

Mr. Robertson!

Robertson.

Dem skal jeg træffe her!

Mary.

Saa, det drømte De nok ikke om, da De var Kammertjener hos Lord Westmoreland.

Robertson.

Men De, min Bedste! den zirlige, galante Kammerjomfru hos Mhlady, De skal træffes her i Ny-Syd-Wales! Hvad har ført Dem hertil? Ønsker De at gjøre Deres Lykke?

Mary.

Det ønsker man overalt.

Robertson.

Og Miss Buttersen er vis paa, overalt at gjøre
Lykke.

Mary

(neier).

Altid den fine Mand! — Jeg er taget herover,
fordi jeg var kjed af England, og fordi jeg troer, at
man med Talent og Hoved kan komme bedre frem i
den nye Verden; den gamle er saa forslidt.

Robertson.

Saa jeg, som De veed, har lige fra den Tid, jeg
var med Mylord i Spanien og Italien, haadt stor
Begjærighed efter at see fremmede Lande.

Mary.

Men Landet her har Mr. Robertson nok ikke
seet med sin gode Billie.

Robertson.

Saa, jeg har dog altid haadt en ualmindelig In-
teresse for vore Colonialforhold.

Mary.

Sahaha! Men Colonialforholdene i Botany-bay
vilde Mr. Robertson dog nok helst slippe fri for.
Nei, jeg advarede Dem tidt nok dengang for den
Kjæltring Roxbury. De Dokumenter eller Obligatio-
ner eller hvad det var, som De saa fix satte Deres
Navn under —

Robertson.

Na, min Bedste, hvor vil De hen! Den Historie med Roxbury kom jeg strax ud af. Jeg blev sendt herover for en reen Bagatel. Jeg begriber endnu ikke, hvorledes en indsigtsfuld Dommer og en saa oplyst Jury kunde dømme mig skyldig. Her har man strax forstaaet at vurdere mig. Jeg er nu fri og kan lade og gjøre hvad jeg vil, kan kjøbe Jord, sætte mig ned som Landmand eller drive Handel —

Mary.

Der er nok ikke Andet iveien, end at man behøver Penge dertil.

Robertson.

Ja, man maa oppebie Conjunctionerne, og forstaae at behandle dem. — Men, for at tale om noget Andet, der fulgte en Person med mig, som jeg troer er en gammel Ven af Miss Butters.

Mary.

Hvem er det?

Robertson.

Daniel Saunders.

Mary.

Mit gamle Bysbarn! Den stakkels Dreng! Ham vilde jeg nok see.

Robertson.

Han er nede i Stuen. Nu skal jeg kalde paa ham. (Bed Døren). Hør du der! Lad Daniel komme herop.

Mary.

Hvordan har han det her?

Robertson.

Slet.

Mary.

Det gjør mig ondt for ham. Ja, han forstaaer nok ikke at behandle Conjecturerne.

Robertson.

Aldeles ikke. Enhver kan rende med ham. Han mangler Menneſſekundskab.

Mary.

Vi maae tage os af ham. Han staaer vel endnu til at hjælpe. (Bed at see den indtrædende Daniel). Ja, det er ham Ihslevende!

Tredie Scene.

De Forrige. Daniel Saunders.

Daniel.

Herregud, kan jeg troe mine Dine! Er du her, Mary?

Marh.

Som du seer, min kjære, staffels Dreng, og jeg er ret glad ved at see dig. Men det gaaer dig nok ikke saa meget godt.

Daniel.

Det gaaer mig hundst, forbandet, reent forbandet. Men jeg stoler paa, at der nu skal komme en Bending i Sagerne.

Marh.

Hvordan det?

Daniel.

Vi har en Plan for — ja reent ud sagt, det er en Slyngelfstreg, men det maa Tobby om — jeg har svoret paa, at jeg ikke længer vil holde det ud, og saa maa det briste eller bære.

Marh

(til Robertson).

Hvad er det, han taler om?

Robertson.

Efter min Overbeviisning er det Noget, han gjorde bedst i ikke at tale om.

Daniel.

Na hvad, af Marh har vi Ingenting at berygte.

Marh.

Det skulde jeg mene. Fortæl, Mr. Robertson.

Robertson.

Har Miss Butterson nogensinde hørt tale om Krigen mellem de Franske og Kabylerne?

Mary.

Naa, hvad saa?

Robertson.

I Almindelighed er der en meget fredelig og god Forstaaelse imellem dem. Men naar de Franske trænge til Proviant og Fourage, saa samle de i al Stilhed Tropper, drage ud af Algier og overfalde en eller anden arabisk Stamme, og slæbe Alt med sig, hvad de kan overkomme. Det kalder man en Razzia.

Mary.

Nu da?

Robertson.

Nu ja — for Tiden trænger vor Ben Daniel og nogle andre gode Benner til Proviant, og saa har de betænkt en saadan lille Razzia imod en meget rig Colonist, Mr. Gray, der boer noget udenfor Byen.

Mary

(til Daniel).

Det er jo et halsbrækkende Foretagende. Det skulde du ikke give dig af med.

Daniel.

Jeg vil herfra, og jeg maa have Midler til at komme bort.

Mary.

Men hvor vil du hen?

Daniel.

For det Første til Skovene hiinsides de blaa Bjerge. Vi staae i Forbindelse med nogle Kammerater der.

Mary

(til Robertson).

Kammerater? Ja, som plyndre og røbe?

Robertson.

Som det kan falde. Undertiden blive de grebne og hængte.

Mary.

Daniel, det er ikke Noget for dig.

Robertson.

Nei, at hænges — det er en stor Sandhed. Men forresten, jeg troer ikke, der er nogen Fare dennegang. Hverken Daniel eller jeg — thi jeg vil gjerne tilstaae, at jeg, uagtet jeg ikke personlig vil indlade mig i denne Sag, dog ikke har kunnet nægte mine Venner mit Raad og min Indsigt i at ordne Foretagendet — men som sagt, hverken Daniel eller jeg faae sandsynligviis Noget med den Sag at gjøre.

Daniel.

Hvad vil det sige? Hvorfor troer du det?

Robertson.

Tobbs har Ræverier for, det er jeg vis paa, og han vil holde os udenfor det Hele.

Daniel.

Saa skulde han skee al Landsens Ulykke!

Mary.

Hvem er denne Tobbs, I tale om?

Robertson.

Ham kjenner Miss Butterson meget godt. Han kom ofte til mig ved de smaa Aftenselskaber, jeg gav i London — Tobbs Wilson.

Mary.

Ja godt — nu husker jeg ham. Det var en Bjalt.

Robertson.

Saa temmelig.

Daniel

(til Robertson).

Men fortæl dog — hvordan hænger det sammen?

Robertson.

Jeg er tilfældigviis idag kommet paa et og andet Spor, der er mig mistænkeligt. Først har Sampson paa mit Spørgsmaal givet mig et Svar, der mildest talt var bøffelagtigt. Dernæst — ja, I veed, jeg udfører Commissions-Forretninger her paa Stedet.

Nu havde Lieutenanten paa Havfruen, for hvem jeg besørjede nogle Penge-Omsætninger, anmodet mig om at ledsage en ung Dame ud til en Colonist, ja netop til den Mr. Gray, vi talte om. Paa Veien — jeg sad ved Siden af hende i et smukt lille Kjøretøi, jeg af Galanteri havde skaffet os — paa Veien fik jeg ud, at hun slet ikke skulde til Mr. Gray, men til vor Ben Tobby, at hun ansaae ham for en bosat Mand og meget velhavende.

Mary.

Hvem var den Dame? Var hun kommet med Havfruen?

Robertson.

Netop. Paa hendes Kuffert, som jeg tilfældigviis kastede et Die paa, stod Constance Wilson; hun er maaskee i Familie med Tobby.

Mary.

Miss Wilson? Min intimeste Veninde! Og hun skulde komme hertil for denne Tobbys Skyld! Det er aldeles utænkeligt. Der maa stikke Noget under.

Robertson.

Det formoder ogsaa jeg.

Mary.

Den Sag interesserer mig til det Yderste. Mr. Robertson, jeg haaber, De skaffer mig den noigagtigste Underretning.

Robertson.

Bliv I begge To her — det kan være, at jeg nede hos Bærtinden træffer en Person, der kan give mig Oplysning. Er det muligt for et Menneſke at trænge ind i denne Hemmelighed, ſaa vær viſ paa, jeg er Mand dertil.

(Gaaer).

Marh.

Der kan du ſee, Daniel! Harde du hjulpet med ved denne ſlette Sag, ſaa havde du maaskee ſtyrtet et uſkyldigt Fruentimmer i Ulykke.

Daniel.

Det kunde Ingen vide, og det turde jeg heller ikke ſee paa.

Marh.

Men hvordan er det gaaet til, at du er kommet paa en ſaa gal Bei? Din Moder var engang oppe hos mig og viſte mig et Brev fra dig, hvorefter det gif dig taaleligt og du havde god Forhaabning.

Daniel.

Det var dengang, Marh. Men ſiden den Tid har jeg ſlet ikke ſkrevet hjem, for jeg havde ikke Andet end Ondt at ſkrive om. Jeg veed, jeg har forbrudt mig, og maa udſtaa min Straf. Men det er for haardt, man her lader mig bøde. Paa Overfarten hertil var jeg i det meeſt lurvede Selskab, du kan tænke dig.

Marh.

Jeg kjender det — skjøndt gudskeelov jeg holdt mig langt derfra.

Daniel.

Da jeg kom hertil, blev jeg sat til Bro-Arbeid under streng Opsigt. Her opførte jeg mig godt, men det var paa Kneb — man havde raadet mig dertil, for at jeg dessnarere kunde blive Arbeider hos en Colonist og faae større Frihed; og jeg kom nu til en Mand i Illawara, en eensom Gaard med Skov og store Sletter. Min Hensigt var, ved første Leilighed at flygte dybere ind i Landet, og det saa meget mere som det var en haard, mistænkelig Mand, jeg var kommet til, gjerrig og brutal. Men, uden at vide af det, blev jeg anderledes tilfunds. Du kan troe mig, Marh, man kan ikke leve eensom paa disse store Sletter, i disse prægtige Skove, hvor Alting synes saa stille og fredeligt, hvor man ofte i Uger og Maaneder ikke seer et fremmed Menneske, man kan ikke leve der, uden at man gaaer i sig selv. Gamle Tider, jeg for længe siden havde glemt, mit Hjem hos mine Forældre, min Skolegang, den gamle Præst hjemme — alt dette kom jeg til at tænke paa. Sa Marh, dengang kunde jeg endnu være bleven en brav Karl. Naar det hedder sig, vi komme herover for at forbedres, saa kan jeg tænke mig det. Hvis de lode Enhver skjøtte sig selv, gav ham en lille Eiendom ude i Landet — her er nok deraf — og Midler til

Erhverv, saa vilde han kunne hjælpes. Men i deres Arbeidshuse, hos deres Colonister, hvor man bliver piint og tirret, hvor den Forbrydelse, man har begaaet, den Straf, man er dømt i, daglig rives En i Næsen, der er det umuligt.

Mary.

Nu, hvordan gif det dig saa?

Daniel.

Den Mand, jeg var hos, han var som sagt styg at omgaaes. Han og hans Folk holdt sig næsten for gode til at tale med mig. Nu blev en betydelig Deel af hans Kreaturer drevet bort en Nat af en omstrefende Bande. Han gav mig Skylden — jeg havde ikke passet paa. Det ene Ord tog det andet, og inden jeg saa mig for, slog han mig. Jeg gjengjeldte Slaget — jeg kunde ikke Andet — og Enden blev, at jeg paany blev ført hertil, blev paany sat til strengt Arbeid, og har nu omsider faaet en ny Herre, der er endnu brutalere end min forrige. Det kan jeg ikke holde ud — jeg kan det ikke, om jeg saa skal risquere min Hals derover.

Mary.

Staffels Dreng! det er jo ret fortredeeligt! og det gjør mig rigtig ondt for dig.

(Robertson kommer ind igjen).

Robertson.

Her har I mig igjen. Jeg traf min Mand strax, da jeg kom ned.

Mary.

Fortæl da.

Robertson.

(til Mary).

Min Mistanke var grundet. Sampson — det er en god Ven af Tobby — har skaffet ham en halv Snees Folk, der ere blevne antagne til Mark- og Havearbeid hos Mr. Gray. Ved deres Hjælp skal den omtalte Razzia finde Sted en af disse Aftener.

Daniel.

Det er lumpent af Tobby!

Mary.

Men Miss Wilson?

Robertson.

Om hende veed man Intet.

Mary.

Men der kan jo ikke være Tvivl om, at hun under disse Omstændigheder maa være udsat for Ubehageligheder. Skal vi roligt see derpaa?

Robertson.

Jeg indseer ikke, hvad vi Tre kunne udrette.

Marh.

Hum er min Veninde, en Person, jeg skylder stor Forbindtlighed. Vi maae staae hende bi. Kan jeg ikke selv gaae derud, besøge hende som min Medreisende og give hende en Advarsel?

Robertson.

Der vindes ikke Andet derved, end at Tobbs Mistanke vækkes, og at han vil træffe sine Forholdsregler. Vi kan Intet bevise.

Marh.

Kan man da ikke angive Sagen for Øvrigheden?

Robertson.

Jeg kan ikke; min Stilling er meget difficil, og jeg maa søge at forholde mig med Partierne.

Marh.

Kan saa du ikke, Daniel?

Daniel

(ryster paa Hovedet).

Øvrigheden? Kommer jeg til en Constabel med min Angivelse, saa er det Allerførste, at han sætter mig selv ved Bingebeinet, for at see, om der ikke er Kneb under, og det er da et Spørgsmaal, naar jeg slipper fri igjen. Det er heller ikke smukt at angive sine Kammerater.

Mary.

Jo, denne Tobby er det nok værdt at bryde sig om!

Daniel.

Det er sandt nok — han har engang angivet mig — og det for en Bagatel, men der kom mig dyrt til at staae. Han fortalte mig det selv, og lode mig ud ovenikjøbet.

Mary.

Der kan du see. Vil du saa skaane ham?

Daniel.

Ja, med Constablerne vil jeg Intet have at gjøre.

Mary.

Der falder mig Noget ind, som maaskee ogsaa er bedre. Underlieutenanten paa Havfruen interesserede sig meget for Miss Wilson. See til at faae fat paa ham.

Daniel.

Hvad hedder han?

Mary.

Mr. Ellis; det er en skikkelig og forstandig Mand. Du maa spørge ham op i Havnen; jeg veed, at han bliver her i Byen idag. Fortæl ham saa Alt, hvad du veed om denne Sag, og glem for Altid ikke at omtale den Ubehagelighed, Miss Wilson muligviis er udsat for.

Daniel.

Lad mig da prøve paa det.

Mary.

Ja gjør det, du skal see, det vil være til dit Gavn. Jeg har nu engang sat mig i Hovedet, at vi maae hjælpe dig ud af din fortrykte Stilling, og det skal lykkes os.

Daniel.

(trykker hendes Haand).

Mary! det er længesiden, Nogen har taget saa megen Deel i, hvad der angaar mig, som du idag. Du har gjort mig blød — næsten som jeg var i gamle Dage. Da jeg saae dig, var det, ligesom jeg fik en Erindring fra mit Hjem, og fra en lykkeligere Tid. Kan I gjøre Noget for mig, det skal ikke fortryde Jer. Jeg har gjort dumme Streger, det er sandt; men jeg troer dog nok, der kunde blive Noget af mig endnu. Tak, Mary! du har givet mig nyt Haab; jeg har i lang Tid ikke vidst, hvad det var — Tak, kjære Mary!

(Gaaer).

Mary.

Ja, det er en god Dreng, og der skal nok blive Noget af ham.

Robertson.

Na ja, maaskee. — Men tillad, Miss Butterson, De boer meget smukt her —

Mary.

Simplest kan jeg ikke boe; det er mig umuligt.

Robertson.

Og De har indrettet Dem det her paa en comfortable Fod, efter hvad Værtinden fortalte mig. Har Miss Butterson maaskee bragt Contanter med fra Europa?

Mary.

Ja, tomhændet kommer jeg ikke.

Robertson.

Det er mig ubeskrivelig hjært at høre — af sand Deeltagelse for Deres Person. Det er mig saa meget kjærere, som jeg i denne Tid har en Speculation for, der vilde faae et bedre Sving, naar en Ven kunde forstrække mig med en antagelig Sum —

Mary.

Ja, speculeer kun, men ikke i minomme. Nei, Robertson, nu ere vi gode Venner, og kunne tidt have den Fornøielse at omgaaes. Men laante jeg Dem Penge, saa vilde der indtræde en Vanskelighed i vor Omgang —

Robertson.

Men jeg indseer ikke . . .

Mary.

Naar jeg mødte Dem i Byen, og De fik Die

paa mig i Fraastand, saa vilde De dreie om ad en anden Gade; og De veed, hvor nødig jeg vil berøves Deres Selskab.

Robertson.

Nu, saa lade vi den Jugl flyve.

Mary.

Saa, det er vist det Bedste. Men det er snart Spisetid. Har Mr. Robertson lyst at være min Gjæst idag?

Robertson.

Med største Fornøielse. De kjender mit Attachement —

Mary.

For en god Boeuffteg med Porter?

Robertson.

Nei, mit Attachement for Deres elstsværdige Person.

Mary.

Nu, jeg vil troe Dem. Mr. Robertson, Deres Arm!

Robertson.

Miss Buttersen, det skal være mig en stor Gæde.

(De gaar).

Fjerde Scene.

Bærelset hos Gray.

Gray, strax efter Tobby.

Gray

(kommer ind og gaar i Bevægelse op og ned).

Jeg har baaret over med ham, mere end nogen Anden i mit Sted havde gjort. Jeg har betænkt de fordærvelige Forhold, han har levet i, og jeg har grebet i min egen Barm, erkjendt, hvad jeg selv kunde blevet, hvad jeg var saa nær ved at blive — og jeg har taalt ham. Men isandhed, det er gaaet for vidt! Han kan ikke længer blive i mit Huus. — Det stakfelses Pigebarn! Hvor retfærdig er hendes Smerte! Og hvor indtagende er hun i det simple Udtryk af sin Sorg! — Og hende har jeg udsat for at misbruges af denne — denne . . . nei, det er bestemt! Han maa bort! (Ringer. Tobby træder ind). Kom herhid. Jeg havde haabet, at jeg ved Godhed og mild Behandling efterhaanden skulde bringe dig paa en bedre Vej. Men du har paa den skammeligste Maade misbrugt min Tillid —

Tobby.

Mr. Gray —

Gray.

Tie stille! — Dit stakfelses Sødskendebarn er ved

din bedrageriske Udfærd bragt herover, og det er kun med Nød, jeg har bevæget den Dybtfrænkede til at blive saa længe i mit Huus, indtil der kan sørges for hende. Alene denne Skjændighed af dig forvisser mig om, at din Forbedring er umulig. En saa samvittighedsløs Krabat som du vil kun spotte over min Godhed. Bered dig derfor til at forlade mit Huus endnu imorgen.

Tobbb.

(lader, som han græder).

Mr. Gray, det er ikke rigtigt, at De taler saadanne. Men jeg veed nok, jeg kan aldrig gjøre Dem det tilpas. Hvad jeg gjør, er altid forkeert — og det, naar jeg allermeeft har Deres Bedste for Øie, og naar jeg ret har bildt mig ind, at jeg har gjort det godt.

Gray.

Hvad har du at anføre til dit Forsvar?

Tobbb.

Jo, det skal hjælpe stort, at jeg forsvarer mig. Hvem er der her, der bryder sig om, hvad jeg siger!

Gray.

Tael, siger jeg. Men tænk ikke paa at nægte, hvad du har gjort.

Tobbb.

Nei, det er ganske sandt: De gav mig Deres

Brev, De gav mig en Anviisning paa en Sum Penge, og begge Dele skulde sendes til min smukke Cousine. De vilde selv frie til hende; hun skulde komme herover for Deres Skyld. Men jeg kjendte Constance bedre. De havde aldrig opnaaet Deres Dnske, ikke engang faaet hende at see. Hvad kunde det saa nytte, om jeg havde gjort, som De vilde? Jeg saa nok, De vilde gjerne have hende herover, og deri vilde jeg hjælpe Dem, som jeg kunde. Har jeg gjort det galt, saa er det, fordi jeg ikke havde bedre Forstand. De kjendte mig, Mr. Gray, og naar De ventede det anderledes, skulde De ikke bruge mig.

Gray

(affides).

Desværre, den Bebreidelse træffer mig!

Tobbs.

Ja, De giver mig Ret, det vidste jeg nok. Jeg har mine Feil, det nægter jeg ikke; men de kan ikke saadanne gaae bort paa eengang. Naar man først er kommen i Kast med de Menneſker, jeg har havt at gjøre med, saa gaaer det ikke saa hurtigt med Ens Forbedring.

Gray.

Har jeg maaskee ikke havt Taalmodighed med dig?

Tobbs.

Jo, det har De. Og De har lært mig mange smukke Ting, som kan komme mig til Nytte, Psalmer

og Bibelsprog og Bonner. Men nu er De paa een- gang bleven saa streng og ubillig, og det veed jeg ikke, jeg har fortjent. Jeg har holdt mit Løfte, og nu skal jeg have Utaf derfor — det er slet ikke kjont. Er Constance ikke, som jeg har beskrevet hende? Er hun ikke en smuk Pige? en ung Pige? og en honnet Pige? Hvor faaer man saadanne Varer fra i Rh- Syd-Wales?

Gray

(ubillig).

Tobhy!

Tobhy.

Ja, nu bliver De vred igjen. Men troer De, en saadan Pige var kommet herover, naar jeg havde skrevet, det var en af Colonisterne, hun skulde ægte, en Mand, der var hende fremmed, en Mand, der er tilaars? Jeg skrev, det var mig, som hun kjendte, som er ung, og en kjon Karl — det holder Alle mig for —

Gray.

Gaae! Jeg vil ikke tale mere med dig. Imorgen tidlig gaaer der et Bud med en Bogn til min Eiendom ved Hawkesbury. Der skal du for det Første opholde dig.

Tobhy.

Til Hawkesbury, Mr. Gray? Ti Mål herfra!

Grah.

Gaae! Det bliver ved min Bestemmelse!

Tobbs

(affides).

Ja, saa bliver det ogsaa ved min Bestemmelse; og lad ham saa tage sig iagt! (Gst, ydmng). Naar Mr. Grah befaler det, saa maa jeg adlyde.

(Gaaer).

Grah

(ene).

Han er usorfsammet; og dog er der saa meget Sandt i, hvad han siger. Hm! hvad var det for en ond Aand, der fik mig til at benytte hans Hjælp! — Ja, jeg maa nu see til at gjøre denne Feil god igjen, saa meget det staaer til mig. (Idet han vil gaae). Der kommer hun.

Femte Scene.

Grah. Constance (fra Haven). Siden Forpagter Hodges.

Grah.

Det er mig ret hjært, at jeg træffer Dem, Miss Wilson. Jeg vilde nu tage til Byen i Deres Anliggender, men ønskede først at tale med Dem. De Ophsninger, der vare nødvendige, for at jeg ikke skulde staae i et urigtigt Lys for Dem, har jeg allerede givet Dem, og De kan troe mig paa min For-

sikkring, at det Brev, der var bestemt til Dem, indeholdt al den Underretning, De kunde ønske Dem.

Constance.

Al, Mr. Gray, det er jeg overbeviist om. Jeg burde vist ikke have slaaet Lid til Tobbys Ord. Men jeg havde Saa at raadsføre mig med. Nogle meente, at jeg skulde tage hertil. Andre, der forresten ikke kjendte Tobby, holdt for, at en Deporteret burde man ikke indlade sig med —

Gray.

Saa?

Constance.

Selv om han viste sig brav, hvilst der en Plet paa ham, saa at man for Verdens Skyld burde holde sig fra ham.

Gray.

Saa — det er kun altfor sandt.

Constance.

Jeg kan ikke sige, at disse vistnok velmeente Ord gjorde stort Indtryk paa mig, og jeg havde igrunden intet Balg.

Gray.

Nei, som De før forklarede mig det. Men, for at komme tilbage til Deres Affairer, saa antager jeg, at det for Diebliffet ikke kan være Dem behageligt at forblive i mit Huus, saa megen Priis jeg

ogfaa vilde sætte paa at beholde Dem her. Havfruen gaaer tilbage om en 14 Dage eller 3 Uger. Men saa kort Tid efter Deres Ankomst at gjøre den lange Søreise tilbage, er ikke tilraadeligt.

Constance.

Jeg har ogsaa selv tænkt paa at blive en Tid her, søge en eller anden Ansættelse hos en god Familie, og af min Vøn efterhaanden tilbagebetale Dem Deres store Udlæg — naar De blot vil give mig lidt Frist.

Gray.

Derpaa skal De slet ikke tænke. Den lille Sum gjør mig Intet, og jeg har aldeles ingen Ret til at fordrø den tilbage. Derimod er jeg selv af den Mening, at De skal søge Tilhold hos en god og agtværdig Familie, og det er just i den Anledning, jeg nu vil tage til Byen. De talte om en Anbefalings-Skrivelse, der var givet Dem med fra en anseet Mand i Deres Fødeby; det kunde ikke være saa galt, om jeg havde den til Understøttelse for min egen Anbefaling.

Constance.

Jeg skal strax hente den.

(Constance gaaer tilhøre, idet Forpagter Hodges træder ind fra venstre Side).

Hodges.

Jeg hastede over til Dem, saasnart jeg havde

læst Deres Brev og blot kunde slippe løs. Deres Bauskjebne har jeg ret taget mig til Hjerte. Men De seer nu, at min Mening om denne Krabat var ikke ugrundet.

Grah.

Nei, desværre. Jeg har ogsaa nu besluttet at fjerne ham herfra.

Hodges.

Hans Liv er en eneste Usandhed, en Kjede af Falskhed og Hykleri. See til, at De kan blive af med ham det snarest muligt. — Men nu den statfelses Pige, han har narret saa slemt, hvorledes er hun? Har hun behaget Dem?

Grah.

Jeg forsikrer Dem, Mr. Hodges, det er et fortræffeligt Fruentimmer, der vilde gjøre enhver Mand lykkelig, blid af Gemt, forstandig og med et behageligt Væsen — upaatvivlelig en meget velopdraget ung Pige.

Hodges .

(affides).

Oh, han er jo skudt i hende! Det kan maaskee endnu blive godt. (Hvit). Saa formoder jeg, at De ikke har opgivet Deres oprindelige Plan.

Grah.

Den maa opgives. Miss Wilson er en Pige af siin Følelse; hun er med al Føie indigneret over

den lumpne Maade, hvorpaa hun ligesom er bleven bestilt over til mig som en Bare-Artikel. Dersom det overhovedet ikke er let for en Mand i mine Aar at vinde et saa smukt og elskværdigt Fruentimmers Kjærlighed, saa er det dobbelt vanskeligt nu, da hun ikke kan undgaae at nære Fordomme mod mig.

Hodges.

Ei, kjære Ben, disse Fordomme ville forsvinde. Den Tale vil jeg ikke vide af. De skal prøve Deres Lykke.

Grah.

Det er forgjæves. Men stille — der kommer hun.
(Constance kommer ind og giver Grah et sammenlagt Papir).

Grah.

Meget vel. Inden jeg tager bort, vil jeg gjøre Dem opmærksom paa, at de Bærelser, der vare bestemte til Dem, ligge for Enden af denne Gang — (aabner Døren tilhøire) og at De under min Fraværelse kan luffe Døren af, hvis De ønsker at tilbringe Tiden i Gensomhed. Og saa Farvel, Miss Wilson, til vi sees igjen. Jeg overlader Dem til min værdige Ben, Mr. Hodges, en Mand, hvis Bekjendtskab De ikke vil fortryde at gjøre.

(Gaaer).

Hodges

(affides).

Jeg maa dog gjøre et Forsøg, om man ikke kan

skyde en lille Smule til i denne Sag. (Høit). Mit Bekjendtskab vil ikke interessere Dem meget. Derimod gratulerer jeg Dem til at være kommet i Berøring med en saa brav Mand som Mr. Grah.

Constance.

Jeg kjender ham endnu saa lidt. Men det forekommer mig, at man snart maa fatte Tillid til ham, og vil ikke finde sig skuffet.

Hodges.

Nei, Miss Wilson, han har endnu aldrig skuffet noget Menneske, der med Tillid henvendte sig til ham. Han har været en Hjælper og Understøtter for Mange. Jeg veed, hvad jeg selv skylder ham, og paa hvilken smuk Maade han har viist sig som min Belgjører. Derfom adskillige af de Deporterede her i vor Nærhed ere blevene gjengivne Samfundet som gode og nyttige Borgere, da har Mr. Grah stor Andeel deri. Just i denne Retning har hans Virksomhed altid været utrættelig — uagtet han naturligtviis ofte er bleven lønnet flet.

Constance

(affides).

Saa, ogsaa Tobby har lønnet ham flet.

Hodges.

Naar Miss Wilson har Øyst til at besee Egnen her i Nærheden, saa skal jeg være Deres Ledfager.

Constance.

Meget gjerne. Jeg kjender kun den forreste Deel af Haven.

Hodges.

Nei, De maa see lidt af Stoven og Høisletten. Mr. Grays Besiddelser her ere endnu ikke saa bebyggede, og have heller ikke saa ganske mistet deres oprindelige Udseende. Behager De, saa kan vi strax begive os paa vor Vandring. (Affides). Jeg skal min Tro snaffe med Pigebarnet paa Veien, saa Mr. Gray skal vide mig Tak derfor.

(De gaae gjennem Havedøren).

Sjette Scene.

Tobbs. Strax efter Sampson. Siden Humphry og en anden Arbeider.

Tobbs

(træder frem fra Indgangen tilvenstre, gaaer hen til Havedøren og seer efter de Bortgaaende).

Ja, lad dem gaae, det er jeg bedst tjent med — og Mr. Gray er ogsaa ude; saa er der vel ingen Fare. (Vinker ud og hoster). Naa, der kommer han. (Sampson træder forsigtig ind). Kom kun; her er Ingen. Jeg vil vide, hvor de Folk er henne, du har skaffet mig.

Sampson.

De ere nu bleven satte til Arbeid ved Indelukket. Som du veed, er det raske og bestemte Folk; men til

at grave, harve og bjerge Hø har de ikke stor Lyst. Du holder dem neppe længere her end høiest imorgen.

Tobbi.

De skal ikke blive her saa længe. Aften gaaer det løs.

Sampson.

Allerede aften?

Tobbi.

Ja. Mr. Gray er bleven gal i Parfykken for den Historie med mit Sødsfendebarn. Før har jeg kunnet narre ham, som jeg vilde. Men nu — jeg troer saagu', han er færligt i hende. Han er vred og bister — hahaha! jeg maa endnu lee over det Ansigt, han satte op. Men det Værste er, at han nu vil, jeg imorgen tidlig skal sendes ti Miil herfra til hans Gaard ved Hawkesbury — og saa kan vi skyde en hvid Bind efter vort Forehavende. Helst havde jeg ventet et Par Dage. Jeg kunde da gjort bedre Anstalter til at komme herfra og over Bjergene, og vi kunde da søgt os andre Folk ud til at hjælpe os, end det fordømte Pak, du har bragt herud.

Sampson.

Ja, saa skulde du skaffet dem bedre i den korte Tid.

Tobbi.

Om — de Slynkler Nickols og Humpbry behøvede man ikke at tage med.

Sampson.

Men, for Fanden, hvad har du da gjort den Dumhed for med det Pigebarn, som er Skyld i Alt? Hvorfor skal vi trækkes med hende?

Tobbi.

Det bliver min egen Sag. Constance vil jeg have med; det har længe været min Beslutning. Enten vi nu sætte os ned i Skovene eller tage med et Skib andensteds hen, saa har jeg ikke Vist at leve saadanne alene. Jeg vil gifte mig med hende.

Sampson.

Hahaha! Hvor vil du i Skovene finde en Præst til at vie Jer?

Tobbi.

Naar der ingen er, saa faaer hun finde sig deri.

Sampson.

Naar hun vil. Hvis du nu havde forregnet dig med den Pige?

Tobbi.

Det skal Enden vise, jeg ikke har. Saa længe hun troede, det var mig, der lod hende bringe herover, saa var hun fornoiet. Selv da hun mærkede, jeg havde narret hende med min Rigdom, vilde hun dog helst blive hos mig. Men knap saa hun, at hun var bestemt for Mr. Gray, førend hun blev som

ude af sig selv. Hun føier sig nok. Naar et Fruentimmer holder af En, kan man vinde hende om en Finger.

Sampson.

Hvor Meget, antager du, vi kan kapre her i Huset?

Tobbi.

Meer, end du og jeg behøve. Han har store Summer liggende i rede Penge, det veed jeg, — og forresten slæbe vi med, hvad vi kan overkomme, og hvad hans egne Heste og Vogn kan føre herfra.

Sampson.

Saa meget destobedre. Efter vor Aftale skal vi To dele.

Tobbi.

Det forstaaer sig. (Affides). Saa var jeg en god Nar!

Sampson.

Men nu Humphry, Nickols og de Andre, jeg har skaffet, hvormed skal vi spise dem af?

Tobbi.

Naar de Lømler har hjulpet os, saa give vi dem, hvad vi have Lyst; det komme vi nok ud af.

Sampson.

Og endnu Et: denne Mr. Gray, skal hans Liv skaanes?

Tobbs.

Snak! Hvad har vi med hans Liv at gjøre?
Det er hans Penge, vi behøve.

Sampson.

Men vil han ikke sætte sig til Modværg?

Tobbs.

Det maae vi forhindre. Han har Skydevaaben
i sit Bærelse; dem skal jeg isorveien see til at bringe
afveien. Ikke et Skud maae falde; flere af Husets
Folk boe kun et hundrede Skridt herfra.

Sampson.

Det er Skrællinger; dem fik man let Bugt med.

(Der bankes paa Huderne til Haven udenfra).

Tobbs.

Hvad er det? Hvem kommer der?

Sampson.

Aa, det er Humphry.

(Humphry og en anden Arbejder træde ind).

Tobbs.

Hvad Fanden vil I her? Hvor tør I vove at
komme ind?

Humphry.

Saa sagte! Engang skal vi jo ind her; saa er det godt at lære Stedet lidt at kjende.

Tobby.

Men I kan fordærve mig Alt med Jeres Dumdriftighed.

Humphry.

Sludder! der er Ingen, der seer os. Forresten, vi kom ikke for Ingenting. Jeg er bange, der er Ugler i Mosen. Hodges, han, Forpagteren, var nu nede hos os, hvor vi staae og arbeide, og mønstrede os temmelig næsviist. Du veed, at den eensiede Nickols har engang tjent ham og blev nok jaget bort for en Smule Sangfingreri; ham vilde han strax have væk, og han syntes nok heller ikke overordentlig godt om os Andre.

Tobby.

Hodges har ikke at befale her. Gaae I kun ned igjen og bryd Jer om Ingenting.

Humphry.

Ja, det er godt nok. Men seer du, Tobby, det er en risikabel Spøg, vi har for; saa maae vi træffe en lille Aftale. Vi maae vide, hvad Fordele vi kan vente deraf.

Tobbs.

J skal Alle blive fornøiede langt over Jeres Forventning —

Humphry.

Sa — lidt nøiere Beskeed . . .

Tobbs.

Men for Djævlén, kan J ønske Jer en bedre Forretning end denne her? Forinden en Hund kan gjøe ad, hvad her er skeet, ere vi langt herfra. Der er ikke Tanke om Fare for Jer.

Humphry.

Det er Altsammen godt, men —

Tobbs.

Saa tael med Sampson; han veed Beskeed. —
Og gaae nu!

Humphry.

Giv Tid; der er endnu Tiet. Nickols vilde gjerne vide, om der skal stikkes Ild paa Gaarden.

Tobbs.

Er han forrykt? Maaskee for at de Omboende skal falde over os?

Humphry.

Nei, ikke derfor —

Tobbi.

Ja, see nu til at komme afsted!

Humphry.

Naa naa! Ikke saa hastig!

Tobbi.

Skal da Forpagteren vende tilbage og træffe
Der her? Hvad? — Bort herfra!

(De gaar).

Tredie Act.

(Bærelset hos Gray.)

Første Scene.

Constance. Siden Tobbh.

Constance

(siddende tankesuld ved et Bord).

Jeg vil forjage disse bedrøvelige Tanker. Det er vist en stor Ulykke, der er vederfaret mig; men Forsynet har dog allerede vendt det meget til det Bedre. Mr. Gray er uidentvivel ædel og retskaffen. Hvad var min Skjebne bleven, dersom det havde været en raa og egennyttig Mand, jeg paa denne sthygge Maade var bleven forskreven til. (Reiser sig.) Nei, jeg vil igjen fatte godt Mod. (Bemærker Tobbh, der nærmer sig fra Haven.) Der er Tobbh! Jeg faaer en Skræk paa mig, naar jeg seer ham. Kunde jeg blot endnu undgaae ham —

(Vil gaae hen til høire Sidedør, da Tobbh træder ind.)

Tobbs

(i Begyndelsen af Scenen i sagtmødig Tone, men efterhaanden ugeneertere).

Ja, du render for mig, Conny. Du er vist meget vred paa mig. Er du ikke? Jo, det kan jeg nok see; og jeg veed ogsaa nu, at det er urigtigt, hvad jeg har gjort mod dig, og jeg fortryder det selv. Men du kunde dog gjerne bære lidt over med mig.

Constance

(uden at see paa ham).

Det er nu engang skeet, og jeg maa finde mig deri, saa tungt det ogsaa falder mig. Min Overbærenhed kan ikke nytte dig stort.

Tobbs.

Ja, Conny, men naar du rigtig vil tænke over, saa har jeg heller ikke handlet saa slemt, som det seer ud til. Du kan ikke undre Dig over, at jeg gjerne ønskede en af min Familie herover, og nu især dig, som jeg har kjendt fra Barnsbeen og altid syntes om. Jeg var selv af den Mening, at Mr. Gray ikke var Noget for dig, og jeg vidste nok, at den Sag vilde jærne sig af sig selv. Han bryder sig ikke om den Smule Penge, han har sendt dig, og naar han mærker, du ikke skjætter om ham, saa slaaer han sig tiltaals. Men, reent ud sagt, jeg tænkte, at du maa-skee endnu fra gamle Dage havde lidt Gudhed for mig —

Constance.

Na Gud, Tobby —

Tobby.

Jeg veed, hvad du vil sige. Du mener, at min Stilling ikke er saa god, at jeg kan nære saadanne Tanter. Men jeg skal sige dig, Conny, min Stilling kan snart forandre sig, ja blive saa god, som du kun kan ønske dig. Det er Noget, man seer hver Dag hos os. Har man Hoved og ikke er falden bag af en Vogn, saa kan man komme frem, om ikke paa den ene, saa paa den anden Maade. Imellem os — ja, du maa ikke tale derom til Nogen; for det kunde gjøre mig stor Skade — imellem os kan jeg fortælle dig, at jeg vil gjøre, som saa mange andre flinke Folk har gjort. De har forladt dette evige Trælleri her i Colonien og ere tagne over Bjergene til de store Skove og Sletter hinsides. Alle ere enige om, at der findes det bedste Land til Dyrkning og til at holde Hjorder. Der kan man i kort Tid blive til en rig Knark — det veed jeg ganske vist; og der kan man leve fornøiet og ubekymret og har hverken med Dyrighed eller med Colonister at gjøre.

Constance.

Men er det ikke en urigtig Beslutning af dig, Tobby? Hvor kan du ønske dig nogen Bedre at være hos end Mr. Gray? Alle, jeg herude har talt med, prise ham med een Røst, og ere udtømmelige i at

omtale hans Godhed, hans Menneskefjærlighed, og hans utrættelige Velgjerninger. Og ham vil du forlade? og paa en ulovlig Maade?

Tobbi.

Ja, det var sin Sag, naar jeg kunde blive her i Huset. Men imorgen skal jeg til en anden Gaard langt herfra, og der faaer jeg det ikke godt. Nei, jeg vil bort, det vil jeg tilstaae dig oprigtig, og jeg troer om dig, at du ikke vil forraade mig. Men jeg vil foreslaae dig at tage med mig.

Constance.

Og det kan du vente, jeg skulde gjøre?

Tobbi.

Hvis du kjendte alle Omstændigheder saa godt som jeg, saa vilde du ikke betænke dig. Mr. Gray har rigtignok lovet dig en Plads hos en Familie. Men jeg veed bedre, hvordan det gaaer de Fruentimmer, der komme til at tjene hos en Familie herovre. Det er rigtignok en god Behandling, du kan vente dig. Naar en ung Pige, der er lidt fjøn, kommer til en Colonist, saa maa hun lystre ham. Gjør hun ikke, som han vil, saa bliver hun chicaneret; og gjør hun, som han vil, saa lader han hende løbe, naar han er fjed af hende. Og saa kan du ende i Spindehuset eller komme til at væve grovt Alæde for Factoriet.

Constance.

Jeg vil sætte min Lid til Gud, og haabe, det skal gaae mig bedre, end du mener.

Tobbi.

Men du kan troe mig, jeg raader dig godt. Følger du med mig — vi skal føre et lystigt Liv! Vi ere vore egne Herrer, vi streife den tidlige Morgen i Skovene, vi gaae paa Jagt, vi fare over Sletterne, snart efter en Kænguruh, snart efter de Bilde, de Indfødte. Bøsserne knalde, og under Hallo og Skrig gaaer det videre, altid i flyvende Fart. Du skal ikke være bange. Der er slet ingen farlige Dyr derovre, som Bjørne, Løver og Tigre. Kænguruben render, naar man kommer den nær. Ja, der er nogle sorte Slanger, der ere slemme, men dem skal vi nok tage os iagt for; jeg er kun to Gange bleven bidt af dem.

Constance

(affides).

Han ængster mig.

Tobbi.

Og de indfødte Bilde, man behøver ikke altid at slaae dem ihjel; undertiden kan man enes ret godt med dem. Ja, de ere lidt svinffe; men bryder du dig om det? Saa skal vi nok holde dem fra Livet.

Constance.

Tael ikke mere, Tobby — det er forgjæves . . .

Tobby.

Og vil man see Mennesker, saa er der enkelte Colonister, der have nedsat sig der, og som man kan see ind til. Undertiden har de gode Sager, man kan skaffe sig — for det Meste godvillig; hvis ikke, bruger man Magt — i Skoven gjælder den Stærkes Ret. Conny, du maa tage med. Det er jo alligevel mig, du helst vil holde dig til. Du skal faae det godt hos mig, jeg skal være honnet mod dig og føie dig i, hvad jeg kan. Vi To skal nok komme ud af det med hinanden.

Constance.

Tobby, jeg kan ikke sige dig, hvor jeg bedrøves over at høre dig tale. Er din Følelse saa fløvet, eller er du saa letsindig, at du ikke kan forstaae, din Adfærd har krænket mig? Af mig forlanger du, at jeg skal følge dig med Tillid og Kjærlighed, mig, som du har loffet saa langt bort til et fremmed Land, uden at hnses over min hjælpeløse Stilling, uden at ændse den Angst, du har udsat mig for —

Tobby.

Na, tael nu ikke mere om den taassede Historie.

Constance.

Turde jeg dog haabe, at mine Ord vilde gjøre Indtryk paa dig! Fra Barndommen af har du været overladt til dig selv, og din Ungdom har været ubeskyttet. Er det saa ikke en stor Lykke for dig, at du er kommen i Berøring med en Mand, hvis Liv kan være dig et Exempel, hvis Godhed kan være en Støtte for din Fremtid? Og nu vil du paany styrte dig i et vildt, farligt Liv, der maa være fuldt af Fristelser? Hør dog paa en bedre Stemme i dit Bryst! tænkt dog engang paa, at du har et Ansvar for dine Handlinger; at du —

Tobbi.

Du taler om Ting, du ikke forstaaer.

Constance.

Al, jeg forstaaer, at der er ingen Frelse for dig!

(Gaaer).

Tobbi.

Saa, hun er som alle Fruentimmer. Naar man ikke bryder sig om dem, saa løbe de efter En. Søger man dem, saa gjøre de sig kostbare. Men hun mener det ikke; det er jeg vis paa. Hun vil ikke til Skovene, hun vil helst blive her i Byen; det er det Hele. Men deri kan jeg ikke tjene hende.

Anden Scene.

Tobbi. Gray. Siden Constance.

Gray.

Hvor er Miss Constance?

Tobbi.

Mit Gødsfendebarn? Jeg troer, jeg faae nylig et Glimt af hende. Hun er vist inde i sine Værelser. Skal jeg gaae ind og sige, De vil saa gjerne tale med hende?

Gray.

Nei, jeg kan selv. Gaae kun.

Tobbi.

Det er en Skam. Jeg skal . . .

Gray.

Gaae, siger jeg.

(Gaaer ind).

Tobbi.

Han har travlt. Nu er jeg vis paa, han har gjort sig al Umag for at faae hende anbragt i Bhen, og dog vil han allerhelst beholde hende her. Hvad er det for Menneſker, der vil Gøt og gjør et Andet? Jeg har engang levet et Par Uger mellem de Bilde her i Vandet. Man kalder dem Dyr. Men de veed,

hvad de ville, og som de skal man høre sig ad: ligge og lure bag en Busk eller i det høie Græs i Dage, Uger og Maaneder; fryde frem paa Bugen, uden at aande, uden at give en Lyd fra sig; og som de, naar de gribes, sætte et saa dumt og eenfoldigt Ansigt op, at man maa lade dem løbe — det er paa den Viis, man naaer til Maalet.

(Gaaer, idet Grah og Constance træde ind).

Grah

(ved Indtrædelsen).

Som sagt, kjære Miss Wilson, det er en meget brav Familie, jeg har talt med i Bhen, et Par aldrende Folf og to Døttre, der alle ere meget villige til at modtage Dem, og paa de bedste Betingelser. De kan allerede imorgen træde ind, og det kommer da blot an paa, om De indtil den Tid vil tage tilfælde med mit Huus.

Constance.

Det kan der vist fra min Side Intet være iveien for.

Grah.

Med det Samme jeg var i Bhen, har jeg anskaffet for Dem adskillige Smaating, som De ikke har kunnet medbringe fra England, og som Climaet her gjør nødvendig. Desuden — ja, De veed, jeg har læst et Par Breve, De har skrevet til Tobby. I et af dem omtaler De Deres Sorg over, at Deres Mo-

ders Omstændigheder har tvunget Dem til at stille Dem ved et Fortepiano. At De er musikalsk, vil i hiin Familie være Dem en stor Anbefaling. Men her i Colonien er et Instrument ikke let at overkomme. Jeg har imidlertid faaet Vøste paa et, som jeg vil haabe, er ikke altfor slet.

Constance.

Mr. Gray, De gjør mig undseelig ved al Deres Godhed.

Gray.

Der var endnu et Punkt, jeg har tænkt paa, — og som det var min Pligt at tænke paa. Om De ogsaa finder Dem vel hos den omtalte Familie, er dog Deres Fremtid ikke derved betrygget. Jeg har derfor gjennem min Banquier ladet udsætte en Sum for Dem, saa længe De opholder Dem i Colonien, og hvis Renter —

Constance

(afbrødbende ham).

Nei, Mr. Gray, det kan og det bør jeg ikke modtage.

Gray.

Miss Wilson, der er skeet Dem stor Uret, og jeg har desværre givet den første Foranledning dertil. Det er kun min simple Skyldighed at skaffe Dem nogenlunde Opreisning.

Constance.

Men De har sørget altfor ædelmodigt for mig. Jeg gjør ikke saa store Fordringer; og desuden — Mr. Gray, dersom De ikke vil beskylde mig for Vanfælmødighed, saa — jeg har under mit Ophold her haft bedre Leilighed til at blive bekendt med Forholdene. Deres Ven, Forpagter Hodges, har forklaret mig . . . han har fortalt mig, hvor eensomt De boer her, og hvor lidet velgjørende dette er for Dem, og hvor meget Deres Huus trænger til en qvindelig Medhjælp. Jeg kan visseelig ikke ønske at komme til en retskafnere Mand end til Dem. Hvis De nu ikke senere har forandret Deres Bestemmelse om en Bestyrerinde af Deres Huus —

Gray.

Miss Wilson, jeg skjønner med stor Taknemmelighed paa Deres Tilbud, især da en saadan Beslutning ikke kan være falden Dem let. Men De maa betænke, at mine Ønsker og Forhaabninger oprindeligt gik videre, og at de Følelser, der nu ved Synet af Dem ere blevene vækkede hos mig, ikke saa let kunne undertrykkes, naar jeg daglig seer Dem om mig. Men disse Følelser vil De maaske aldrig kunne gjengjælde.

Constance.

Jeg tør ikke svare saa afgjørende derpaa. Tiden maatte udvise det.

Gray.

Tiden? Maaskee, og maaskee ikke. De er bleven saa slemt skuffet i dette Land, at jeg bør tale frit med Dem. Erindrer De en Yttring af Dem, i vor Samtale, inden jeg tog herfra: „at der hvilede en Plet paa den Deporterede; selv om han viste sig brav, burde man for Verdens Skyld holde sig fra ham.“

Constance.

Det var dog kun en Andens Ord, jeg anførte.

Gray.

Men som dog maaskee har gjort Indtryk paa Dem, og allermeeft nu, da De allerede har Erfaringen for Dem. — De vil betro mig Deres Fremtid. Men hvis jeg nu tilstaaer Dem, at jeg selv er kommen hertil som Deporteret —?

Constance.

De, Mr. Gray? Det er umuligt!

Gray.

Jeg var 16 Aar gammel, da jeg en Eftermiddag fulgte hjem med nogle Kammerater fra et Skytte-lag. Vor Vej faldt gennem en rig, adelig Gods-eiers Park. En af os fik det uhyggelige Indfald at stjæle et Stykke Bille. Jeg blev grebet med de Andre — mit Gevær var ladet — som De maaskee veed, ere de engelske Jagtlove, eller var i det mindste den-

gang særdeles strenge — jeg blev dømt til fem Aars Deportation. Det var min Lykke, at jeg meget snart efter min Ankomst hertil blev sat som Arbejder hos en Colonist langt herfra. Hans Navn var Gideon Gray. Det var en fortræffelig Mand, fri for Fordomme. Han fattede Godhed for mig; jeg var ham ogsaa til Nytte — i det mindste antog han selv, at hans Formue ved min Flid og Paapasselighed var fordoblet. Da hans Søn, der var paa min Alder, døde, adopterede han mig, og lod mig antage sit Navn; og længere hen, da han selv døde, fandt jeg mig indsat til hans Arving. Jeg levede nu en Tid ene; først efter 25 Aars Forløb tog jeg tilbage her til Sidney. Aarene og et arbejdsomt, strengt Liv havde forandret mig saaledes, at Ingen gjenkjendte mig; Alle antog mig for en Søn af den gamle Gideon Gray. Min Stilling blev god her, og jeg blev anseet og agtet blandt mine Medborgere. Jeg har virket, som jeg kunde; jeg har især — og De vil nu indsee Grunden dertil — stræbt at udvirke forbedrede Aaar for de Individuer, der ere dømt til Opholdet her. Men desuagtet — der hviler ligesom en Skygge over mit Liv. Med en Følelse, hvis Bitterhed jeg ikke kan beskrive, maa jeg see, at Intet hjælper den Deporterede; Ingen bryder sig om, af hvad Grund han er dømt hertil; han kan, efter udstaaet Straf, opføre sig bravt, være stræbsom, arbejde sig iveiret og virke Sit til Coloniens Held. Rige-
meget! Den frie Indvandrer vil dog betragte ham

med Mistro, omgaaes ham ikke gjerne, udelukker ham fra sine Selskaber, og lader ham meer eller mindre plump mærke, at der hviler en Plet paa ham, der ikke kan afvættes. Derfor har jeg truffet mig tilbage og søgt et eensomt Liv; den Anseelse, jeg nyder, kan et Tilfælde forskjertse, og de Samme, der idag søge mig, kunne imorgen støde mig fra sig. — Miss Wilson! De kjender mig nu; De veed, hvem De har for Dem, og De kan nu bestemme Dem. Bliver De ved Deres Forsæt, da vil Deres Nærværelse i dette Huus være mig en Lykke, en Trøst, jeg længe har trængt til, en Forskjønnelse af mit eensomme Liv. Ønsker De at trække Dem tilbage — intet Menneske vil tage Dem det ilde op. Jeg vil ikke stusse Dem. Bliver denne Hemmelighed bekjendt — og jeg selv har aldrig været ængstlig i at bevare den — da vil Intet hjælpe mig. Mine bedste Venner ville forlade mig. Hvad jeg har virket til Alles Lær, vil glemmes. Den anseete Mand vil blive en foragtet, som man helst holder sig fra; og ved at binde Deres Fremtid til min, vil man sthye Dem, som man da sthyer mig — og De vil som jeg føle Dem eensom blandt Menneskerne.

(Gaaer hurtig ind i sit Kabinet tilvenstre).

Constance

(efter en Pause).

Forunderligt! Dengang jeg traf Tobby her, da rørte der sig Noget hos mig, jeg ikke kunde betvinge

— ikke at han havde begaaet en vancærende Forbrøddelse — det har jeg først nu faaet at vide; men Tanken, at han havde deelt Aaar med Menneſter ſom dem, jeg ſaae under Overfarten paa Skibet, levet med diſſe Fordærvede og været anſeet for deres Rige. Og nu — nei, Mr. Gray kan ikke have lidt ved at dele Aaar med dem, ſaa lidt ſom et ædelt Metal lider ved at ligge Aaringer mellem Smuds og Ureenlighed i Jorden.

Tredie Scene.

Conſtance. Forpagter Hodges.

Hodges.

De kan vel ikke ſige mig, hvor Mr. Gray er?

Conſtance

(pegende).

Han gif i dette Dieblif derind.

Hodges.

Jeg var allerede paa Veien hjemad. Men jeg vendte om igjen. Jeg har ikke rigtig No paa mig. Jeg kan vel ikke anføre nogen beſtemt Grund, men jeg troer ikke, at Alting er her, ſom det ſkulde være.

Conſtance.

Troer De, at der er nogen Fare, der truer Mr. Gray?

Hodges.

I det mindste antager jeg, at en Smule Forsigtighed ikke kunde skade, selv om den viste sig unødvendig. Men Mr. Gray er ikke god at tale tilrette i dette Punkt. Lad os søge ham op — maaskee naar De hjalp til, han gav efter. Jeg skal paa Veien meddele Dem min Mistanke.

(De gaae tilvenstre).

Fjerde Scene.

Mary Butterson (fra Haven). Siden Tobby
(samme Stedsfra),

(I Midten af denne Scene begynder det at mørknes).

Mary.

Man viste mig herind, men her er Ingen. Sa, En af Huset maa jeg tale med, hvem det saa bliver. Daniel, den Staffel, har rendt hele Dagen og kan ikke faae fat paa Mr. Ellis, Lieutenanten, og Robertson vil ingen Umag gjøre sig, og den arme Miss Constance er maaskee udsat for de største Ubehageligheder. Det kan jeg ikke rolig see paa. Hun skal vide, hun har en oprigtig Veninde i mig — og omsonst vil jeg heller ikke have gaaet den lange Vej herhen, og det saa seent paa Aftenen. — Der kommer Nogen — ja, det er ham; jeg kan godt kjende

ham igjen, alene paa hans Gang. Men jeg havde rigtignok hellere truffet en Anden.

(Holder sig noget tilside, da Tobby træder ind).

Tobby

(uden strag at bemærke Mary).

Det var et godt Indfald af Sampson. De to Piger her i Huset kunde let gjøre os Knuder inat, naar vi rydde op her. De skal spærres inde i Faarestalden; der kan man nok tvinge dem til at døde sig.

Mary

(affides).

Det er ikke værdt at gjøre saa mange Omstændigheder. (Gæit). Jeg vil nok spørge Dem —

Tobby.

Hvem er der? — Hvad seer jeg . . . eller tager jeg fejl? Er det ikke — er De ikke en Datter af Mistress Butterson, der i London handlede med afslagne Klæder?

Mary.

Jo, det kan nok være. — Jeg vilde spurgt . . .

Tobby.

En Datter af den Mistress Butterson, der havde det Uheld, at hun blev viist bort fra det Kvarteer, hvor hun boede?

Mary.

Ja, det Uheld har Flere havt, og ere blevne viste længere bort.

Tobbs.

Med andre Ord, det er nok Dem, jeg undertiden traf hos Robertson, og nogle andre Steder.

Mary.

Det er meget muligt.

Tobbs

(affides).

Hvad Fanden vil hun her? (Sæt). Det er jo et meget behageligt Møde.

Mary.

Maaskee for Dem. Men det er ikke saa meget behageligt, hvad der fører mig herhen.

Tobbs.

Hvad fører da Dem herhen?

Mary.

Der skal boe en ung Dame her i Huset, Mijs Constance, en meget intim Veninde af mig —

Tobbs.

Er hun en intim Veninde af Dem? (Affides).
Tænkte jeg ikke nok, da Conny gjorde sig saa hel-
lig . . .

Mary.

Jeg har Mistanke om, at hun her i Huset er underkastet visse Bidsløftigheder, som et Fruentimmer af god Opdragelse helst maa være fri for.

Tobby.

Hvad skal det sige?

Mary.

Reent ud sagt, jeg troer ikke, man behøver at gjøre en saa lang Reise, som hun har gjort, for at komme i meget underordnede Forbindelser.

Tobby.

Det var vist bedst, De udtrykte Dem saaledes, at man kunde forstaae Dem.

Mary.

Na, De forstaaer mig nok. Jeg har talt med Robertson og Daniel Saunders. Af dem har jeg erfaret, hvad her skal foregaae, og hvad der, efter mine Principer, er aldeles uforvarsligt.

Tobby

(affides).

Er hun gal?

Mary.

For jeg maa sige Dem ligeud, jeg er af en altfor moralsk Tænkemaade til at kunne see en Veninde af mig indviklet i den Begivenhed.

Tobbb

(affides).

Den Havgasje kan jo forraade mig!

Mary.

Og jeg er fast besluttet paa at hindre den skri-
gende Uretfærdighed, visse Personer gaae og speculere
paa.

Tobbb

(affides).

Hun skal spærres inde i Gaarestalden og det
strax.

Mary.

Jeg venter derfor, at De paa Timen underretter
Miss Constance om, at jeg ønsker at faae hende i
Tale, for at give hende visse Oplysninger.

Tobbb

(affides).

Godt; hun skal i Gaarestalden. (Gæit). De er i
stor Bildfarelse. Constance har det meget godt, og
der er Ingen, der tænker paa at fornærme hende.

Mary.

Saa? Ja, det er dog nok sikkest, at jeg taler
med hende.

Tobbb.

Det kan De godt. Men hun er nu henne og
beseer Meieriet og Gaarestaldene; og der har De nok
ikke Lyst at gaae hen.

Marh.

Jo, det har jeg stor lyst til. Jeg interesserer mig ogsaa for Landbruget.

Tobbh.

Men De kommer maaskee til at vente lidt.

Marh.

Det gjør Ingenting. Lad De os kun gaae derhen.

Tobbh.

Men det er just ikke et behageligt Opholdssted.

Marh.

(afside).

Han vil snoe sig fra mig. (Høit). Jeg er vant til at finde mig i Omstændighederne.

Tobbh.

Ja, naar De er vant dertil — De skal strax komme derhen. (Aabner Døren tilvenstre). Bær saa god. (Efterat hun er gaaet forud). Hun skal ikke slippe ud af Stalden før imorgen, naar ellers jeg maa raade.

(Gaaer efter hende),

Femte Scene.

Grah og Forpagter Hodges, (i Samtale fra Haven).

Hodges.

Men vil De da slet ikke agte paa min Frygt?

Gray.

Jeg troer ikke, her er Grund til at frygte. Husket ligger vel noget affides, men Egnen er bebygget. Det var en anden Sag, hvis vi boede ude paa Sletterne og i Nærheden af Skovene; der har jeg ofte været nødt til at vaage en Nat og staae paa Udkig.

Hodges.

Men er det ikke uforsigtigt, at De har saa mange fremmede Arbeidere her paa Gaarden, og Alle dømt Forbrydere?

Gray.

Sm! ja, dem skal man jo altid mistænke. Men alligevel —

Hodges.

Og de ere ovenikjøbet Alle anskaffede af en Krambat som Tobby!

Gray.

Nu skal jeg dog vise Dem, at De gjør ham Uret, i det mindste i dette Punkt. Han kom selv hen til mig for lidt siden og meldte mig, at han havde jaget en af Arbejderne bort, en vis Nickols, om hvem han nu havde hørt, at han ikke skulde due noget.

Hodges.

Bare det ikke er et Kneb.

Gray.

Nei, De er ogsaa altfor mistænkelig. Det Bærste er, at Deres Frygt har smittet den stakkels Constance; det var med Nød, jeg fik hende overtalt til at gaae ind og begive sig til No.

Hodges.

Men hun meente jo ogsaa, at Tobby rugede over en Plan.

Gray.

Men hun kunde ikke forklare, hvilken. Af hendes Ord formoder jeg, han vil rende sin Vej, naar han kommer til Hawkesbury; og det saa jeg i Grunden helst. — Nu, kjære Ven, det er sent paa Aftenen; De har et godt Stykke hjem, og jeg trænger til Rolighed. Jeg vil ønske Dem en god Nat.

Hodges.

Det Samme ønsker jeg af Hjertet Dem. Men sandt at sige, jeg har ordentlig ondt med at komme herfra, saa lidt spaaer jeg mig noget Godt.

Gray.

Saa, nu vil jeg for det Første lukke min Dør forsvarligt af — det er endnu gammel Vane fra forrige Tider, at jeg hver Aften gjør det selv — og saa vil jeg ikke frygte Mere iasten end ellers.

Hodges.

Nu, god Nat, kjære Ven.

(Gaaer).

Gray

(talende ud ved Havedøren).

Thoms, er det dig? Sæt Skaadderne for Vinduerne.

(Skaadderne sættes udenfra for, mens Gray lukker den ydre Dør og lægger en Jernstang for; hvorpaa han gaaer ind i sine Værelser. Scenen er nu ganske mørk).

Sjette Scene.

Tobhy. Siden Sampson, Humphry og Fem, Ser af Arbeiderne. Tilsidst Constance.

Tobhy

(kommer speidende fra Indgangen tilbenstre).

Det var Forpagteren, der gif. Ja, han under mig det godt, som det lod til. (Gytter ved Indgangen til Grans Værelser). Han er gaaet ind i Kabinettet — der er ganske stille. Saa kan jeg nok lukke op for dem. (Tager Jernstangen fra den ydre Havedør og lukker op. Sampson, Humphry og Arbeiderne træde ind).

Sampson.

Er Alting parat?

Tobhy

(med dæmpet Røst).

Tys! — Har I bemærget Ser den gamle Thoms og Richardt?

Sampson.

I dette Øjeblik. De ere begge bundne og har ikke knyet.

Tobbsy.

Godt. Lad os saa gaae ind. Han er endnu oppe; men vi har ikke Tid at vente — her er Meget at gjøre. Bliv du her, Sampson, og pas paa, om du mærker Noget, og følg I med mig. Der er ingen Fare; hans Pistoler har jeg bragt afvejen. Kom, skynd Jer — men tramp ikke saadanne med Jeres fordomte Elephant-Fodder.

(Han og de andre, paa Sampson nær, gaae ind til Gray).

Sampson.

Det er en god Affaire, men jeg vilde dog ikke være i Tobbsys Sted. (Gytter til Døren tilhøjre). Der kommer Noget — hvem kan det være? (Seer ind i Gangen). Det er jo den unge Pige fra Havfruens.

(Trækker sig tilbage, da Constance træder ind).

Constance

(med et tændt Lys).

De er' Alle gaaet til Hvile, har man sagt mig, og dog er her saa uroligt i Huset. Jeg syntes, man kunde høre Folk gaae herinde, og nu seer jeg Ingen. Ak, det er vel min egen Uro, der plager mig! . . . Er der Grund til at frygte for Tobbsy? Mr. Hodges havde Mistanke til ham, men Tobbsys Ord til mig tydede jo hen til noget ganske Andet

. . . Ihs — der er Tummel derinde — det nærmer sig — jeg maa vist gaae ind igjen.

(Vil igjen gaa ind, men standses af Sampson, der imidlertid har listet sig sig hen foran Døren).

Sampson

Her kan Ingen komme ud.

Constance

(farer tilbage, affides).

Hvem er det affhyelige Menneske? Han er mig saa bekendt. (Høit). Jeg tør sikkert gaa ind; mit Bærrelse er der.

Sampson.

Det er forbudt; De maa blive her.

Constance.

Forbudt? Hvem er De?

Sampson.

Det faaer De nok at vide.

Constance

(angst).

Men, min Gud, hvad er her paafærde? . . .

Sampson

(pegende paa Grahns Dør, der gaaer op).

See derhen!

Syvende Scene.

Constance. Sampson. Gray, med Hænderne bundne bagtil, føres ind af nogle Arbeidere. — Strax derpaa Tobby, og efterhaanden fra forskjellige Indgange flere af de andre Arbeidere, deriblandt Humphry.

Constance.

Mr. Gray bundet! Forfærdeligt! (Ser hen til ham).
Kjære Mr. Gray — hvad har alt dette at bethyde?

Gray

(bitter).

En Bagatel! Man har gjort Indbrud hos mig, og vi blive udplyndrede, om der ikke hænder os noget Bærre.

Constance.

Herregud, kommer dette fra Tobby?

Gray.

Desværre, jeg er bange for det — skjøndt jeg har ikke seet ham.

Sampson

(til Constance, idet han fører hende tilside).

Bliv De for Dem selv — det er bedst for Dem.

(Tobby kommer fra Indgangen til Gråhs Værelser med nogle Arbeidere, der bære Skrine, Kasser o. s. v.).

Tobby

(lader, som han hverken ser Gray eller Constance).

Saa snart Vognene ere spændte for, saa læs

paa. Vi maa rappe os; det er Natten, vi skal bruge for at komme bort. — Bring dette for det Første udenfor — nei, sæt dette Skriin derhen og pas paa det. Gaae I ovenpaa, den første Dør tilvenstre; der staae to Kasser med Bagtsflinter, dem har vi Brug for.

(Nogle af Folkene gaae).

Gray

(affidēs).

Den Slynge!

Constance

(sregtsom).

Tobbi, hør mig for Guds Skyld —

Tobbi.

Har jeg nu Tid? Jeg har fuldt op af Arbeid; saa troer hun, man kan passiare med hende. (Til Folkene). Der er to Rideheste her paa Gaarden, det er kostbare Dyr — dem skal I tage ud og vogte mig vel.

(Humphry kommer ind)

Hvad bringer du der, Humphry?

Humphry.

En lille Hjertestyrkning. Vi traf en heel Kasse med Viin og nogle enkelte Flaster, dem maae vi strax prøve. Jeg tog Glas med.

Tobbi.

Det var et godt Indfald. Naar man har

strengt Arbeid som vi, saa maa man styrke sig.
(Hæver Glasjet). En Skaal for Colonien, for Gouver-
neuren og Constablerne —

Humphry.

Fanden heller!

Tobby.

En Skaal for dem, siger jeg. Gid det første
Jordstjælv, der rammer Ny-Syd-Wales, maa sluge
og begrave hele denne Ravnereede med Mand og
Muus!

Arbejderne.

Hahaha! Ja, det drikke vi paa!

Gray

(affides).

Hvilken Frækhed!

Tobby.

Mr. Gray, De maa finde Dem i Omstændig-
hederne. Man kan ikke altid svømme ovenpaa. Før
har De commanderet over os; og vi fandt os deri.
Nu er det os, Touren er til. Det er jo rigtignok
galt, naar der skeer Indbrud, at man er saa bekendt
med Lejligheden som vi; men det er der nu ikke
Noget at gøre ved.

Gray.

Hvad er din og de Andres Hensigt?

Tobbb.

Vi vil herfra og gjøre vor Lykke i Verden. Men dertil behøver man Contanter og andre nyttige Sager; det indseer De nok. Vi vil forsyne os hos Dem. De er den nærmeste, og De har fuldtop af Alting. De beholder Nok tilbage. (Til Folkene). Naa, ud med Jer, og tager Tiden iagt, mens vi har den for os.

(Nogle af Arbejderne gaae).

Constance

(nærmer sig Gray; sagte).

Er der slet intet Haab om Frelse?

Gray

(ligeledes sagte).

Jeg tror det ikke — det Gnefte var, om Mr. Hodges endnu var i Nærheden —

Tobbb

(som har luret, kommer til).

Taler De om Forpagteren? Jo, han er i Behold. Han gif og jnufede herude. Vi fik ham fat og bandt ham. Jeg har ikke glemt Noget; Alting er overtænkt meget accurat. — Nu, Conny, gaae saa ind og saml dine Sager sammen. Der er en Vogn til dig, den er god og magelig. Du fjører bort herfra med mig.

Constance.

Aldrig, Tobbb! Jeg følger ikke med dig.

Tobbsy.

Hvad er det for Snak? Gjør du nu Op-
hævelser?

Constance.

Tænk ikke derpaa! Det er umuligt!

Tobbsy.

Conny, du maa bort i Forveien — det er for
din egen Sikkerheds Skyld, og der er ingen Tid at
spilde. Ophold mig ikke.

Constance.

Jeg kan, og jeg vil ikke.

Tobbsy.

Skal jeg nu have Brøvl med dig! Og hvor-
for monstro? Naar du har saadanne Bekjendt-
skaber som Mary Butterson, saa gjælde de Kunster
ikke. Kom nu ligesaa godt først som sidst.

Constance.

Forlang det ikke! Du har Skyld deraf.

Sampson

(til Tobbsy).

Det gaaer ikke an at tøve her saa længe. Skal
vi føre hende med os? (Vil tage fat paa Constance).

Tobbbh

(river hans Haand bort).

Lad hende staae og hold dig for dig selv til jeg falder dig.

Gray.

Tobbbh, hvis der endnu er en Gnist af Menneskelighed hos dig, saa hav Medynk med din stakkels Slægtning. Jeg vil tilgive dig, at du berøver mig min Eiendom, men staaan hende, som du allerede har gjort stor Uret imod.

Tobbbh.

Mr. Gray, naar jeg taler til Dem, saa kan De svare. (Til Constance). Jeg er kjed af den Passiar. Du skal, siger jeg. Det er for min Skyld, du er taget herover; det har du selv sagt.

Constance

(vegende paa Gray).

Nei, det er denne Mand, der har onsket mig hertil. Det er ham, jeg har lært at agte og føle Hengivenhed for. Skal jeg blive i dette fremmede Land, saa er det for hans Skyld.

Gray.

Constance!

Tobbbh.

For hans Skyld? Nei, derfor har jeg ikke ladet dig komme. Saa see til, om han nu kan hjælpe dig. (Griber hendes Haand). Følg mig nu!

Gray

(til Tobby, stillende sig iveien for ham).

Affsum! Umenneske! Vov ikke at bruge Magt mod denne Pige! Slip hende! Bar mine Hænder frie, jeg slog dig til Jorden. (Da Tobby vil bort). Stands ham! Er der ikke en brav Karl blandt Jer Alle, der vil forhindre denne Skændighed? I har plyndret mig, I har tømt mit Huus — jeg vil finde mig deri. Men taaler ikke, at han forgriber sig paa et uskyldigt, værgeløst Fruentimmer!

Tobby.

Hvad? Troer De, vi vil høre paa Deres Præfener? Hold ham tilbage! (Til Constance). Følg mig, siger jeg.

Constance.

Skaan mig!

(Idet Tobby vil føre Constance ud, og nogle Arbeidere nærmer sig Gray, falder der et Skud udenfor).

Tobby.

Hvem var det? Har jeg ikke forbudt Jer at skyde?

(Slipper Constance og vil gaae mod Have-Udgangen, da der falder et Skud til, og de Esternævnte styrte ind med Hurra-Raab og gribe ham, Sampson, Humphry og de andre Arbeidere).

Ottende Scene.

De Forrige. Mr. Ellis og nogle Matroser, Constabel Godwin og nogle andre Constabler, Alle bevæbnede og Nogle forsynede med Fakler. Daniel Saunders. — Siden Forpagter Hodges og Mary Butterson.

Mr. Ellis

(Stynder sig hen til Constance).

Miss Wilson! Staffels Pige!

Constance.

Himlen skee Tak! Vi ere frelst!

Gray

(hvis Hænder en af Constablerne har løst).

Ja, Gud skee Lov, Hjælpen kom. (Til Godwin).
Men mine Folk maae være overfaldne — og Forpagter Hodges, han skal være bunden.

Godwin.

Nu skal jeg sende ud og lade see efter.

(Sender nogle af sine Folk ud).

Gray.

Hvem kan jeg takke for denne uventede Hjælp?

Mr. Ellis

(vegende paa Daniel).

Denne Fyr her — det er en brav Karl, som det lader. Han har søgt mig hele Dagen, fortæller

han. Men ved et Tilfælde var jeg bleven nødt til at gaae ombord igjen. Det fik han først at vide henimod Aften; og da nu ingen Baad vilde sætte ham ud, saa svømmede han med Livsfare lige luft ud til Skibet.

Gray.

Ja, det var brødt handlet.

Mr. Ellis.

Og De kan troe, jeg fik Farten, da denne Efterretning kom. Jeg fik sat paa Mr. Godwin — med hans og mine Folk har vi omringet Huset. Jeg troer ikke, der er Een undkommet. Men undskyld nu, Sir; jeg maa ud og se til mine Folk, der ere udenfor, at de ingen Dumheder gjøre.

Gaaer gjennem Havedøren. Hodges og Mary træde ind fra venstre Side).

Hodges

(til Gray).

Tillykke, kjære Ven!

Gray.

Ja, Lykken var dengang bedre end Forstanden.

Constance

(der bliver Mary vaer).

Er De ogsaa her!

Mary.

Om jeg er her! Jo, det skal jeg svare for!

Det flette Menneske har spærret mig inde. Men jeg skal huske ham det!

Godwin.

Mr. Gray, vi maae nu føre Fangerne herfra. Retten venter imorgen Deres nærmere Forflaring angaaende Indbruddet. (Til Fangerne). Og nu afsted med Jer! I har længe været modne til Galgen. Jeg skal med Fornøjelse føre Jer dertil.

Tobbb

(spottende).

Tak, Mr. Godwin! Jeg veed nok, De er besjendt med Veien, der gaaer til Galgen.

Godwin.

Fort med Jer!

Tobbb.

Ja, vent! (Til Constance). Conny, jeg har havt Uheld med mig iaften. Var det gaaet anderledes, saa skulde du seet, jeg undte dig det bedre, end du troer.

Godwin.

Afsted!

(Alle Fangerne med deres Bevogtere forlade Scenen).

Constance

(til Gray).

Den Ulykkelige! Han er fortabt!

Grah.

Jeg frygter for det. — Men hvor er den brave Mand, vi skyldte vor Frelse? (Til Daniel). Jeg skal ikke glemme den Iver og Opoffrelse, du har viist i denne Sag.

Daniel

(der tilligemed Mary nærmer sig).

Ja, Tak, Sir! Men Mary, der staaer der, var den første, som bragte mig paa det.

Grah.

Heller ikke dette skal jeg glemme.

Mary.

Med mig har det ingen Nød. Men kan De gjøre Noget for denne stakkels Karl, saa er det en god Gjerning. De skal tage ham til Dem, og De skal see, De faaer Fornøielse af ham.

Grah.

Nu, det kan vi nærmere tænke paa. Foreløbig vil jeg bede Dem Begge træde ind i Bærelset her næstved, hvor der skal sørges for Dem.

Mary.

Kan Du see, Daniel! Jeg lovede, jeg vilde tage mig af dig, og jeg har holdt mit Ord.

Daniel.

Det har du, Mary, og Tak derfor.

(Han og Mary gaar ind tilvenstre).

Gray

(til Constance).

Vi har kjendt hinanden saa kort Tid, og De har allerede deelt saa megen Angst og Skræk med mig. Tør jeg nu stole paa Deres Ord fornylig? Tør jeg haabe, at De vil vælge mit Huis til Deres Hjem?

Constance.

Ja — jeg indseer tilfulde, at jeg kan finde et Hjem her.

Gray.

Og engang i Fremtiden —?

Hodges

(da Constance tier og slaaer Pinene ned).

Engang i Fremtiden? Hvad skal det sige? Ei, Passiar! — Nei, Miss Wilson, lyd De mit Raad og husk, hvad jeg har sagt Dem — ingen Opsættelse!

Constance

(rækker Gray Haanden taus og undseelig).

Gray

(med Liv).

Ifandhed? — Og De har Mod dertil, uagtet Alt, hvad jeg har sagt Dem?

Constance.

Beg har Mod — o, der hører ikke stort Mod dertil!

Gray.

Og De troer ikke, at Tiden kan bringe Dem til at angre dette Skridt?

Constance.

Nei, nei, visselig ikke!

Gray.

Saa skal denne Aftenstund, uagtet al sin Skræk, være dyrebar i min Erindring! Den har bragt mig en stor, en ubeskrivelig Lykke!

Ummærkninger.

De Deporterede. — Da det maaſkee kan intereſſere at kjende noget nøiere til de fra England overførte Forbryderes Stilling i Ny-Syd-Wales, ſaa kan Følgende ſtaa her til Oplysning. De værſte Forbrydere maae arbeide i Jern, ſtaa under ſtreng Opſigt og holdes ogſaa til haardt Arbeid. Deres Dragt, der er Inſegnuul (hvorfor de ſpotviis kaldes Kanariefluglene), adſkiller dem ſaavel fra de frie Indbyggere ſom fra de andre Forbrydere. Men i Reglen komme de Deporterede (der imidlertid ikke benævnes ſaaledes, men af Skaanſel eller god Tone kaldes Gouvernements-Fanger) ſom Arbeidere til Colonifterne. Have de opholdt ſig hos diſſe et viſt Tidrum og ført ſig godt op, ſaa erholde de et ſaakaldet Frikort, efter hvilket de ere frie i alle deres Handlinger indenfor et viſt District, ſom de ikke tør forlade. Frikortet giver dem Afgang til „en betinget Benaadning“, der kun gjælder for Colonien, men ikke kan tages tilbage igjen af Gouverneuren. Efter denne følger „den ubetingede Benaadning“, hvorved den Deporterede erholder alle en engeliſk Underſaats Rettigheder og Friheder.

Gouverneur Marquarrie var meget ivrig for at hæve Forſkjellen mellem de frie Indvandrere og de benaadede Forbrydere, og ſøgte paa mange Maader at gjengive de

sidste til det borgerlige Samfund. Da man saaledes nødig vilde omgaaes dem, var han den Første, der indbød dem til sine Selskaber. Men i sin Iver skal han være gaaet for vidt og have mere skadet end fremmet Sagen. Fordommen mod de benaaede Forbrydere har lige til den sidste Tid ikke ladet sig betvinge; og, som bekjendt, har man Aar 1852 agiteret stærkt i Ny-Syd-Wales mod hele Deportations-Systemet. Hvis Regjeringen ikke vil opgive at sende Forbrydere derover, har man truet med at rive sig løs fra Moderlandet.

Botany-bay, der nævnes i 2den Acts 2den Scene, er, jeg veed ikke af hvilken Grund, blevet et almindeligt Navn for Forviisningsstedet i Nyholland, uagtet det hverken er en By eller en Colonie. Det er en stor Bugt, 13 Mile Syd for Sidney, der erholdt dette Navn af Cooks Medreisende, Sir Jos. Banks, fordi han her opdagede en stor Mængde nye Planter. (H. H.s Anmærkn.)

Et Sted i H. Herk's Optegnelser gjøres følgende Bemærkning: Jeg vilde i Skildringen af de Deporterede antyde forskjellige Udviklingsstrin: Den uflørede Naahed og Fordærvelse (Vipersonerne), Muligheden af en Forbedring (Daniel) og et virkelig glædeligt Resultat. — Hos Robertson er Fordærvelsen mildnet ved nogle Stærk af Kultur; men saaledes, at han derved bliver en comist Figur. Hos Tobby bliver det fordærvede Gemt, Egoismen, Brutaliteten mod hans Kammerater og hans Hensynsløshed mod Constance kun taalelig ved hans overlegne og beregnende Klogskab eller Listighed, hans Evne til at snoe sig efter Omstændighederne; thi dette, udført saa consequent, indgyder altid nogen Respekt for Patronen. Men gennem dette skinner bestandig Dagdriveren fra Londons Værster, den drillende, faade Laban, en saadan Persons Vaden staae til og Vetsindighed. (Tilføjet af Udg.)

